

Álmok Asszonya

CSIKÓS I. ATTILA
ÖSSZEGYŰJTÖTT ÍRÁSAI

VI

Csikós I. Attila

Álmok Asszonya

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai

Sorozatszerkesztő: Petőcz Tamás

A sorozat kötetei:

- I. Tövises utakon
- II. A vén Kaszás majálisán
- III. Csak holnap lesz
- IV. Pokoli tömjén
- V. Porszemektől a csillagokig
- VI. Álmok Asszonya
- VII. Gazdátlan paripák
- VIII. Szálljatok, emlékek
- IX. Visszhang
- X. A Tókirály palotája
- XI. Emberek a Földön
- XII. Főpróba

Csikós István Attila

Álmok Asszonya

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai VI.

Petőcz Tamás, Békéscsaba, 2025

Csikós I. Attila összegyűjtött írásai VI.
Álmok Asszonya

Szerkesztés, borítóterv: Petőcz Tamás

© Csikós István Attila jogutódjai, 2025

A könyv kereskedelmi forgalomba nem került, kizárólag házi használatra készült. A részben vagy egészben történő nyilvános előadása, nyomtatott vagy digitális megjelenítése, sugárzása a jogutódok írásos engedélyéhez kötött.

ISBN 978-615-6922-05-2

Előszó a sorozathoz

Egy négy évtizede lezárult, de eddig még be nem mutatott életművet tart kezében az olvasó. Csikós István Attila (1912-1983) noha rendkívül termékeny költő volt, életében nem ismerte el a szakma, nem emelte fel a nagyjaihoz, és ha ő sérelmezte is ezt, érdemes figyelembe venni, hogy az előtte feltáruló lehetőségek és a döntései egy olyan karrierutat köveztek ki, melyben nem adatott meg neki a bejárás azokba a társasági körökbe és szellemi műhelyekbe, melyek biztosították volna számára a legnagyobbakra jellemző kivételes műveltséget, a széles látókört, az inspiráló közeget és a megjelenési lehetőséget. Ugyan foglalkozott társadalmi kérdésekkel, de nem tudott sem újat mondani, sem újszerűen elmondani a már megénekelteket. A sikerek elmaradtak, figyelme ezért másfelé terelődött.

Valójában már egészen hamar érződött, hogy nem a nép költője lesz, ugyanis nem a költészet korszerű hangján szólt, emiatt nem tudta könnyen magához fogadni őt sem a szakma, sem a szélesebb olvasóközönség. Nem vált médiummá, aki önmagát félretéve korának nagy kihívásait, vagy az emberi lét általános, örökös drámáit öntötte volna alakba, és kínált volna rájuk gyógyírt. A népszerűség azért is kerülhette el, mert ami őt foglalkoztatta, az olyan megkínzott lelkivilágról tanúskodik, amit még abban az időben is kevesen éreztek a sajátjuknak. Csikóst kevésbé érdekelte a külvilág, ő inkább egy magányos költő volt, aki bent maradt önnön valójának szűk univerzumában, aki a saját „fájdalmát és örömet” dalolta el. A saját szorongással, félelemmel, csalódással teli érzélemléviája visszhangzik verseken, köteteken keresztül, mintha egy mókuserékszerű csapda fogságába ragadt volna.

Csikós karakterét saját csapdába esettségének visszhangjai igen határozottan körvonalazzák. Szinte látjuk magunk előtt az em-

bert, aki dühös a körülményei miatt; aki eleinte bizakodik, de hamarosan már semmi reménye nem marad azíránt, hogy a jövőben bármi is jobb lehet; aki később beletörődik a nincstelenségbe; aki kétségbeesetten igyekszik biztonságba helyezni magát egy nőnél; aki állandóan a kapcsolat elvesztésétől retteg; aki belefárad az állandó küzdelembe; aki ugyan áldozata az életnek, mégis – más lehetőséget nem látva – abbahagyja a menekülést, megáll, szembe fordul, és büszkén néz szembe a valójában saját maga által választott végzetével. Sebzett belső világa újra és újra arra kényszeríti, hogy létünk legalapvetőbb kérdésével foglalkozzon: már egészen fiatal korától kezdve fél szemmel mindig a mögötte tornyosuló halált figyeli. Az elmúlás gondolatának állandó, közeli jelenléte végigkíséri a munkásságát, miközben a hozzá való viszonyulása az idő során változik. Sokáig az életbe menekül előle, hajtja a nőket, kapcsolódni próbál, rendszeresen fordul az alkoholhoz is. A menekülés ellenére kérelhetetlenül utoléri az érzés, miszerint az útja hamarosan véget ér. Később megpróbálja magához ölelni a félelmet, és szinte már emelt fővel várja a halál – minduntalan elmara-dó – érkezését. Végül ő maga megy elébe. Sorsát már az első versei is előrevetítik, s életművét követve úgy bontakozik ki előttünk, mint egy antik görög dráma tragédiája.

Csikós számára a költészet csatornaként is funkcionált, mely által könnyíteni tudott érzelem- és gondolatvilágának nyomasztó súlyán; egy csatorna, ami segítette őt napról napra tovább létezni. Munkásságának erényei pedig épp ebben állnak. Érzékeny volt, de a vele történetek nem megérintették, hanem elárasztották, és ezek az intenzív érzelmi felindulások voltak azok, melyek a műveit életre hívták. Emiatt az írásai technikai megformáltsága jellemzően nyersebb, viszont nem finomkodnak, naturalisak, őszinték, szenvedélyesek, zubognak, mélyről jönnek, mélyre céloznak. Eleven sebek. A versei ugyanígy gyakran nem megérintik, hanem megmarkolják az olvasót. Az elárasztottságon időnként sikerült

úrrá lennie: a legszebb költeményei azok közül kerülnek ki, amikben képessé vált közel engedni magához a nehéz érzéseit, mégsem váltak kezelhetetlenné. Habár a költészet egy megküzdési eszköz volt számára, ez az eszköz alkalmassá vált másra is: néha üzent vele szeretteinek, nosztalgiazott régi emlékek között, és olykor még történetmesélésre is vállalkozott – nem beszélve a színpadra írt műveiről. Művészetének gerincét azonban a fentebb részletezett érzelmi atmoszféra hatja át. Nem csak az beszédes, amiről írt, hanem az is, amiről hallgatott. A fiáról alig tesz említést: a család gondolata nem foglalkoztatta, a jövőre nem tudott gondolni, hiszen állandó menekülésben volt.

Küzdelmek mögött felsejlik egy másik nagy erénye: a szó szoros értelmébe vett átlagember szempontjából láthatjuk a történelemet. Benne látjuk – a maga őszinte valójában – a harcárokból fagyoskodó katonát, a heves szerelemben égő fiatal felnőttet, a gyárban robotoló munkást vagy az elmúló életében értéket kereső idős embert – különböző szerepekben látjuk őt, amint épp próbál eligazodni az életben. Emiatt a szubjektív, kendőzetlen írásmód miatt Csikóst talán nem túlzás naiv költőként emlegetni.

Csikós a verseit eleinte füzetekbe írta kézzel, később A/5-ös papírokra gépelte, így alakult, hogy a legtöbb költeménye épp olyan hosszú, ami egy kisalakú füzet oldalát kiteszi. Meglévő írásait 1954-ben három nagy kötetbe rendezte: *Álmok Asszonya*, *Pokoli tömjén* és *Porszemektől a csillagokig*. Négy másik kötet csatlakozott hozzájuk: 1955-ben az eposzi *Ember a Földön*, 1956-ban a verses meséit gyűjtő *A Tókirály palotája*, 1957-ben a színműveket tartalmazó *Főpróba* és a megzenésített verseit gyűjtő *Dalok szárnyán*. Ezekből valamilyen okból kimaradtak a korai versei, a novellái és számos más írása mellett – értelemszerűen – a később született versei is. A három nagy verseskötet több alkotást foglalt magába, amik szétbontásával, valamint a kimaradt munkák beemelésé-

vel kialakult a most látható tizenkét kötetes felosztás. A kritikai kiadás igényével szemben egy olyan népszerűsítő összeállítás létrehozása volt a cél, amely segíti az olvasót közel kerülni az életműhöz. Ennek érdekében az alapszöveg részesült a helyesírás korszerűsítésében, igyekezve minél többet megtartani a versíró stílusából. Ez már tartalmazza azokat a változtatásokat is, melyeket Csikós maga jelzett, de életében már nem végzett el. (Mivel a versíróval már nem lehet egyeztetni a változtatásokat, csak remélni lehet, hogy mindezt az öröksége gondozásának tekintené, s nem megrongálásának.) Mivel több kötet párhuzamosan íródott, ezért a sorrend az életrajzi kapcsolódásokra támaszkodik. A tizenkét kötet végleges sorrendje és tartalma a következőképp alakult:

I. *Tövises utakon* – a kötet első fele fogja össze Csikós legkorábbi írásait. A *Tövises utakon*t eredetileg külön füzetként kapta ajándékba a későbbi, első felesége 1931-ben. Magába foglalja a *Magyar Cserkész* folyóiratban megjelent verseit is. A másik fele a *De megfakultak a virágok*. A két kis kötet bejárja a házasságuk teljes ívét a szerelemtől kezdve a gyerekek születésén át az 1952-ben bekövetkező válásukig, de mellettük tartalmaz más, változatosabb témákból merítő költeményeket is.

II. *A vén Kaszás majálisán* – a fronton és a hadifogságban írt verseit gyűjtötte ide. Egészen megindítóak ezek az írások: telve vannak félelemmel, hazaszeretettel, honvágygal, az életről való tűnődéssel. A hazai költészet számára is különleges értéket képviselhetnek azok, amikben a második világháború lövészárkaiban megbúvó katonák lelkivilágába nyújt betekintést. Keletkezése a *Tövises utakon* és a *De megfakultak a virágok* közé datálható.

III. *Csak holnap lesz* – ez a kötet foglalkozik legkifejezettebben a társadalmi kérdésekkel. Megjelenik benne a nélkülözés világa; a vágy és a remény a társadalom nyomorgó részének felemelkedésére; várja, hogy a nincstelenek kiálljanak magukért; a szegénységért

nem az osztályharcot teszi felelőssé (verseiben igen ritkán politizál), hanem az Isten felé fogalmaz meg kritikát, amiért hagyja nyomorogni az embert.

IV. *Pokoli tömjén* – a korábbi, nyomorral szembeni lázadás, a harcos hangvétel itt már csalódásba, beletörődésbe csap át. Már nem reméli, hogy a helyzete jobbra fordul, egészen elfogadóvá válik a sorsával szemben.

V. *Porszemektől a csillagokig* – életképeket, hangulatokat tartalmaz a szegénység köréből; gondolkodik az életen, annak sivárságán, az értelmén és a halálon; valamint megjelenik az Istentől való kiábrándulás is. Ezek mellett akad pár rövid ballada és néhány nosztalgikus emlékezés, de a harmadik fejezetben találunk olyan költeményeket is, amiket a családjának, szeretteinek írt.

VI. *Álmok Asszonya* – a legnagyobb terjedelmű kötet. A versíró bevallása szerint második feleségének, Annának írta a verseket, akivel 1949-ben kezdődött a kapcsolata, noha akkor még házas volt. Verseiből süt a ragaszkodás, a testi vágy, az elhagyatottságtól való rettegés, a találkozás várása. A nő, a szerelem egyfajta megmentőként lép elő, akihez a világ elől menekül, akitől a feloldozást várja a lelki fájdalmai alól. Csikós érzelmileg nem felnőttként van jelen a kapcsolatban, hanem kiszolgáltatottként, mint egy gyermek. Nem jellemzőek az igazán könnyed, önfeledt szerelmes versek, a legtöbbet átítatja a költő szorongása, emiatt a nő alakja nem is jelenik meg a szemünk előtt, legfeljebb csak részletekben, elmosódva. A nő iránt érzett szerelme mintha egy enzim lett volna, ami katalizálta őt: a nőre gondolt, de a fájdalom került a felszínre. Későbbi munkáiban az elmúlástól való félelem egyre nagyobb erővel szűrődik át a szerelem falán. Csikós a verseivel örök emléket kívánt állítani szeretett nőjének, s műveinek kiadásával ez az emlékmű remélhetőleg teljessé is válik.

VII. *Gazdátlan paripák* – ebben a kötetben sokat gondol a kihűlő szerelemre; fájjalja, hogy szegény maradt; valamint – már 40

éves korában is – siratja az ifjúkorát és azt, hogy megöregedett. Az életben való megcsalatkozás hangulata hatja át a könyvet.

VIII. *Szálljatok, emlékek* – ezt eredetileg összefűzte az *Álmok Asszonya* kötettel. Itt már az elmúlás az úr: találgatja, melyikük megy el előbb; a saját életét elpazaroltnak tartja; érzi a végzetét, de már nem lázad és nem fél – itt már várja, készül a halálra.

IX. *Visszhang* – a nagy kötetekből kimaradt írásai és az azok után keletkezett két füzet (Visszhang és *Halottan üzenek*) alkotják, valamint azok a munkái, melyek máshova nem illettek be – legyen az vers, paródia, novella vagy dal. Ezekben már sokkal könnyedebben beszél az elmúlásról, habár néhány dolgot még mindig fájlal.

X. *A Tókirály palotája* – ez az 1956-ban befejezett kötet Csikós verses meséit tartalmazza. A könnyed, játékos versek között akadnak keményebb, inkább az idősebb korosztálynak való darabok is.

XI. *Emberek a Földön* – ez a versíró legterjedelmesebb önálló írása, az ősemberekről írt elbeszélő költeménye. Cselekményében mintha a világháborús élményei tükröződnének.

XII. *Főpróba* – a XI. kötetrel együtt indokolja, hogy miért nem „Csikós I. Attila költeményei” címet kapta a sorozat. A versíró elszakadt a lírától, és drámában is kipróbálta magát. A *Főpróbában* található öt színdarab terjedelmében és stílusában egyaránt széles palettát képvisel: akad tragédia, vígjáték és zenés mű is.

A Dalok szárnyán c. versszövegeket és (valószínűleg) kottákat tartalmazó kötet időközben sajnos elveszett, ezért ezt már nem áll módunkban megismerni. Annyi tudható a kézzel írt megjegyzésekből, hogy egy bizonyos Aradi D., egy Kiss Antal nevű fogorvos és egy Morvay vezetéknévű személy lehettek azok, akik Csikós verseihez zenét komponáltak.

A szerkesztő egyben a költő egyik dédunokája is. Nyolc év telt el kettejük halála és születése között, de ha lehetőségük is lett volna személyesen beszélni, Csikós jó eséllyel akkor sem mondta volna el neki azokat, amiket a füzetének bevallott. Az életmű ezért páratlan lehetőséget kínál arra, hogy az érdeklődők bensőséges betekintést nyerjenek a versíró érzelmi életének legmélyére, és meglássák, hogy a benne forrongó konfliktusokra milyen konstruktív vagy épp önsorsrontó válaszokat adott.

A sorozat elkészítésében nagy segítséget nyújtott Csikós Attila Ferenc, a költő idősebbik fia, aki a költő hagyatékát és emlékét őrizte, valamint Varga Kálmánné Csikós Csilla Katalin, a költő unokája, akinek az Attilával közösen, a szűk család számára készített magánkiadása inspirálta ezt a kiadást.

Csikós a költészetével egy írásos önarcképet alkotott, amiben azt énekelte meg, hogy milyen szenvedéssel jár a saját árnyainak szorításában élni. Az emberi létezés egy kétségkívül ritka, meggyötört, de létező változatát mutatja meg. Ha hazánk legnagyobb költőinek galériájába nem is fér be, de adni akarása, témaválasztása, őszintesége és a költészet iránti elkötelezettsége okán mégis érdemes rá, hogy neve és művészete fennmaradjon az utókor számára. Jelen könyvsorozat az ő munkássága előtt tiszteleg.

A szerkesztő

1. Úgy jöttél¹

---

¹ Tudom, hogy ezen írások nagy része nem képviselhet művészetet, nem is úgy lett írva, de akad közöttük értékes is. Általában nem a nyilvánosságnak szánva írtam. – A versíró saját megjegyzései.

Ajánlás

Miattad jött világra ennyi szépség,
Miket lelkemben hordtam – én: botor.
Legyen tiéd az érdem és dicsőség,
És legyen tiéd ez a verscsokor.

Minden sorában, minden ritmusában
Bús férfisorsom orgonája zúg
Hozzád, mert te vagy mesém tündére,
És a valóság: gonosz és hazug.

Te urald, bírjad a szépség országát,
Mit én teremtettem – a semmiből!
Ez megmarad! A sziklák leomolnak,
A fű elszárad, és a fa kidől.

Népesítse be magányos óráid
A rím, a szó, a szépség és a dal
Örökké nyíló, Istentől öröklött,
Csodálatos, szent virágaival.

Álmok Asszonya

Egy ódon várat keresek.
(Ez álom... És én tudom, hogy az álom hazug.)
Egy elsüllyedt vár harangjai kongnak.
Ablakai, mint csillagok ragyognak,
S nyitogatok egy korhadó kaput.

A vár úrnőjét látom minden éjjel:
Felhők közt viszi egy hattyúfogat
Gyémántos úton, ezüst holdsugáron.
Azt a fogatot várom. Egyre várom
Némán állva az árkádok alatt.

Érzem a csókját, érzem ölelését,
Pedig nem ölelt, nem csókolt soha!
Diadalmasan elnézett felettem.
Itt dalol mégis dobogó szívemben
Az elsüllyedt vár büszke asszonya.

Egy ódon várnak harangjai kongnak.
Csak én hallok a harangok szavát,
S e hangoktól tűzfolyam lesz a vérem.
Hazudj, álom! Holnap mégis elérem
S megcsókolom az Álmok Asszonyát!

Nem keresek kalandokat

Tudom: nem valók nékem a kalandok.
Nem vágytam mást, csak egy nyugalmas fészket.
Mégis – az élet titkai előtt –
Térdre hulltam, s úgy csodáltam a szépet.

Lelkem úgy csüngött az életpárkányon,
Mint mesekertekben az aranyalma.
Csókolgatott a forró napsugár
Aranyport hintve izzó homlokomra.

Azután komor, sötét felhők jöttek,
S megfakultak a csillogások, fények.
Az aranyalma sápadtan lehullt...
És nincs tovább! Csak eddig tart az ének.

Tudom: nem valók nékem a kalandok.
Nem keresek mást, csak egy mesekertet,
Hogy leborulva valaki előtt
Még egyszer mondjam: „Szeretlek! Szeretlek!”

Kicsi piros ajtó előtt

Kopogtatok a szíveden,
Ezen a kicsi piros ajtón,
S várom, hogy a bűvös „szabad”
Felcsendüljön hívón, sóhajtón.

S ha felém száll a hívó hang,
Mely lelkemet rég megigézte:
Félek, hogy szíved ajtaján
Nem merek majd belépni mégse’.

Ellobbant tűz után

Most patyolattiszta a lelkem;
Egy tűz kilobbant már belőle.
Egy tűz, amire úgy vigyáztam,
Mint egy csillogó drágakőre.

Már nem fáj, nem kínoz, nem éget,
Csak halvány emléke él bennem,
Mintha egy kis lemorzsolódott
Szilánk szurkálna a szívemben.

Most egy másik tűz után vágyom,
Egy új tüzet szeretnék lelni.
Asszonyom, akarsz-e egy kicsit
Kínozni, égetni – szeretni?

Küldöttség

Királynőm, nyisd ki büszke várad
Bezárt, hallgatag kapuját,
S engedd ragyogó trónusodhoz
A hódolók tarka hadát.
Verseim jönnek színed elé,
Mind: tűzből fogant gondolat.
Téged akarnak ünnepelni,
Fogadd hát méltón azokat.

Királynőm, nyisd ki büszke várad!
A sok kis hódolód dalol.
Így indultak egy beteg szívből
S egy fáradt, kopott toll alól.
Most téged akarnak dicsérni
E hűséges kis énekek.
Fogadd őket, mert hozzád viszik
Bölcsőjüket is: szívemet.

Királynőm, nyisd ki büszke várad!
Az élet most fagyot lehel.
Ne engedd, hogy ez a küldöttség
A várad előtt vesszen el.
Öleld kebledre mindegyiket,
Legyenek ők is boldogok,
Mert azokban a kis versekben
Az én fáradt szívem dobog.

Vágy

Vakult egeknek gyászdrapériáján
a mindenség egyetlen csillaga
ragyoghat olyan sejtelmesen, lágyan,
mikor harmatot sír az éjszaka

Az elvarázsolt tündérek hajára,
mint ahogyan te mosolyogsz felém
a szerelem, érzékiség és mámor
szomjúságának végtelen egén,

Mert fény és ragyogás a küldetésed,
s lelkem-csókoló tűz a sugarad,
mely földöntúli beteljesüléssel
hinti reám az égi aranyat

jelentő kincset – megrabolt szívemre,
amelyből már-már eltűnt a gyönyör,
mert vágyaimnak kínlódó szikrája
álomtalan álmok között gyötör,

hogy letépjem a gyászdrapériákat
s ha kell, letépjem az eget magát,
hogy a szívemre ölelhessem végre:
a mindenség legdrágább csillagát.

Sóhaj az éjtszakában

Tegyél csodát egy életen keresztül,
Csókos legendák mámorittas éje.
Híved megáld, ha Álom-Asszonyát
A vágy percében elküldöd eléje.

Egy asszonyra vár mindig az a jámbor,
Aki csókolni sohasem merészelt,
Csak álmodott egy kopott nyoszolyán,
S egy csókos asszonyt maga mellé képzelt.

Azt a valakit ne várja hiába,
Amikor olyan szépen tudott várni.
Te szép, babonás, csókos éjszaka:
Azt az egy asszonyt engedd megtalálni.

Mert úgy folyik el minden meddő vágyunk,
Mint esővíz a korhadt házereszről...
Csókos, legendás, mámorittas éj:
Tegyél csodát egy életen keresztül!

Hinni kell a mesékben

Meséket mondó kis pajtásod
Szeretnék lenni amíg élek,
És tudni azt, hogy felvidítlak
Mindennel, amit elmesélek.

Hófehérkéről, hét törpéről...
Igaz, hogy minden mese régi,
De van-e, aki szebben tudná
A szép meséket elmesélni?

Olyan mindegy, hogy mit mesélek,
Mert amikor én mesét mondok,
Azt akarom, hogy elfelejtsed
Minden bánatod, minden gondod.

Ha mosolygásra derül arcod,
A célomat már el is értem,
Mert addig tart csak a boldogság,
Míg hinni tudunk a mesékben.

Dalos üzenet

Fogadd e dalt egy vén legénytől,
Kinek haján csillog a dér,
De harminchat éves szívében
Ifjú lánggal lobog a vér.

Ne szüljön lelkem soha szebb dalt,
S ne sírjak égőbb könnyeket,
Csak úgy sírjak és úgy daloljak,
Hogy megnyerhessem a szíved.

A tűz, a vér, a vágy zenéje
Nem nyugszik meg és nem csitul.
Édes csókjaidat kívánva
Könny az, ami szívemre hull.

Fényeket ont szemed sugara,
De lelkem fázik, didereg.
Elégetett egy rossz, hamis csók,
S most beteg vagyok, nagy beteg.

Kamaszodó vágy űz tehozzád,
Hogy vadul csókoljam a szád,
S ha veled vagyok, még sincs erőm,
Hogy megérintsem a ruhád.

...Mert melletted megáll az élet.
Ott minden: dal, tűz és öröm!
Miért van hát, hogy mégis – mégis
A szemeimből hull a könny?

(1948)

Felvonom büszke lobogómat

Felvonom büszke lobogómat
Életem rozzant várfokára.
Téged várlak, Királyi Úrnőm,
Jöjj, hogy ne várjalak hiába.

Az öreg vár leomlófélben
Tűnődik az útra meredve.
(Mi lenne, hogyha összedőlné,
Mikor Úrnője megjelenne?)

Sokáig várt portól lepetten,
S most mintha csoda készülődne,
Aranyló fénynyalábok hullnak
Minden megrepedt sziklakőre.

Érzi, hogy közeleg feléje
Egy rég álmodott, kedves álom,
S a boldogság fénye sugárzik
A roskadozó, öreg váron.

Felvonom büszke lobogómat
Életem rozzant várfokára.
Téged várlak, Királyi Úrnőm,
S tudom, hogy megjössz nemsokára!

Nem kelletttem

Nem kelletttem, de kellenék még egyszer...
Nem kelletttem én eddig senkinek.
Nem érdekelt itt senkit sem a nóta,
Nem értették a jéghideg szívek.

Bolond az, aki dalolni merészel
És álmodik, vagy verset farag.
Futóbolondnak néznek minden költőt
A könnyhullajtó, magyar ég alatt.

Dalos vagyok és nem kellek itt én sem...
Szép Asszonyom, tőled kérdezem, mondd:
Itt, ahol olyan sok az okos ember,
Jó lesz-e néked egy futóbolond?

Csúfos ajándék

Egy kincsem maradt csak: az élet,
Az, amire alig vigyáztam,
De megmaradt és neked adom,
Még akkor is, ha másnak szántam.

Nem tudok vele mit kezdeni,
Olyan fancsali, olyan félszeg,
Olyan kótyagos, olyan suta,
Mint egy delíriumos részeg.

Ez maradt csak a zord viharból
Összemocskolva, ronggyá tépve.
Nem árthat most már neki az sem,
Ha a te lábad is rálépne.

Ugye milyen csúfos ajándék?
És mégis, mégis ne félj tőle,
Mert még a lábaid alatt is
Ünnepi ének száll belőle.

Ne közeledj

Félek, hogy a hűvös közelség
Lelkünkben valamit megöl.
Valamit, ami most még megvan
És bizarr fénnel tündököl.

Ne közeledj! Én is megállok,
Hogy megmaradjon a varázs,
Mert ha elérjük, semmivé lesz
Minden tündéri látomás.

Maradj meg csodált tündérnőmnek,
Álom-Asszonynak, ami vagy,
Hogy életemnek templomában,
Mint imádott lény, megmaradj.

Félek, hogy a bűvös közelség
Lelkünkben valamit megöl,
És összeomlik az a templom,
Mely oly csodásan tündököl.

Akkor jött elém

Másképp akartam én mindég dalolni;
Hangosan, vígan – és nem halkan sírva...
Dalból szőtt lelkem ragyogásra vágyott,
De másképp volt az én sorsom megírva.

Minden mosolynak bánat volt az ára.
Könnyzárpor hullt rám, bármerre is mentem,
Boldogság helyett arcul vert az élet,
És rám gázoltak, akiket szerettem.

Megpróbáltam gyűlölni a világot,
S míg a gyűlölet bilincseit ráztam:
Tudtam, hogy ez sem fog már sikerülni,
Mert minden szépet a szívembe zártam.

Beletörődtem könnyel telt sorsomba.
Nem vártam semmit, ami vigaszt adjon.
És amikor már semmire sem vártam:
Akkor jött elém egy tündéri asszony!

Kicsit fáj

Kicsit fáj a szívem,
Kicsit zúg a fejem.
Nem tudom, hogy mi van
Évek óta velem.

Egy kicsit megállok,
Egy kicsit rohanok.
Sokszor azt sem tudom,
Hogy mit is akarok.

Kilószámra írva
A rigmust, a verset
Hajszolok egy csodás,
Különös szerelmet.

Amikor a vágyam
Álmok után rohan,
Úgy érzem, hogy már-már
Elveszítem magam.

Hogy mi történt velem,
Nem tudom, nem tudom!
Könyörülj, könyörülj,
Én édes Asszonyom!

Azt álmodtam

Azt álmodtam, hogy nálad vagyok
S a kezeidet csókolom.
Hozzád vitt a nesztelen éjben
Csillagsugárból szőtt hajóm.

És minden éjjel így visz hozzád
A nyughatatlan gondolat,
Mert álom az, csak édes álom,
Hogy téged csókolni szabad.

De megcsalom az éjszakákat
És elorozom kincseit,
És összetöröm a józanság
Fogva tartó bilincseit,

Mert jó az álom, szép az álom,
De sok szép álom mit ér,
Ha rengve, zúgva, lázadozva
Nyargal, tombol a vér – a vér?

Hozzád vitt a nesztelen éjben
Csillagsugárból szőtt hajóm.
Megcsókoltalak, mégis sírtam,
Mert tudtam, hogy csak álmodom.

Vigyél magaddal

Vigyél magaddal tündérpalotádba;
Fogd meg rímeket formáló kezem,
Ha – drága melegségedet kívánva –
Szemeimmal rajtad feledkezem.

Hiszen miattad jártam be a poklot,
És miattad döngettem az eget,
S ha mégsem tudtam méltó lenni hozzád,
Még akkor is nyújtsad felém kezed!

Az életedhez mindig hű maradtam,
Hogy méltó legyek hozzád, Asszonyom,
Mert te vagy az életem tisztasága,
És te vagy az én bűnös mámorom.

Az élettől csúnya sebet kaptam:
Vérző fekély van a szívem helyén,
De minden kint és fájdalmat felejték
Tündérlakod virágos szőnyegén.

Vigyél magaddal tündérpalotádba,
Amíg nem késő, amíg még lehet.
Szépítsd meg az életemet, és én is
Megszépítem a te életedet.

Boldogság

Fantázia, szivárvány, köd, fény, árnyék,
Virág, fű, fa, harmat, madárpihe,
Pillangó, méz, gyümölcs, csillagos éjjel,
Holdfény, napfény – vagy talán semmi se?

Ha derűs szemekkel az eget nézed,
És ajkadon nincs sóhaj, sem panasz,
Csak halk szavakkal az Istent dicséred:
Megismerheted, a boldogság az!

Ne bogozzad a titkokat

Ne bogozzad az élet titkos szálát,
És ne keressél semmiben okot,
Mert életünknek érthetetlen titkát
Csak még jobban összegubancolod.

Ne bennem keresd azt, amit nem értel:
Az én titkaim benned rejlenek,
Véges eszemmel én magam sem értem,
Hogy történt az, hogy megszerettelek.

Csak azt tudom, hogy én olyannak látlak,
Ahogy álmaim festettek élém.
Azóta vágylak, szeretlek, csodállak,
S azóta vagy a legszebb költemény.

Hiába próbálom papírra vetni,
Olyan fakó a szó s a gondolat,
Hogy attól tartok, még a legszebb szó is
Homályba vonná csillogásodat.

Maradj meg csodás titok-ragyogásnak,
Erénynek, bűnnek, mindegy, hogy minek,
Csak engedd azt a ragyogást csodálni
Nekem: méltatlan, dalos senkinek.

Ajándék

Álmokkal megrakodva jöttem,
S leroskadtam ajtód előtt.
Hosszú út volt, amit megtettem,
S a szívemben a kín kinőtt.

Köveken, töviseken jártam,
S most fáradt vagyok és beteg.
Ezek a könnyes, véres álmok
Hogy is tetszenének neked?

Szemem fakó. Sápadt arcomon
Minden nap több lesz a redő.
Harminchét éves szenvedésből
A kínok buggyannak elő.

Vásott ruhámon hullaszag van,
És fekély ég a lelkemen.
Csókomtól elpusztul az álom
És elpusztul a szerelem.

Ölelésem pokoltüzet szül!
Ne égj el ezen a tűzön!

Álmokat hoztam, s csak a szívem
Maradt ott a küszöbödön.

Asszonyom, vezess

Merre van a hátra?

Merre van előre?

Mi ez a labirint?

Vezess ki belőle!

Nyújtsd felém a kezéd,

Asszonyom, vezess ki,

Mert ha te nem segítsz,

Nem segít itt senki!

Ünnepi lélekkel

Asszonyom, a lelked, a szíved imádom.
Te vagy az én hitem, te vagy a zsoltárom.
Ünneplő ruhát ölt magára a lelkem,
Mert oltári fények égnek a szemedben.
Melletted úgy érzem – én: a bűnös lélek –,
Meghalok, ha tiszta kezeidhez érek.

Imádság és templom és fehér virágok
Ringatják a lelkem, ha előtted állok.
Akkor a szívem is kristályosan tiszta,
S imádkozni kezdek én, az ateista.
És érzem, hogy benned ott lakik az Isten,
Mert te vagy az élet, és te vagy a minden.

Botladozó szolgád nem tud kincset adni,
De gyémánttal fogja az utad kirakni:
Gyémántkönnyeivel, ahol lábad lépked,
S úgy várja tőled az örök üdvösséget.
Büntess, ha rossz vagyok, örömmel eltűröm,
Csak te légy az, aki feloldja a bűnöm.

Légy jó hozzám

Ugye te is tudsz egy kicsit jó lenni?
Hiszen nem minden földi lény gonosz.
Ha a szívedhez engedsz közeledni,
Nem fáj az, hogy az élet ostoroz.

Légy jó hozzám, és én, a fáradt ember:
Erős leszek és tartom hátamat,
Hogy megvédjem az egész világ ellen
A tőled kapott boldogságomat!

Őszintébb sorsod nem lehet

Más mellett sem lesz őszintébb a sorsod.
Lázadhat s vágyhat más után a lelked:
Senki sem olthat csókváró szívedbe
Igazibb, busább, mérgezőbb szerelmet!

Égőbb horgokkal nem verhetik által
Virágot termő asszonylelked fáját,
És nem foghatja senki boldogabban
Fogyó álmaid libbenő uszályát.

Eléd dobbantam fergeteg módjára,
És azóta is villámtűzben égek.
Lelkedet rabló óriásként jöttem,
De semmi vagyok, ha kezedhez érek.

Semmivé éget az a végtelen tűz,
Amelyet csókod lobbantott fel bennem...
Én akartalak tégedet vezetni,
És most neked kell vezetgetni engem.

Lázadhat s vágyhat más után a szíved;
Más mellett sem lesz őszintébb a sorsod;
Más sem tud adni nagyobb boldogságot,
Mint én – ha velem életed megosztod.

Aranyos versecske

Aranyhintót veszek neked
És hat hófehér paripát.
Berendezek egy tündérkertben
Egy fényes gyémántpalotát.

Aranyból lesz a ruhád szőve
És aranyból lesz a cipőd.
Aranyos óra aranyhangon
Zenélve jelzi az időt.

Gyémánttavacska lesz a kertben
S a tóban aranyos halak,
S a virágok – a virágok is
Arany pompával nyílnak.

Arany napocska aranyfénnyel
Mosolyog át a kerteden,
Mikor a kert legszebb virágát
Ezüst hajadba tűzhetem.

Aranyból lesz, drága aranyból
A mi elképzelt otthonunk,
Ahol kincseinken: a semmin,
Mint két testvér, megosztozunk.

Légy szépségekkel tele

Ugorj vissza kétezer évet,
S gondolj előre kétezret:
Nem szeretett s nem fog szeretni
Senki úgy, mint én szeretek.

Zúgó fejemben látatűzként
Zuhog a gondolatfolyam,
És miattad a jó s a szépség
Poklában kínozzom magam.

Én elkábultam. Kábulj te is...
És légy szépségekkel tele,
Hogy ebbe az égi pokolba
Együtt hulljunk s haljunk bele.

Oltárképem²

Új oltárokat épít a szívem,
Míg elmerengek egy régi malaszton,
S megcsókolom az oltár lépcsőjét,
Hol mosolyogva jár egy drága asszony.

Az az asszony, ki bízni tanított,
Asszony, akinek hófehér a lelke,
Mert a boldogság legszentebb dalát
Bús életembe beleénekelte.

Azóta mindig csak őt keresem,
S a legszebb dalom neki orgonázik,
Mert reám hinti lelke melegét
Amikor ő is fázik, nagyon fázik...

Allelujás hajnalokkal megyek
Templomába, hogy láthassam a képét,
S boldog vagyok, ha megcsókolhatom
– Én méltatlan – a ruhája szegélyét.

Ha vele vagyok, megáll az idő,
És szent nyugalom tölti el a lelkem.

Köszönöm nektek, csillagos egek,
Hogy vérző szívvel templomára leltem!

---

² „Nem a Parnasszusra száma íródott!” – A versíró saját megjegyzése.

Mesevár

A lelkem, mint egy elhagyott vár,
Mely fölött bús felhő borong,
De folyosóin kedves mesék
Csillogása, fénye bolyong.

Kimosolyognak ablakából
A legendákká vált idők.
Úgy mosolyognak a világra,
Mint kacérkodó, könnyű nők.

Felleg-tornyában harang kondul:
Ezüstös hangú kisharang,
S az életem meséjét zengi
A messze szálló, büszke hang.

Csak áll a vár a szürke ködben.
Tárva, nyitva a kapuja,
És várja, hogy belépjen rajta
Az úrnője, az asszonya.

Egy aranyhintó reng az úton.
Ébredjetek, kedves mesék,
És fogadjátok csókkal, dallal,
Ha az a szép asszony belép.

Asszonykám, mosolyogj

Száz aranyhúrú zeneszerszám
Csodás melódiája zeng, ha
Édes Asszonykám, te kacagsz rám.

Hiába süt a nap az égen:
Vakítóbb fényeket találok
Szemeid mélységes tüzében.

Ha kiscipőid sarka koppan;
Neved ritmusát zengő szívem
Vadabbul zakatol és dobban.

Csókjaid ízével a számon
Édesebb az élet, az álom,
És édesebb lesz a halálom.

Száz aranyhúrú zeneszerszám
Melódiája a mosolyod:
Édes Asszonykám, mosolyogj rám!

Néhány szó

A kisházad,
A kisházad,
A csókos ház
Mely üdvöt ad,
Az ablakod,
A pamlagod,
A mosolyod,
A sóhajod,
A kezeid,
A szemeid,
Mely megbolondít,
Elveszít.
A varrógép,
A karosszék,
A falakon
Sok kedves kép,
A kistükör,
A konyhakő,
A vitrin és
A kályhacső,
Az asztalka
S a szőnyeged,
Hol kicsi lábad
Lépeget.

A hajszűrő,
A vasaló,
Mosdó és
A gázvezeték,
A csillár és
A fény-taraj,
A csésze és
A csészetalaj,
A takaró,
A lepedő,
A párnák és
A levegő,
A függönyök,
Az illatok,
A rézrudak,
A kárpitok,
Az ajtók és
A rézkilincs,
És te: a szép
Aranykilincs...
És legvégül
Még néhány szó,
Veled lenni
Örökké jó!

Nélküled

...Hogy mondjam el, hogy nélküled
A világ sivár és kietlen;
A napfény dermesztő, hideg,
És üresség van a szívemben,
Ha nem láthatom arcodat?
Láttál-e már virágokat
Sírni? Vagy madarakat
Csapzottan, szomorúan ülni
Letarolt őszi ágakon?
Ha szemeid nem láthatom,
Én is dermedten, némán nézek
Az elfutott álmok után,
Mert az életemben csupán
Te vagy a jó, az értelem.
Ha nem láthatlak, gyötrelem
Minden órám és minden percem.
Úgy várlak, mint egy vén ligetben
Ácsorgó szerelmes kamasz,
Akinek szívét elbűvölte
Egy igézően szép tavasz,
És kedvesét várja, lesi.

Csak az tudja, az értheti,
Hogy mennyit jelentesz nekem,
Akinek nincs más a földön, csak
Egy asszonya – s a szerelem.

Ó, hogy mondjam el, Édesem?

Királynőm előtt

Koldusként jöttem csókos trónusodhoz
Én, csóknélküli, bús álomlovag.
Büszke királynőm, szép tündéri álmom,
Tőled várom a boldogságomat.

Tépett lelkemet hoztam lábaidhoz,
És hoztam egy könnyekkel telt szívet.
Parancsolj velük, mert én elfáradtam,
És nem kell nékem. Legyen a tied!

Maradt még egy-két reménytelen álom,
Néhány beteg csók és egy halott vágy.
(Királynőm, nem félsz, hogy e tenger kintől
Össze fog dőlni büszke palotád?)

Nézd, itt, ahol a legcsúnyább fekély van,
Itt hordozom a poklok kínjait.
Asszonykeverte méreg rejlik benne,
Mert szeretni akartam valakit.

De te jó vagy, és hiszem, hogy megértesz.
Te nem kérdezed, hogy honnan jövök.
A csókütött seb csókjaidtól gyógyul,
Mert Asszony vagy az asszonyok között.

Koldusként jöttem... és te felemeltél.
Lásd, szemeimben örömkönny ragyog.
Büszke királynőm, szép tündéri álmom:
Köszönöm, hogy ismét boldog vagyok!

Igazítsd rendbe

Fésülködöl? Fésülj meg engem is:
Igazítsd rendbe összekuszált lelkem,
Mert az egyszerű kis csontfésű is
Csodafésű lesz a te kis kezekben.

Ezüstbe hajló hullámos hajad
Nyugtató rendjét elmerengve nézem,
Én: belülről kócos, borzas alak.
– És megharap a józanító szégyen.

Lompos lelkemet eléd hurcolom.
Láttál-e már ilyen ijesztő lelket?
Én félek tőle, és reád bízom:
Csodafésűddel fésülj bele rendet!

Amikor az esték...

Amikor az esték
Csendben rád köszönnek:
Tudom, hogy nincs álma
Nyugtalan szívednek.

Nincs nekem sem álmom:
Szívemre csókoltál,
És most itt élsz benne,
S mintha nem te volnál.

De különös ez a
Tarkabarka ének,
De bolond a szava
Egy bolond legénynek.

Mindegy, hogy mitől van
Az én bolondságom,
Szemedbe néztem és
Nyugtom nem találom.

De ha veled vagyok,
Józanná lesz minden,
S bölcsnek érzem magam,
Akárcsak az Isten!

A csillagok is téged néznek

A büszke csillagok alázatosan
Hintik le rád az égi fényeket,
Ezüstös csókot csókolnak hajadra,
S csókkal hintik be minden léptedet.

A csillagok öreg bölcsek, és tudják,
Hogy lelkedben a mennyország lakik,
S hogy egyetlen csókoddal, mosolyoddal
Nagyon boldoggá tehetsz valakit.

A csillagok belátnak a szívedbe,
És látják, amit én nem láthatok,
De titkaidat elmesélik nékem,
És én nagyon, nagyon boldog vagyok!

Mint egy sóhaj

Úgy léptél be feldúlt szívembe,
Mint halk sóhaj egy régi ajtón,
És ezt a szívet azóta is
A te lakosztályodnak tartom.

Kedves dolgokkal rendeztem be
Ezt a szobát és mégis, ó, jaj!
Attól félek, hogy elveszítlek,
S úgy szállsz el tőlem, mint egy sóhaj.

Köszönöm lángodat

Köszönöm, hogy lobogó lángod
Megperzselte a lelkemet,
S hogy adtál néhány édes órát
És mosolyteli perceket!

Mikor vergődtem szárnyszegetten,
Átkozva porszem-sorsomat:
Vigasztaló malasztként hoztad
Szívedet és jóságodat.

E ragyogást és fényt ne vidd el!
Ó, hagyd meg örökre nekem,
És simogató kezeiddel
Simogassál, ha könnyezem.

Ha kételkedem az életben:
Hiteddel adjál új erőt,
És vezessél – kezemet fogva –,
Mint egy elesett szenvedőt.

...És megköszönöm a jóságod
És azt, hogy szeretsz engemet,
Csak adjál még sok édes órát
És sok-sok édes perceket!

Nem csak a vágy

Nem csak a vágy hajszol tehozzád,
Valami más, valami szentebb:
Megosztani a magányt veled,
S vállamra venni a kereszted.

Szemeidben – lelked keresve –
Álmaim szent oltárát nézem,
És imádságot zeng a lelkem,
Ha édes közelséged érzem.

Alkonyra hajló életünknek
Új ízt és színt adott az élet,
Hogy egymás szemében keressük
Az elveszített békességet.

Én áldozatra jövök hozzád,
Hogy elfelejthessem a múltat.
Öleld kebledre a szívemet,
Ezt a csók-rokkant, nyomorultat.

Piszkos örvényben zúg az élet,
De temelleted szép lesz minden;
Lábaid nyomán virág fakad,
S oltárokat épít az Isten!

Annak az asszonynak

Legyen ez a dal is
Imádságos ének,
S adjon boldogságot
Egy asszony szívének.

Annak az asszonynak,
Aki álmképem,
Aki miatt élek,
Aki miatt vérzem.

Aki belém oltott
Ezer tüzes vágyat,
Aki elbűvöli
Minden éjtszakámat.

Akinél a földön
Drágább asszony nincsen,
Mert az az asszony az
Én legdrágább kincsem.

Aki a világon
A legjobb és legszebb:
Annak az asszonynak
Küldöm én e verset.

Nem tudom, hiszel-e

Nem tudom, hiszel-e nekem,
Ha azt mondom: szeretlek!
De boldogság az életem,
Ha karjaimba veszlek.

Féltem parányi életed,
A szemeid, a szádat,
A vágyaid, a csókjaid
És minden éjszakádat.

Ha nem lehetek melletted,
A lényedet idézem,
És elég az a gondolat,
Hogy daloljon a vérem.

Anyám helyett légy az anyám,
Ki fölöttem virrasszon,
És akkor elfelejtem, hogy
Megcsalt egy másik asszony.

Nem tudom, hiszel-e nekem,
De én csak arra kérlek:
Engedd, hogy csókolhassalak
És szeresselek téged!

Angyalkák kovácsműhelye

Angyalkák kovácsműhelye
Az én szívem. Ott kalapálnak
Aranyos Ámor-nyilakat,
Ha téged látlak.

Angyalkák mennyei dala
Zeng fülemben, s én attól félek,
Hogy álom ez, és tovaszáll,
Ha hozzád érek.

Angyalkák tündéerkertje lesz
Az én lelkem, s virágot szórnak
Lázban égő homlokomra,
Ha megcsókollak!

Dalt szövök nevedből

Halk szavú dalt szövök nevedből
Fáradt szívvel a múltba nézve,
Összetört álmokkal lelkemben,
De csodálatos tűzben égve.

Megölt, meggyalázott vágyakkal
Hullok fáradtan lábaidhoz.
Ajkad egyetlen mosolya is
Égő sebemre balzsamot hoz.

Évezredes asszonyi titkom:
Valahol mi már találkoztunk!
Egymás felé dobbanó szívvel
Együtt sírtunk s együtt kacagtunk.

Hevülő, boldog szédületben
Karjaid közé űz az álmom.
Tőled akarom visszakapni
Az elveszített boldogságom!

Úgy jöttél

Úgy jöttél, mintha ezüstös tavon
Hozott volna egy aranyozott bárka,
S mert akartad, és én is akarom:
Azóta itt élsz a szívembe zárva.

Égő szemekkel vártam jöttedet
A vihar dúlta, csókos meseparton,
Hol eltiporta férfiálmaim
Egy másik asszony – egy kegyetlen asszony.

Tudtam, hogy jössz, mert megálmodtalak.
És úgy láttalak, ahogy most is látlak:
Vigasztaló, ölelő és csodás
Asszonyának egy romba dőlt világnak.

Homlokomon most új hajnal ragyog:
Két szép szemednek sugarában égek.
Mosolyogva csókolják lelkemet
Ezek a drága, álmodozó fények.

Úgy jöttél, mintha ezüstös tavon
Hozott volna egy mesebeli bárka,
Mert akartál s én is akartalak:
Azóta itt élsz a szívembe zárva!

Kincs

Te vagy a kincs, szívem virága,
Tündérálmaim Asszonya.
És kisszobád – ha ott tanyázol –
A legdrágább kincses szoba.

Ha elválaszt a perc, az óra,
És nem időzhetek veled:
Minden vágyam, hogy újra lássam
Az én legdrágább kincsemet.

*

Mindenkinek van félténivalója:
Háza, pénze, kutyája vagy lova,
Édesanyja, gyermeke, szeretője
Vagy valami más egyéb bogara.

Nekem te vagy a legféltettebb kincsem,
Formába ömlött égi gondolat,
Miként egy vággyal teli éjszakában
Csókot kívánva megálmodtalak.

Altató

Aludj, Kedves, aludj, aludj,
Én virrasztok az éjben.
Álmodban dalos tündérkéek
Víg serege kísérjen.

Csókolgassa a lelkedet
Édes illatok árja,
S neked nyíljon a tündérkert
Legpompásabb virága.

Aranyló fények égjenek
Amerre lábad lépked,
S hidd azt, hogy álmod valóság,
S csak rossz álom az élet.

Aludj, Kedves, aludj, aludj,
És adják meg az álmok,
Amit az élet megtagad:
A békés boldogságot.

Húsvéti üdvözet Asszonyomnak

Ave, ave - egyetlen Asszonyom!
Ma is néked zeng a szívem hozsannát;
Ez a feketevérű, beteg szív
Érted álmodja a húsvét csodáját.

Dalolva mennek most a búcsúsok
Ünnepi úton, végtelen sorokban.
És én is hiszek miattad hiszek
A glóriás, feltámadt krisztusokban.

Tömjénillat a hajad illata,
Giling-galang – a te hangodat hallom,
S ha szemeid fénye reám ragyog,
Az életet és feltámadást vallom.

Az én Krisztusom nem lehet halott,
Amíg szeretek és szeretnek engem.
Az ünnepi, dalos processziók
Itt énekelnek, zengnek a szívemben.

Giling-galang – egyetlen Asszonyom!
Te vagy az ünnep, a mosoly, az ének.
Csókoljanak szívedbe örömet
És boldogságot a húsvéti fények!

Gyöngykagyló

Gyöngykagyló voltam valamikor én,
És lent éltem a tenger fenekén.
Fölöttem úsztak ezüstös halak,
S míg a víz színén a napsugarak
Hancúroztak, én csendben odalenn
Kagylóba zárva éltem életem,
Mint koporsóba fektetett halott,
S a testem drágagyöngyöt izzadott.
Te találtál meg, s nem tudtad te sem,
Hogy testem drága gyöngyöket terem.
A bezárt kagylóhéjt fészítsed szét,
S a legszebb gyöngyszem legyen a tiéd.

Foltozott élet

Száz élet futott össze bennem
És ezernyi életzamat.
A száz életet mind elszórtam
És nekem csak egy fél maradt.

De így is szép, ha fél élettél
A boldogságom foltozom,
Mert másfél élettél jött hozzám
Az én hűséges Asszonyom.

Száz élet futott össze bennem
És most csak fél maradt nekem,
De hiszem, hogy e fél élettél
A boldogságom meglelem.

Igazán most szép a tavasz

Kedveském, talán jut nekünk
Néhány tavasz nektára, méze,
Egy kicsi csókos boldogság,
Még mielőtt mindennek vége.

Kedveském, az ifjú tavasz
Virágba vonja szíveinket,
S lángra gyújtják az illatok
Elfáradt, hűlő életünket.

Kedveském, zöldül már a lomb,
S kacagva int felénk az élet.
Igazán most szép a tavasz,
Amikor szerethetlek téged!

Múltam és jövőm

Ha van múltam: te vagy a múltam,
Mint ahogy te vagy a jövőm,
És te vagy az én gyengeségem,
Mint ahogy te vagy az erőm.

Levegőm vagy, amiben élek
És ami éltet engemet,
És torony vagy a messzeségben,
Ami irányít és vezet.

Messze vagy, mint a nap, és mégis
Vérembe oltottad magad,
S azóta itt muzsikálsz bennem,
Mert a zene s a dal: te vagy!

Nyár volt vagy tél?

Nyár volt vagy tél? Én nem tudom már.
Hajadra a hó lágyan hullt,
Mégis virágok illatoztak,
S az egész világ lángra gyúlt.

Melegem volt vagy dideregtem?
Már nem emlékszem, nem tudom.
Csak azt tudom, hogy megállottam,
Mert attól féltem: elbukom.

Most sem tudom, hogy tél vagy nyár van,
Ha felém ragyog két szemed.
Csak azt tudom, hogy te vagy minden,
És én csodállak tégedet.

Más irányítja életünk

Még el sem indultál felém,
Mikor én már a jöttöd vártam;
Te még nem is tudtál rólam,
S én már a szíved megtaláltam.

Más irányítja életünk:
Idegen erők dúlnak bennünk.
Nem a miénk a bánatunk,
Csalódásunk, csókunk, szerelmünk.

Kicsit bolondos így a sors:
Két szépet és nagyot merőnek.
De ott, ahol a szív beszél,
Ott nincs helye az agyvelőnek.

Rettentő erők dúlnak itt,
És a szívünk lázadni sem mer.
Ilyen kemény végzet előtt
Legjobb, ha meghajol az ember.

Adj időt

Ha könnyezve és megkínózva
Áldott kezedre borulok,
Az is öröm, mert oly jól esik,
Ha néha könnyezni tudok.

Nem tart örökké a borongás:
Elmúlik a bánat s a könny.
Akármilyen sivár az élet,
Akadhat benne még öröm.

Csak adj időt, hogy elfelejtsem
A bennem dúló kínokat,
S én mosolyogva nyújtom feléd
Megmaradt boldogságomat.

Ringass

Ringass el, édes. Fáj a szívem,
Halálosan beteg vagyok.
Az éjtszakáim meggyötörnek,
S megkínoznak a nappalok.

Delírium és láz emészt
A testemet és lelkemet.
A világ nem hordott még hátán
Súlyosabb, nagyobb beteget.

Józan percemben téged látlak,
És érzem ölelő karod.
Köszönöm, hogy az életemet
Édes álomba ringatod.

Ringass, édes, mert szép az álom,
Ha együtt lehetek veled.
Ringass, édes, és meggyógyítod
Gyógyíthatatlan lelkemet.

Legyetek áldottak, májusok

Tavaszk jönnek és új májusok,
Csókoló fények, ölelő csodák,
S a kertek alján – észrevétlenül –
Újra nyílnak az édes orgonák.

Fehéren, lilán intenek felém,
És illatukkal körülengenek,
Míg szívemben az eltűnt májusok
Melódiái halkán zengenek.

Tündérmeséket mesél a május:
Annák, Máriák, Erzsik, Ilonák,
Szerelmek, vágyak, tüzes mámorok,
Mosolyok, könnyek, álmok, babonák...

A májusok örökké kedvesek,
És nem csálnak meg engemet soha;
Nekem is hoznak édes csókokat,
És nekem is nyílik az orgona.

Ó, legyetek áldottak, orgonák,
Ó, legyetek áldottak, májusok,
És legyetek áldottak mosolyok,
Könnyek, szerelmek, csókok, Annusok!

Egyetlen cél

Milyen furcsák és bolondok vagyunk,
Hogy célok után űzetjük magunkat,
S valami új, nagyszerűt akarunk,
Ha minden avult, kicsi dolog untat.

Nekem te vagy a holnapi nagy cél,
Akit már régen megnyertem magamnak,
Mégis félek, hogy nem érhetlek el,
Mert egyre jobban kívánlak, akarlak.

Te az életet másképp láthatod,
Mert a játékot már régen kinőtted.
Megértelek, de értsél meg te is,
Ha játékosan csókot várok tőled.

Neked már semmi nem lehet titok,
De nekem még drága titkaim vannak.
Egyetlen cél után űzöm magam,
Hogy örökké megtartsalak magamnak.

Egy furcsa sors

Egy furcsa sorsot kötsz magadhoz
S egy még furcsább lelket, szívet.
Bennem a jó és rossz csatázik,
S ne hidd, hogy megbékítheted.

Én: dúlt álmok honából jöttem;
Szívemből rubint vér csorog.
Magadhoz kötheted a testem,
De lelke messze csavarog.

Én nem tudok a mában élni:
A jövő húz, a múlt taszít,
És ez a jelen – amit élek –,
Ez a szép jelen megvakít.

Verd a szívem egy rózsággal,
Hogy megtarthassál engemet,
És ne engedjél álmodozni,
Mert az élet: szül és temet.

Egy furcsa sorsot kötsz magadhoz,
Hol együtt van a szép s a jó,
S nem tudod, hogy a szépség, jóság
Nem egyéb, mint illúzió.

Ne engedj lezuhanni

Arcom borúját, szemem rebbenését,
Vergődésemet most te figyeled,
S az úton, melyen összezúztam lelkem,
Sugárzó hittel te vezetgeted
Sorsom nyugtalan, harcos akarását,
Mint egy elfáradt, nyugós gyermeket.

Nem alkuszom, csak veled alkudtam meg
Zuhanó lelkem véres alkonyán
Elhagyva mindent, ahol öröm helyett
Megcsúfolás és gúny szakadt reám:
Hitvesi hűség kígyósziszegése
Jégbe dermesztett életem nyarán.

Azt a pár lépést, ami hátra van még,
Veled teszem meg. S úgy kapaszkodom
Megfoghatatlan asszonyi lényedbe,
Mint viharvert madár a lombokon.
Ó, ne engedj még egyszer lezuhanni,
Én hűséges, én kedves Asszonyom!

Ha elküldesz

Ha elküldesz, sivár lesz minden,
És búsan ballagok,
Mint akinek már réges-régen
A szíve megfagyott.

Játékos harc a mi életünk,
De szép e háború.
Legyen tiéd hát legszebb álmunk
S a babérkoszorú.

Kívánom, hogy mindig te győzzél,
Ha ketten harcolunk,
De bármelyik legyen a győztes:
Mi boldogok vagyunk!

Ha elküldesz: sivár lesz minden,
És fájni kezd e szív,
Pedig tudom, hogy mindig újra
A szíved visszahív.

Egy trubadúr dala

Én nem az élet harsonása,
Csak egy kis trubadúr vagyok.
Édes Asszonyom ajakáról
Forró csókokat koldulok.

Elmondom néki: ő az álmom,
Hogy ő az élet és nem én;
Hogy tőle várja boldogságát
Egy bolondos, dalos legény.

Elmondom azt, hogy forró lázban
A szívem utána eped,
És amikor távol van tőlem:
Beteg vagyok, nagyon beteg.

Elmondanám, amit még férfi
Asszonynak nem mondott soha,
De előtte ajkamon elhal
Életem legszentebb dala.

...És nézem őt, csak egyre nézem,
És nincs szavam, csak sóhajom.
Elmondanám, hogy az a sóhaj
A legbeszédesebb dalom.

Én nem az élet harsonása,
Csak egy kis trubadúr vagyok.
Köszöntsétek hát azt az asszonyt,
Szerelmes álmok és dalok!

Szalmaszál

Kapaszkodom egy szalmaszálba,
Körülöttem zúgó habok...
Csak kacagok a szennyes árra,
Mert tudom jól, hogy nemsokára
Én úgyis meghalok.

Holnap már nem is kell az élet,
Csak a más kellene nekem.
Egy forró csók, egy édes asszony,
Aki bántson és vigasztaljon,
Ha könnyes a szemem.

De ha már ő is elhagy engem,
Akkor eljöhet a halál;
Könny sem fog hullni szemeimből,
Mikor kicsúszik kezeimből
Az a kis szalmaszál.

Kisszobácskáról

Kisszobácskádnál nincs külön hely;
Ott teremnek a tündérálmok,
Ott épülnek fel a lelkemben
Összeomlott álmovilágok.

Csillogó kristályablakából
Úgy sugároznak rám a fények,
Mint kacajból és imádságból
Fogantatott szerelmes ének.

Ott a vágyam és menedékem,
S nincs a földön kedvesebb asszony,
És nincs a földön boldogabb hely,
Ahol édesebb dal fakadjon.

Tündérem! Lásd, én jövök hozzád,
Mert kicsi szobád nékem
Éden, és te vársz ott rám – tárt karokkal –,
Én földöntúli üdvösségem.

Kicsi szobádban szép az élet,
Kicsi szobádban édes minden.
Ott távol a durva lármától,
Békesség van a szíveinkben.

Első csók

Szent volt a vágy, mely hozzád űzött
S a perc, mikor átölelt karom.
Azóta álom lett az élet,
Mert éjjel-nappal álmodom.

Minden percben szívem csókolja
A legnagyobb pillanat:
Mikor először érezhettem
Az ajkamon az ajkadat.

Ne tagadd meg e boldogságot,
És ne tagadj meg engemet,
Mert a legelső csókjaimmal
Neked adtam a lelkemet.

Hiszem azt, ha szemedbe nézek,
És mind a ketten hallgatunk:
Az első boldog perceinkre
S az első csókra gondolunk.

Ne kérdezd, mi történt

Kérdezted: mi történt velem?
Pedig nem történt semmi, semmi,
Kis manók játszottak velem,
S a szívem el akarták venni.

Tegnap este ágyamra ült
Egy ilyen huncut kis manó,
S faggatott, egyre faggatott!
A csók – a csók mire való?

Miért a láz? Miért a tűz?
Miért a könny, a szerelem?
S én hallgattam, mert nem tudom,
Hogy mi is történt énvelem.

Újabb koboldok érkeztek.
Mind gunyologva kacagott,
S én hallgattam, mint akinek
A szíve régen megfagyott.

Ne kérdezd, mi történt velem!
Ne kérdezd, mert én nem tudom,
De téged látlak szüntelen:
Én drága, kedves Asszonyom!

Július 26.

Ma ülöm meg a legszebb ünnepet,
És szebb ünnepet nem adhat az élet;
Rád gondolkodok, mert ünnep a neved,
És ajándék, hogy találkoztam véled.

Égő aranyat szór eléem a nap,
És hiába van az életem romban:
Új életerő harsonáz felém
Ebben a forró, égő júliusban.

Muzsikás, nótás, víg majálisok
S vissza nem térő, régi Anna-bálok
Kedves emlékét őrzi a szívem,
És kigyúlnak a rég elszunnyadt lángok.

Ma ismét friss és fiatal vagyok,
Túl földi gondon, cifraságon, rangon.
Tudja meg ez a lázas július,
Hogy te vagy nekem a legdrágább asszony!

Tudja meg ez a szédült július,
Hogy a szívem ma azért dobog jobban,
Mert neked, kedves, Anna a neved,
S a mai napon pedig Anna-nap van!

Igém lettél

Imádkozni és szeretni tanulni,
Kedveském, én már csak tőled tudok.
Most tanulom azt, amit elfeledtek
Megtanítani az apostolok.

Igém lettél ez ígétlen világban,
Te vagy az erőm, hitem, mindenem,
S ha szentségtörés: bocsássa meg nekem
Az én megtréfált, öreg Istenem.

Csupa jószág és hit vagyok előtted;
Csupa ima és csupa áhítat.
Szent örülettel adnám életemet
Egy ölelés, egy szó, egy csók miatt.

Te vagy életem misztikuma, fénye,
Mely körülöttem mindent beragyog.
Hinni, imádni, szeretni, csodálni
Tudtak így a hű apostolok.

A legbájosabb asszony

A te életed: szép valóság,
Lélekzetfojtó nagy titok.
Űr, tér, határ, minden megbomlik,
Amikor ajkad mosolyog.

Bűvös varázs árad belőled,
És csodacsókot ígér szád,
S mint a vágyaim lobogója:
Lebeg előttem kisruhád.

Csillogsz, ragyogsz, tündökölsz,
És én szédülök, kábulok...
Ennyi bájt nem tudnak őrizni
A többi, földi asszonyok.

Életed a legszebb valóság;
Ragyogó, aranyos csoda,
Mert te vagy a föld legbájosabb
És legtündéribb asszonya!

Közös sors

Talán azért szeretlek oly nagyon,
Talán azért forrt össze úgy a sorsunk,
Mert együtt voltunk az élethajón,
S a hullámokban együtt fuldokoltunk.

Közös sorsunk volt az a szennyes ár,
Melynek hulláma beömlött a szánkba,
És közösen kapaszkodtunk bele
A szépségbe, e mentő deszkaszálba.

Az élet szennyén most már túl vagyunk.
Jöhet vihar és jöhet vaksötétség,
Ránk világol vezérlő csillagunk:
A lelkeinkből kisugárzó szépség.

Összefűz minket az a szent sugár,
Hogy vezessen és szeretetre intsen.
Csak azért lehettünk mi boldogok,
Mert szépséget őrzünk a szíveinkben.

Szavak palotája

Mint kőműves a téglákat,
Úgy rakom egymásra a gondolatokat
Teérted. Lelkem a habarcs,
Mely a téglák között
Dagadva kicsordul.

Így építem a szavak palotáját
Szerelmes, csókos szíved fölé.
Betűim bimbói
Virágba szökkennek,
S azokból fonok néked koszorút.
Fátyol a vágyam,
S nyugtalanul kúszik lábaid nyomán.
Ne érezzed súlyát még akkor sem,
Ha durva vagy lágy,
Ha csókol s fojtogat.
Árnyékkoddá váltam,
S bennem mozdul minden kis rezdülésed.
Hangod: a hangom,
Könnyed: a könnyem,
S ha nem mozdulsz,
Én kővé dermedek.
Ha lángolsz: lángolok,
Ha kihűlsz: megfagyok,
És meghal a dal.

Mint kőmíves a téglákat,
Úgy rakom egymásra a gondolatokat
Teérted!
Így építem a szavak palotáját
Szerelmes, csókos szíved fölé.

Légy áldott, Álmok Asszonya!

Légy áldott, Álmok Asszonya:
ki vérző álmok útján jöttél,
s lettél szívemnek balzsama,
mert megszeretted, és öleltél,
mikor nem ölelt senki sem.

És lettél az én kedvesem,
hogy nótafám dús lombot hajtson,
és rímbebotló nyelvemen
az igazság szava fakadjon,
ha senki sem szól igazat.

Ezért harcolom harcomat –
csikorgó foggal – „csakazértis”,
s a bús, magyar egek alatt
áldozom dalt, szívet és vért is
és mindent, amit csak lehet!

Csak gyalázzanak engemet
a magyarkodó, ocsmány férgek:
én nem cserélek szerepet!
...Így dalolok, amíg lehet,
csak te légy velem, kedvesem!

Rímekebe botlott végzetem
dalaival hódolok néked,
életem édes mámora,
ki vérző álmok útján jöttél.

– Légy áldott, Álmok Asszonya!

Jól van így

Csak te tudod már életemet
Izgató ábrándokba vonni.
Kicsókolt jogaiddal szabad
Szeretni és megostorozni.

Rózsákat nyitó hámba fogva
Hoznak eléem a röpke álmok,
S nyomodban újra kivirulnak
A régen elhervadt virágok.

Csodákból szőtt mese a lelkem,
S hogy lábaidat por ne érje:
Eléd terítem. Bátran léphetsz
Életem színes szőnyegére.

Mert asszony vagy: másfelé járnál,
És nem hinnél hívő szavamnak,
De van-e olyan hely a földön,
Ahol méltóképpen fogadnak?

És jól van így, mert életünkben
Csupán annyi boldogság terem,
Amennyit én adhatok neked
És amennyit te adhatsz nekem.

Könyörgés egy asszonyért

Isten, ki látod életemet
És irányítod sorsomat,
Hallgasd meg dalos imádságom,
Mert nem kívánok túl sokat.

Egy dolog van csak életemben,
Egyetlen kincsem, mindenem;
Egy asszonyom, de azt az asszonyt
Sokáig tartsd meg énnekem.

Vele kezdődik és végződik
Minden percem, minden napom.
Miatta van az is – az is, hogy
Most tehozzád fohászkodom.

Fölösleges beszélnem róla,
Hiszen őt te is ismered;
Nincs a földön több olyan kedves,
Olyan aranyos gyermeked.

Segíts nekem vigyázni rája,
S tedd boldoggá, ahogy lehet,
És én egy életen keresztül
Áldani fogom szent neved.

Hiába

Arannyá válik a
Nyoma is a sárnak,
Amikor téged vagy
Engem megdobálnak.

Tombolhat és bőghet
A megveszett csorda:
Meg van pecsételve
Mind a kettőnk sorsa.

Hiába kárognak
Az ostoba varjak.
Te engemet akarsz,
S én téged akarlak.

Ha tudnák, hogy mi volt
Mind a kettőnk sorsa,
Nagyot bámulnának
A varjak s a csorda.

Mikor te jössz felém:
A legdrágább nő jön.
Károgjon a varjú,
S a csorda csak bőgjön!

Megfizetném

Szerelmedért nem tudok semmit adni:
Kifosztottak a csúf hétköznapiak.
Szívem és lelkem nem adhatom neked,
Mert én egészen a tied vagyok.

Megfizetném a hajnalt és az estét;
Megfizetném a szellő suttogást;
Megfizetném a tavaszok varázsát,
Nyár melegét és őszi hervadást.

Megfizetném a télnek fehérségét,
Mikor pelyhezve hulldogál a hó;
Megfizetném a te nagy tanításod,
Hogy csak szeretni és csókolni jó.

Megfizetném, hogy asszonyommá lettél,
S hogy én is téged megszerettelek,
De nincsen semmim. Olyan vagyok én most,
Mint mesékben a koldus istenek.

Szerelmedért nem tudok semmit adni,
És mégis, mégis sokat adhatok.
Mert én, a megcsalt, csókos, koldus isten:
Tied vagyok! Csak a tied vagyok!

2.

Ősi tüzek

Verses biblia

Titkos betűkkel írott könyv a lelkem,
S a szövegét csak te olvashatod.
Hogy mennyit ér, és hogy mi rejlik benne,
Megtudhatod, amikor felnyitod.

Egy világ előtt akartam kitárni,
Mert nem tudtam még azt, hogy nem szabad.
A gyűlölet és önzés félrelökte,
És azóta lezárta hét lakat.

De a kulcsokat a lelkedben hordod,
Drága Asszonyom. Rajta, nyisd ki hát!
S olvassd, olvassd³ e lángbetűkkel írott
Könnyes, mosolyos, verses bibliát!

---

³ „Az „*olvassd*” szót szerintem két essel, azaz két s betűvel vagy egy s és két d. Kifejezőbb.” – A versíró saját megjegyzése.

Dalokkal érkezem

Hozzád megint dalokkal érkezem.
Tárd fel a lelked egy álomlovagnak.
(Ahol számomra nem termett még csók,
Talán még ott is méltóképp fogadnak.)

Eltűnt szerelmek útjain jövök,
Mint akinek már elveszett a lelke,
De hiszem azt, hogy lélek nélkül is
Enyém lehet szíved forró szerelme.

Én már tudom, hogy miért kárhoznak el,
Akik sietnek és mégis elkésnek:
Nem kell zabla és nem kell sarkantyú
A vágyaknak, a szívnek és az észnek.

Eddig emberi korlátok között
Gondolkoztam és csigamódra jártam,
De kitörtem a korlátok közül,
Bár a lécek közt megszorult a lábam.

Most hozzád jövök. Dallal érkezem.
Hidd, vagy ne hidd azt, amit neked zengek,
De amikor keblemre öllelek,
Érezned kell, hogy csak téged szeretlek!

Valamit még el kell mondanom

Most nyugalom van. A horgonyt kidobtam.
Ha hullámokon csendben ring hajóm,
Reád várok, és tégedet kereslek,
Mert valamit még el kell mondanom.

Talán azt, amit legelőször mondtam,
Akkor, amikor megfogtam kezed.
Nem a szerelmet, nem a csókos mámort,
Valami mást, mit meg kell értened.

(A férfivágy örökké telhetetlen
És van, aki ezért hazudni tud.
Ha gondolod, hogy hazudtam: kívánom,
Hogy az életet te is átaludd.)

Ó, jól tudom, hogy az ember hitetlen,
És én talán magamnak sem hiszek.
De arra kérlek – most, amikor várlak –,
Hogy te sem higgyél soha senkinek.

És most jöhetsz és hallgathatod szómat,
Ha bízol bennem és hiszel nekem.
Milyen szép lesz az, hogy sorsunk hajója
Együtt úszik az élettengeren!

Ősi tüzek

Csak hívnod kell, és én hozzád jövök,
Mint poklokat járt, lázadó eretnek.
Pogány istenként borulok eléd,
S csókkal áldozom lángoló szívednek.

Egy bús férfisors álmait hozom,
Én: hidegszívű nagyváros lakója,
És neked adom hunyó lelkemet,
Ha fáj a magány, fáj a perc s az óra.

A vén Dunánál fáj az álom is;
Már nem hiszek a mesélő haboknak.
Mégis szeretnék hinni egy kicsit
A csókodnak és ölelő karodnak.

Keleti fajtám: az az ősmagyar
Lázadó tüze kergeti a vérem,
S máglyákat gyújtó lánggal áldozom,
Ha ölelésed és csókjaid kérem.

Keleti napból születél te is:
Szemedben égnek a keleti fények.
Ha megérintem remegő kezed:
Fülembe cseng egy meotiszi ének.

Áldozunk hát, késői unokák,
Mint őseinknek nyugati utódja,
Mert: jó a csók a Duna mellett is.
Fel hát a csókra, csókok csókolója!

Álmokat hoz az etelközi szél,
S a csókjaidtól lángra gyúl az arcom.
Egy szent évezred álmát álmodom,
Ha fejemet a te szívedre hajtom!

Kicsi vagy

Kicsi vagy, mégis fel kell nézni rád!
Hajolj le hozzám, mikor csókot kérek,
Mert én előtted csak porszem vagyok,
S ha nem akarod, soha el nem érlek.

Fényesség vagy és lehunyom szemem,
Mert kápráztat és vakít tündöklésed,
De hunyt szememen és az életem
És mindenem túl világít a fényed.

Kicsi kezében tartod lelkemet.
(Te is tudod, hogy hatalmas e lélek.)
Mégis könnyedén szétmorzsolhatod,
Mert semmiség és játék csak tenéked.

Legyek én...

Legyek én mindig új neked.
Isten vagy Sátán néz szemedbe,
De engem lásson a szemed!

Legyek én az, akit kívánsz.
Küldj el ezerszer, de én legyek
Akit ezerszer visszavársz.

Legyek én a te csillagod,
Az álmod, a szerelmed, sorsod
– Ha mindezt el is átkozod.

Legyek a sírás és a dal.
Én legyek, aki utoljára
Hozzád simul: a ravatal.

Reggeli ima – érted

Reggel, ha szemeim felnyitom:
Te vagy az első gondolat.
Ó, mondtak-e már a világon
Ennél szebb imádságokat?

Illatos hajad lenge fátylát
Itt érzem a homlokom.
Édes álom vagy! S én az álmot
Nappal is tovább álmodom.

Itt érezlek mindig mellettem
Csókosan, puhán, melegen.
Szebb álmot és szebb imádságot
Nem adhat az élet nekem.

Múló percekből visszahívom
Minden ellobbant csókodat!
Ó, mondhat-e egy férfi ajka
Ennél szebb imádságokat?

Veronikám kendője

Csak neked lehet jogod hozzám:
Fölemelni, mikor elestem.
A te kendőd hulljon arcomra,
Ha földhöz ver súlyos keresztem.

Arcom mását vesse szívedbe
Bukott életem Golgotája.
Fenséges sors! Légy hát e sorsnak
Szent asszonya – Veronikája.

A világ, csak porszem előttem,
És bármiként ítéld felőled:
Az igéimmal feloldozlak,
Ha felém nyújtod keszkenődet.

Verses papír lesz az a kendő
Őrizd meg a szívedbe zárva,
És azzal integess utánam,
Ha felvisznek a Golgotára.

Mindig messze vagy

Eltűnsz, aztán ismét előkerülsz,
Mint egy kis gyík a fűszálak között,
És néha, mint a tücsök, hegedülsz.

Vagy duruzsolsz, mint kristályos patak,
Mely ezüst halakat sodor tova,
S a partjain virágok nyílnak.

Akkor vagy felhő, ha derült az ég,
Borús időben vagy csak a napom,
És úgy nézel rám, mint a messzeség.

Csak azt tudom, hogy veled lenni jó!
Forró a csókom. Nem merlek csókolni,
Mert elolvadsz, mint melegben a hó.

Csak álmodom

Egy harangvirág integet,
Egy harangvirág bólogat,
S a szívem is megkondítja
A hallgató harangokat.

Egy asszony jön a réten át.
Az ajka már felém nevet,
És ünnepi dal zengi át
A rétet és a szívemet.

A sok harangvirág zenél,
És száll a dal, és zúg a hang,
S a szoknyácska is úgy libeg,
Mint egy kis ünnepi harang.

Csak harang van és virágok,
És nincsen gyom és nincsen gaz.
Az én asszonyom jönne ott?
Jaj, nem hiszem, az nem igaz.

És mégis ő repül felém,
Az ajkát máris csókolom.
Jaj, nem igaz, ez nem igaz:
Csak álmodom – csak álmodom.

Vidámságot hazudok

Kedélyes, vidám kópéságot
Még mondok neked, ha tudok,
Mert csak úgy lehet szép az élet,
Ha vidámságot hazudok.

A lelkemben fáj, sajog minden,
De letagadom azokat:
Ne vedd észre a reám szálló
Vészes, lidérces álmokat.

Tudd úgy, hogy vidám szívvel élek
És mosolygok kívül, belül,
De bocsássd⁴ meg, ha a mosolygás
Könnyes szemekkel sikerül.

A bánatot humorra váltom,
Amíg van erőm, és lehet,
Mert a világban láthattál már
Elég sok könnyező szemet.

Kedélyes, vidám kópéságot
Mondok még neked, ha tudok,
Csak ne vedd észre, ha belülről
Akkor is sírok, zokogok.

---

⁴ „Itt is és a továbbiakban is utalok a 83. oldali bejegyzésre.” – A versíró saját megjegyzése. A *Verses biblia* c. vers megjegyzésére utal – a szerk.

Vigyázz

Nézd, most hozom az alkonyi szellővel
Egyetlen, tiszta férfivágyamat,
Mert szeretni akarlak téged, kedves,
Ahogy az ég és föld előtt szabad.

Mi vagyok én, hogy éjbe borult sorsom
Vakító fényű lángját hordozod?
És honnan vetted azt a bátorságot,
Amellyel lelked hozzám láncolod?

Sáros, göröngyös út az, amin járok,
És véres arccal százszor elesem.
Gondold meg jól, hogy mit adhatok neked,
Gondold meg jól, hűséges kedvesem.

Én nem akarlak téged beszennyezni,
Mert szent, ezerszer szent a tisztaság,
De tudd meg azt, hogy ott, ahol én járok,
Még ott nyílik hófehér virág.

Ha tégedet is rémek kísértettek,
S ha könnyben ázott minden éjjeled:
Akkor jöhetsz és hozzám láncolhatod
Szerelmes, csókos asszonylelkedet.

Mások és én

Mások: a világ vergődését nézik,
Én: egy szempárnak rezdülését nézem.
Az a szempár, ha végigsiklik rajtam,
A boldogságot százszorosan érzem.

Mások: harcolnak, haszon után futnak,
Én: ünnepelek sorsom hétköznapiján,
S egy édes asszony drága mosolyáért
A legdrágább kincsem is odaadnám.

Mások: becsukott szemekkel mennek el
Az élet csodás szépségei mellett.
Én: gyönyörködöm egy kedves asszonyban,
S kiürítem a boldogító kelyhet.

Mások nem tudnak annyi bájos dolgot,
Annyi újat egy nőben felfedezni,
Csak én tudom, hogy az én Asszonyomban
Mennyi szép van, s hogy azon túl nincs semmi!

Mikor az álmok is hazudnak

Nem tud úgy senki felém közeledni,
Olyan kedvesen, bájosan és gyorsan,
És csak te tudsz a lelkemmel beszélni
Olyan csókosan, olyan asszonyosan.

Kell, nagyon kell, hogy valaki megértse
Ezt a szétzúzott, elsikkasztott lelket.
Drága végzet, hogy tőled kaphatok még
Megértést, csókot, hűséget, szerelmet.

Hiszek Benned, mert te is hiszel bennem.
És jó azoknak, akik hinni tudnak
Akkor, amikor hazudik az élet,
És amikor az álmok is hazudnak.

Gondold meg jól⁵

A mélységek és magasságok
Néma vándora voltam nélküled.
Utam nehéz volt, és
Súlyos terhekkal megrakottan
Kerestem a boldogságot,
Azt a drága kincset,

Amit oly kevés ember tudott

Megtalálni.
Így leltem reád
Növekvő kínok,
Dühödt akarások
Elsüllyedt templomában.
Nézzél rám és gondold meg jól:
Egy élet szenvedése kellett,
Míg hozzád elérkeztem.

Végtelen szeretetet hoztam
Alázatossá betegült szívemben.
Gyógyulást csak tőled várok...

---

⁵ *A sorok kezdőbetűi összeolvasandók.* – A versíró saját megjegyzése.

Szórd reám a boldogságot
Zengő szóban, édes dalban,
Elbűvölő mosolyokban.
Rímes imákkal köszönöm
Ezt a drága földi kincset.
Te légy, aki meggyógyítja
Lelkemet, s a reményt hinted
Elpazarolt életemnek
Könnyekkel telt alkonyára.

Talán idejében érkeztem,
És megérted e kicsi dalt!
Gondold meg jól, hogy mennyit érhet
Elérni egy szent
Diadalt!

Penitencia

Úgy várlak, mint az ostyát várja
Az elsőáldozó.
Lelkemben minden hűrt megzendít
A szent találkozó.

Ahogy én nézlek – égi csodát –,
Egy szent nézhetett így,
S arra, kérlek, hogy édes, csókos
Kísértésekbe vígy.

„Én vétkem, én igen nagy vétkem...”
És folyton számolom,
És nem hiszem, hogy igaz lenne,
Talán csak álmodom.

Úgy várlak, mint az ostyát várja
Az elsőáldozó,
Mert szent előttem, szent ezerszer
E szép találkozó.

Lelked hajótörése

Felkavart tó a lelkem, és egy bárka
Úszik vergődve zúgó habjain;
A te lelked menekül, küzd, vívódik,
Hogy le ne húzzák hullámkarjaim.

Sorsod már régen meg lett pecsételve:
Az örvényekből meg nem menekülsz;
Elnyel az a tó. Az én csókos lelkem
Hullámaiban végképp elmerülsz!

Fenntartás nélkül

Mindig csak te vagy az, aki kísértesz;
Az, aki itt vagy örökké velem.
Látatlanul is itt őrködsz fölöttem,
Mert te lettél az én „jó szellemem”.

Nincsen út, amin másfelé mehetnék,
Mert minden út csak tehozzád vezet!
És én örömmel feléd botorkálok,
Hogy lábaidhoz tegyem lelkemet.

Több vagy nekem, mint az élet varázsa,
Több, mint törvény vagy a végzet maga.
Mint ahogy az is több volt a parancsnál,
Hogy te legyél az Álmok Asszonya.

El kell fogadnod egyszerű személyem
Fenntartás nélkül, úgy ahogy vagyok,
És én – cserébe forró verseimben –
Egy halhatatlan életet adok.

Új révben

Nem zúzhatom szét a világot,
S nem teremthetek újat, szebbet.
De teremthetek boldogságot
A szívednek s az én szívemnek.

A boldogság aranygyümölcsét
Csábítás nélkül is letépem,
Csak egyszer tudjak tanyát verni
Az édes csókok édenében.

Kisiklott életem vágyának
Első gyümölcsét neked hoztam,
Mikor tört árbocú hajómon
Szent kikötődbe behajóztam.

Karjaid közt pihen a bárkám:
Te vagy a kikötőm, a révem.
Te vagy az új világ számomra,
S te vagy a csókos, drága éden!

Az élet legszebb leánya

Az életnek legszebb leánya
Az én fénylelkű Asszonyom.
Nincs az álomnak sem varázsa,
Ha nem ő róla álmodom.

Én porszem-voltom kicsisége
Boldog, ha lábnyomodra hull,
Mert őt látva és őt csodálva
Még a napfény is megfakul.

A szívemet teszem eléje,
Hogy lábát ne érje a por,
S ha félre rúgja – még akkor is –,
Az a szív csak neki dalol.

A szívem ott is neki zengi
A szépség örök himnuszát,
És mindenhová elkíséri
Őtet, az Álmok Asszonyát.

Az életnek legszebb leánya
Az én fénylelkű Asszonyom...
Szeret. Enyém! És mégis félek,
Hogy én most is csak álmodom.

Kis topánkák kopogása

Kis topánkák kopogása
Versenyt dobog a szívemmel.
Tele vagyok gyötrelemmel,
Reménységgel, szerelemmel.

Kicsi lábak lépegetnek,
Ringó szoknya leng előttem.
De jó volna csókolózni,
De a csókból rég kinőttem.

Valakire ráborulni
Mégis, mégis úgy kívánok;
Úgy szeretnék egy rövidke,
Egy csipetnyi boldogságot.

Kopogjatok, kis topánkák,
Suhogj, lobogj, kicsi szoknya!
Hirdessétek: rátaláltam
Az én csókos Asszonyomra!

Figyeld az éjt

Figyeld az éjt, a hársfák suttogását,
Mikor kedves meséket mondanak
A hársfalombok, és arról mesélnek,
Hogy szeretlek, mert megtaláltalak.

Figyeld az éjt, mikor a bársony égről
Sziporkázó csillagok hullanak.
Fénycsóvájukkal azt írják az égre,
Hogy szeretlek, mert megtaláltalak.

Figyeld az éjt, a némaság beszédjét
– Mert hallhatók a hangtalan szavak –,
És belesúgják asszonyi szívedbe,
Hogy szeretlek, mert megtaláltalak.

Figyeld az éjt, s ha féltő imádsággal
Föléd hajol egy csókos árnyalak:
Én jövök hozzád, én csókolom ajkad,
Mert szeretlek, mert megtaláltalak.

Úgy hazudok

Úgy hazudok, kedvesem, neked,
Mint az első nőnek hazudtam.
Ne higgy nekem, mert úgy jársz, mint én,
Aki bolondul hinni tudtam.

Az életünk: csalóka játék.
Nem igaz a szívek szerelme.
De szép lenne, ha a mi szívünk
Most utoljára hinne benne.

De szép lenne, ha könnyes szemmel
Tudnánk egymás szemébe nézni,
S az életünket – ezt a józant –
Még egyszer meg tudnánk ígézni.

Úgy hazudok, kedvesem, neked,
Hogy én magam is hiszek benne.
Talán ad egy kis boldogságot
Életünk utolsó szerelme.

Lehetsz akárki

Mert férfi vagyok, azért lettél
– Én Asszonyom – a mindenem.
És mert te vagy, azért lett játék
Az élet és a küzdelem.

A terheket megkönnyítheti
Egyetlen búvölő mosoly.
Ezért van az, hogy mosolyodtól
Szememben a könny is dalol.

Lehettél és lehetsz akárki,
Csak légy örökké az enyém,
Mert rajtad kívül nincs a földön
Szebb asszony és szebb költemény.

Kegyetlen vagy

Kegyetlen vagy,
Mert annyi boldogságot nyújtasz,
Hogy túl fájdalmas lenne
Azt elveszíteni...

Kegyetlen vagy,
Mert olyan szépségekkel jössz felém,
Amilyent az életben
Sehol sem lelhetek...

Kegyetlen vagy,
Mert jóságod és tisztaságod
Magasan fölötte áll
Az életem fölött...

Kegyetlen vagy,
Mert annyira szeretsz engemet,
Hogy olyan forrón talán
Még én sem szeretek...

Derenk

Nekem egy szó, neked egy emlék,
Ami mind messzebbre rohan.
Álombölcsök és bölcsős álmok,
Amiknek már-már vége van.

Más ott a fény, mások az ízek.
Egy gyermek mindent másképp lát,
Ha lelke mélyén felidézi
A távolba tűnt otthonát.

Ott szebben zümmögtek a méhek,
S édesebb volt a méz íze.
Szebb volt a madárdal, és szebben
Zúgott a kispatak vize.

Ott szebben suttogták a lombok,
És színesebb volt a virág.
Szebben szólott a kisharang is,
És szebb volt arra a világ.

Mikor lelked az eltűnt évek
Aranyködében elmereng:
Álmaid kedves színpompáját
Feléd lobogtatja Derenk.

Nekem egy szó, és e szó mégis
Megédesíti életem,
Mert téged és a boldogságom
Én Derenknek köszönhetem.

Legyen áldott a föld, mely téged
Nevelt s asszonnyá ringatott.
Legyen áldott a föld, mely nekem
Ilyen kedves asszonyt adott.

A vonatok messzire mennek

Maradj! Sok mondanivalóm van.
Nem engedlek messzire menni!
Maradj és segítsünk egymásnak
Még néhány álmot megkeresni.

A vonatok túl gyorsan járnak,
A vonatok messzire mennek...
Ó, lassan kell azoknak menni,
Akik még álmokat keresnek.

Egy kicsi zug, egy korhadó pad
Minden kincsnél többet tud adni
Annak, aki őszinte szívvel
Tud szeretni és simogatni.

Nem lesz hajnal és nem lesz alkony,
Ha szemeid fényét nem látom.
És nem lesz békém, nem lesz álmom,
Sem nyugalmam, sem boldogságom.

Maradj, kedves, hogy együtt tűrjünk
Mindent, amit az élet ránk mért...
S én mindenemet föláldozom
A tőled kapott boldogságért!

Ne búcsúzzunk

Szép a búcsú, ha tudjuk azt,
A holnap ismét összehozhat.
De szomorú, amikor szívünk
Egymásért többé nem doboghat.

Túl sok kedves szál fűzi össze
Egymásba botlott életünket.
Szép a búcsú, de meggyilkolná
Az elválás a szíveinket.

Olyan rövid e kínos élet,
S a végső búcsú oly közel van.
Szeressük egymást, s ne búcsúzzunk,
Amíg szívünk egymásért dobban.

Legkedvesebb névnapra

Üdvözlő verset szántam hozzád,
Hogy közeleg a névnapod,
De mit is közölhetnek
Veled a rigmusos papírlapok?

Szebbnél szebb gondolat zsong bennem,
És kábul, szédül a fejem,
De amit e percekben érzek,
Azt rímekbe nem szedhetem.

Ahhoz, hogy verset írjak hozzád,
Minden nap volna alkalom,
De milyen verset lehet írni
A legkedvesebb névnapon?

Ne vedd tőlem rossznéven, kedves,
Hogy megállt minden tudomány,
S csak egy halk sóhajt küldök feléd
E hó 26-án.

(1950.06.)

A szíved felett álmodom tovább

Kebledre bújok, mint tépett madár;
Megsebezve, megtörve szárnyaim.
A szíved fölött álmodom tovább
Meg nem alkuvó álmodásaim.

Holt vidékekről, messziről jövök,
Ahol nem kellett senkinek a dal;
Ahol sötét van és fojtó ködök,
S csak villámokkal gyújt fényt a vihar.

Magasban szállva szeltem át az űrt,
Repültem halott városok fölött.
Láttam bölcsőt és láttam koporsót
És virágot a sírkövek között.

Láttam kitépett, vérző szíveket
Széjjel szórva az országút porán,
És láttam vágyó szerelmeseket
Ölelkezni – fáradtan, tétován.

Minden kis zugban átokvert tanyát
– Amerre jártam –, s nem leltem helyet,
Ahol békében meghúznám magam,
És énekelve megpihenhetek.

Kebledre bújok, mint tépett madár,
Hogy elfelejtsem csalódásaim,
S a szíved fölött álmodjam tovább
Meg nem alkuvó álmodásaim.

Muzsikáló doboz

Kezed a szívem keresve
A keblemen motoz,
De a helyén nincsen egyéb,
Csak egy üres doboz.

Egy-egy eszményi, szép hangra
Még néha rezonál,
De a világi lármára
Néma, mint a halál.

Ne keressed a szívemet,
Mert már-már azt hiszem,
Hogy soha, soha nem is volt
Érző, meleg szívem.

Csak ez maradt, ami neked
Még örömet okoz:
Ez a megtépázott, üres,
Muzsikáló doboz.

Anna-napkor

Köszöntelek, mint annyi sokszor,
Köszöntelek, te kedves asszony.
A júliusi nap az égen
Ma ezerszer szebben ragyogjon!

Valami szépet kéne szólni,
Valami szépet kéne tenni,
De a végtelen rajongástól
Nem jut eszembe semmi, semmi.

Mondjam azt, hogy te vagy a legszebb?
Mondjam azt, hogy te vagy a legjobb?
Úgyis tudod, és úgyis látod,
Hogy melletted vagyok csak boldog.

Mit mondhatnék, és mit tehetnék,
Mikor annyira ismersz engem,
Hogy szó nélkül is megérted már
Amit itt érzek a szívemben?

A boldogság csak úgy értékes,
Ha a szívekben megmaradhat.
Adjon az élet, amennyit csak
Egy kedves asszonykának adhat!

Forróbb a szívem

Forróbb a szívem, mint a nyár
S őszben, télben sem fog kihűlni.
Miattad, Édes, ez a szív
Újabb lázt és tüzet fog szülni.

Te táplálsz a melegét:
Első lángoló csókod óta
Izzik, parázslík ez a szív,
S fakad belőle annyi nóta.

Te vagy az a szent Vesta-szűz,
Aki szívem tüzét vigyázza,
Hogy soha ne lobbanjon ki
Fényt és meleget adó lángja.

Forróbb a szívem, mint a nyár,
S amikor sírba fogok dűlni:
Ez a miattad égő szív
A föld mélyén sem fog kihűlni!

Örökéletű asszony

Alattunk lávatenger zajlik.
Fölöttünk; hamu és korom.
A világ vajúdik, vonaglik,
És inog millió torony.

Én nem akarom észrevenni,
Hogy a föld halálos beteg.
Nekem nincsen mit veszíteni,
Csak téged, téged féltelek.

Felénk ásít az évek torka:
Az is pusztulásunkra vár,
De hiába, mert életünknek
Nem számít a földi határ.

Torony ledőlhet, szikla törhet,
És láva önthet mindent el:
– Mert asszonysorsod hozzám fűzted –
Te örökéletű leszel.

Dalokba szőtt magasztos lényed
Ledönti az idők falát:
Drága emléked túl fog élni
Minden földi komédiát.

Hála

Nem leszek hálás, mert nem kell a hálám,
De gondold meg jól, hogy miként ítélsz,
Mert a szerelem egy örökös hála,
És te ettől a kis hálától félsz?

Nem leszek hálás! Nem fogom leróni
– Ha akarod – a tartozásomat.
De mi lesz véled, ha nem kapod vissza
A csókodat s a boldogságodat?

*

Ha szeretnek,
Ha forrón megölelnek,
Ha csókolnak
S ha visszacsókolunk,
S ha egy kevés
Boldogság is jut nekünk:
Talán, talán
Hálásak is vagyunk!?

Álmomban is kívánlak

Ringassa el a szívem még egyszer,
És én elalszom, mint egy gyermek.
Édes álmom lesz. Azt álmodom,
Hogy szeretsz és én is szeretlek.

Túl keveset ad a valóság,
Pótoljon hát mindent az álom.
Legalább így váljon teljessé
A meseszerű boldogságom.

Ringasd el a szívem még egyszer
Simogató, puha kezeddél,
És csókold meg a számat...

Túl keveset ad a valóság
S ezért – te meseszerű jószág –
Álmomban is kívánlak.

Hívtalak, vártalak

Azért kellettél,
Hogy megtaláljam újra
Elvesztett szívemet.
Azért vártalak,
Mert valami azt súgta,
Hogy jönni kell neked.
Azért hívtalak,
Hogy segítsed lerázni
Lidérces álmomat,
Mikor sirattam
Az egész életemet
S a boldogságomat.

Hívtalak, vártalak,
Mert nagyon kellettél.
Köszönöm, Asszonyom,
Köszönöm, hogy jöttél.

Bűvös hárfa

Mint ódon teremben
Fölzendülő hárfa,
Úgy zeng a te szíved
Kedves dobogása.

Ha nem vagy mellettem,
Még akkor is hallom,
S merengek a kedves,
Felém szálló hangon.

Azok a szép hangok
Ringatnak, becéznek,
Nincsen a világon
Sehol sem szebb ének.

Nem zeng a világon
Sehol úgy a hárfa,
Mint a te szívednek
Drága dobogása.

Zenélj csak, zenélj csak
Édes, kicsi hárfám:
Ezzel a zenével
Tündérelom száll rám.

Jaj, ha elnémulna
Az a bűvös hárfa,
Szívem dobogása
Örökre megállna.

Telve vagyok szerelemmel

Még telve vagyok szerelemmel.
Nekem a te forró szíved kell,
S ezt a szívet tőlem ne vedd el,
Mert ez ringat, s ha jó a reggel:
Édes csókokkal ez ébreszt fel.
Ne törődj szabállyal és renddel,
S a hazugságokat ne hidd el,
Ha élni akarsz igaz hittel.
S ha engem már az ördög vitt el?
Ne gondolj lélekkel és szívvel.
Akkor jöhet egy különb ember,
És elmondhatja énutánam:
„Még telve vagyok szerelemmel.”

Félek, hogy elveszítelek

Kaján mosollyal jön felénk a hajnal:
Irigy reám, mert megöleltelek.
Kaján mosollyal jön felénk az este,
És én félek, hogy elveszítelek.

A perc s az óra telve kísértéssel,
S lázak emésztik fel nyugalمامat.
Kínban vergődő sóhajokkal őrzöm
A megtépázott boldogságomat.

Mellettem vagy és mégis olyan minden,
Mintha nem lenne velem senki sem,
Mert hitetlenség mérge van szívemben,
És könny és kín és jaj az életem.

Kaján mosollyal néz reám az élet.
Valami fáj és nagyon szenvedek.
Hinni akarom azt, hogy az enyém vagy,
Mégis félek, hogy elveszítelek.

Rigmusok (II.)⁶

„Répa, retek, mogyoró.”
Selyemszoknya, viganó.
„Hármat rikkant a rigó.”
A szerelem mire jó?

Nem töröm a fejemet:
Megcsókolom kezedet.
Még boldog is lehetek,
Mert csak egyet szeretek.

Miért szeretlek? Nem tudom.
Csókjaidat nem unom.
S akkor is, ha hazudom:
Te vagy az én angyalom.

Elítélhet a világ,
A szerelem: boldogság.
Aranyalma, aranyág,
Itt a vége, nincs tovább.

---

⁶ Szerepel egy másik vers ugyanezzel a címmel a Csak holnap lesz c. kötetben – a szerk.

Én nem szeretlek

Én nem szeretlek. Hogy is szeretnék,
Amikor ez már több mint szerelem?
Soha nem szűnő gondolat-hullámvész,
Mely túlnő minden földi életen.

Külön világot építetek számodra,
Hol a kunyhó is tündérpalota,
És te leszel ennek az új világnak
Jóságos szívű tündéresszonya.

Ott nem lesz árnyék, se bánat, se könnyek,
Nem lesz elválás és nem lesz halál;
Minden meghajszolt, boldogtalan lélek
Boldogságot és nyugalmat talál.

Én nem szeretlek. Hiszen amit érzek,
Csak úgy tudom elmondani néked,
Hogy ölelésünk teremtvő tüzéből
Egy boldogabb világot építetek.

Virágok

Virágokkal telt melegház a lelkem
S a te lelked tündöklő, drága nap.
Te csalogattad elő a lelkemből
Az el nem hervadó virágokat.

Ők hirdessék, hogy áldott a te fényed,
Mely ennyi szépet világra hozott.
Ők hirdessék a legnagyobb szerűbb percet:
Mikor lelkünk összetalálkozott.

És én csokorba kötve adom néked
Ragyogó fényem, éltető napom.
Tegyen boldoggá! Légy büszke reája,
És úgy szeressed, ahogy én adom.

Vágy-e vagy szerelem?

Mint ó boroknak drága ízét,
A csókodat úgy ízlelem,
És mégsem tudom, mi vonz hozzád;
A vágy-e vagy a szerelem?

Együttlétünknek minden percét
Betölti az édes zamat,
S ezért vélem úgy, hogy az élet
Rövidebb, mint egy pillanat.

E pillanat tartson örökké,
És láncolja meg lelkemet,
Hogy melletted tudjam leélni
E pillanatnyi életet.

Maradjon csókod továbbra is
Az én részegítő borom,
Mert te vagy az én életemben
A legjózanabb mámorom.

Gordiusi csomó

Ahogy az életünk
Össze van csomózva;
Ahogy a mi lelkünk
Össze van fonódva;
Ahogy a végzetünk
Összefűzött minket,
Egymásba olvasztva
Lelkünket, szívünket:
Ez a mi életünk
Gordius-csomója,
S nincsen olyan kard, mely
Szétvágja, megoldja.

Mint az árnyék

Mindent, amim van, és amim nincs:
Mindent szeretnék neked adni;
Szeretnék az árnyékod lenni,
És mindig melletted maradni.

Ha megállnál: megállnék én is,
És futnék, mikor futnod kéne.
Egy életen át veled lenni,
Csak én tudom, hogy mennyit érne.

Nem lehetek árnyékod, hiszen
Nincsen árnyéka a napfénynek.
És mégis – mégis, mint egy árnyék:
Lelkemmel mindenütt kísérlek.

Szebb világ

Lehet-e szebb világban élni,
Mint amit te nyújtasz nekem?
Amíg élek, ez a szép világ
Töltse be egész életem.

Ezerszer mondtam, hogy melletted
Szép az élet s a gondolat,
S hogy benned tudom megtalálni
Elvesztett boldogságomat.

Ezerszer mondtam szóval, dallal,
Hogy soha meg nem alkuszom,
Amíg csókjaid édes ízét
Csak magaménak mondhatom.

Amíg csókjaid nekem őrzöd,
Amíg enyém az életed:
Csak addig tart a boldogságom,
S csak addig leszek a tied.

És addig szebb sorsra nem vágyom,
Mint amit te nyújtasz nekem,
Mert ez a sors, ez a boldogság
Betölti egész életem.

Hozzád akkor is visszatérnék

Eldobnálak, mint egy virágot,
Melynek illatával beteltem,
De veled nem tudok betelni:
Kívánlak egyre melegebben.

Kerülnélek, mint unott tájat,
Másfelé járnék kóborolni,
De téged mindig megkívánlak,
Mert soha nem tudlak megunni.

Futnék tőled, mint vészes tűztől,
Mert tűz vagy, mely emésztve éget,
És mégis kívánva kívánom
Azt a halálos melegséget.

Ha megunnálak, s minden szálát
– Ami hozzád fűz – széjjel tépnék:
Nem tudnálak elhagyni mégsem,
Én még akkor is visszatérnék!

Első pillanat

Mintha egy kamasszá serdült leány
Férfi-nemcsókolt csókos száját nézném,
Úgy nézek rád. S úgy kérem csókotat,
Mintha mindig az első csókot kérném.

Különös ez az első pillanat,
Mely velünk van már hosszú idő óta.
Vágyhat-e ember úgy, mint te meg én,
Olyan forrón a boldogságra, csókra?

Nincs kedvesebb, mint az a szerelem,
Amely velünk van egy életen végig.
Akik úgy tudnak szeretni, mint mi:
Az életüket százszorosan élik.

Félek

Annyi álom hogy is fér el
Egy kicsi szobában,
Mint amennyi édes álmot
Melletted találtam?

Hogy is fér el annyi érzés,
Annyi tűz egy csókban,
S honnan van annyi kedves báj
Ölelő karodban?

Tele vagyok boldogsággal
Amikor csak látlak.
Kicsi szobád legszebb helye
Az egész világnak.

Félek, hogy ez a sok szépség
Csak egy tűnő álom,
S felébredve – édes arcod –
Egyszer nem találom.

Érted sóvárgó szívemnek
Minden perce rémes.
Jöjj, ölelő karjaimba,
Vigasztalj meg, Édes!

A te neved

1.

Rímtördelő káosz sodorja
Szédületbe a szívedet,
Mikor a világmindenségbe
Kiáltozom a nevedet.

Az órainga taktusára
Suttogom és kiáltozom,
S hogy nem tudok betelni véle,
Csak te tudod és én tudom.

2.

Íze és színe van a szónak:
Él, dalol és csókot lehel,
S ha boldogságot akar adni:
Egész világot átölel.

Egyetlen szó bűvös hatalma
Égbe emel vagy porba hűz,
S a boldogságot megtagadva
Egész világot összezúz!

Csodalétra

Te vagy az, akit még
Megkívánok néha:
Mennysországba vivő,
Aranyozott létra.

Az, aminek nincsen
Se vége, se hossza;
Az élet jósága
És az életrossza.

Nem tudom soha, hogy
Melyik fokán állok,
Mégis úgy érzem, hogy
Az egekben járok.

Jaj, csak az utolsó
Fokát el ne érjem,
Mert ha azt elérem,
Akkor nekem végem.

Bogozom, fürkészem:
Mennyi van még hátra?
Mennyi utat enged
Csókjaid létrája?

Mi lenne a sorsom,
Az életem sorsa,
Ha egyszer letörne
Az a csodalétra?

Honnan hová?

Honnan indultál, honnan jöttél?
És hová tűnsz el, hová mész?
És honnan hoztad csókjaidat,
Mik édesebbek, mint a méz?

Asszonyágodnak nincsen mása,
És suták a hasonlatok,
Ha más asszonyok karjaira
És csókjaira gondolok.

Ó, minden szoknya megbizserget,
És fellángol a pokoltűz
Bennem. De csak téged kívánlak,
S a vágy a te öledbe űz.

Káprázat és boszorkányálom,
Hogy te vagy szívem Asszonya,
S olyan rejtélyesnek találok,
Hogy meg nem érthetem soha.

Honnan indultál, honnan jöttél,
S honnan a tűz, amelyben égsz?
S ha elviszed a boldogságom
S csókjaimat, merre mész?

Édes titkunk

Egyetlen édes titkot hordunk:
A boldogságot – te meg én.
Láthatatlan szivárványfény ez
Egybeforrt életünk egén.

Pletyka sarával fröcskölnék be
Az irigyek e szent eget,
Ha tudnák. Ostoba bolondok,
Nem hiszik el, hogy nem lehet.

A mi édes, szerelmes titkunk:
Mosolyos, könnyes vágyban ázik.

Mi lesz, ha az irigyek előtt
Pazar pompával kivirágzik?

Asszonyom születésnapjára

Az égben több volt egy angyallal,
S az Úr a földre küldött téged,
És te magaddal hoztad nekem
A mennyországi üdvösséget.

Szemeidben mennyei fények,
És arcodon a menybölt pírja.
Most már tudom, hogy az én szívem
Egy édes angyal szívét bírja.

Most már tudom a drága titkot,
Hogy akkor, amikor születnél:
Csoda történt, mert angyal voltál,
S egyenesen az égből jöttél.

Csoda történt, s nem értem, ami
Életem legnagyobb csodája:
Hogy is lehet egy égi angyal
Egy boldog földi ember párja?

Amíg velem leszel

Még most is átkozom a sorsom,
Pedig hálásnak kéne lennem
Azért, mert téged élém hozott,
Mikor már remény sem volt bennem.

Csodálatos a sors játéka:
Megtépáz és gúnyt űz belőlünk,
Majd mosolygósra festi arcunk,
Ha szemeinkből hull a könnyünk.

Kedvesem, amíg velem leszel,
Addig ajkamon nem lesz átok.
Miattad, Édesem – a sorsnak –,
Minden könnyemért megbocsátok.

Párbeszéd a Sátánnal

A Sátán megkísértett engemet.
Bőségszaruját előttem kitárta:
„Itt van, barátom, amit csak akarsz!
Válogathatsz a bűnbe’, szennybe’, sárba’!

Aranyat akarsz? Legyen a tiéd
Az egész világ drágaköve, kincse!
Ha akarod, nincs többé földi rab,
Vagy még több lesz az emberek bilincse.

Akarsz vért látni, szörnyű háborút,
Mikor az Isten is fejét lehajtja?
Én neked adok mindent, ami kell,
Amit csak kívánsz! Válassz! Rajta, rajta!”

Gyarló vagyok. Ó, mit tehetek én?
Ennyi kísértés sok is egy embernek,
És úgy néztem a szemei közé,
Mint akit a legjobb barátja ver meg.

De a Sátánnak ez nem volt elég.
Nem vette észre, hogy a lelkem árva.
Rám meresztette lángoló szemét,
És csábítását tovább harsonázta:

„A legszebb nőket hurcolom eléd,
Akik szeretni és ölelni tudnak,
És adok olyan bűvös álmokat,
Amelyek néked sohasem hazudnak.

Mit kívánsz még, te hitvány nyomorult?
Én csak a lelked akarom cserébe!”
Könnyes szemekkel feleltem neki:
„Egy lelkem van s azt valaki elkérte!

Van egy valakim, akit szeretek,
És hiszem azt, hogy ő is szeret engem.
Annak a kedves, édes asszonynak
Ajándékoztam réges-rég a lelkem!”

Örök csók a dal

Kell, hogy legyen értelme, célja
Minden rímnek és minden dalnak,
Mert rímeimben megmaradok
Harcoló, csókos fiatalnak.

Hiába vigyorog kajánul
Az idő riogató réme,
Mert egyetlen hideg csókom is
Száz ifjú csóknál többet érne.

Minden csókom dalokba öntve
A végtelen időben szárnyal,
S akit dalaim csókolgatnak,
Az megbirkózik a halállal.

Akit rímeimmel becézek,
Megmarad örök fiatalnak,
Mert ő az értelme és célja
Minden rímnek és minden dalnak.

Nem engedem

Nem engedem, hogy kitépjék kezemből
A te áldott, simogató kezed,
Azt a kezet, mely sötétségbe süllyedt,
Átkos utakról napfényre vezet.

Nem engedem letépni a szívemről
Szívedet, mely az enyémmel rokon,
És nem engedem senkinek a csókod,
Mely szent tűzben ég a homlokomon.

Azt a csókot, mely végtelen tüzet gyújt
Egy már-már elhamvadt parázs felett;
Azt a csókot, mely lemossa lelkemről
Azt a bűnt, amit el sem követett.

Kell a csókod, hogy új erőket adjon
Halálos harcig vonszolni magam,
Mert harc az élet – rövid határával –,
És benne csak a kín határtalan.

Kezedet fogva, szívedhez simulva
Életen túl is veled maradok!
Eggyé forrasztott a te drága lelked,
Mely földöntúli fényekben ragyog.

Csak te hittél

Senki sem hitt verseimben,
Egyedül csak te hittél benne!
A te lényed világolt bele
Minden gyötrelmes éjjelembé.

Te hűtötted, te enyhítetted
A lázam és a szenvedésem.
Így lettél te a boldogságom,
A múzsám és a menedékem

Azóta a te hited éltet;
Azóta zeng miattad lantom;
Azóta tettem túl magamat
Egy összefirkált papírhalmom.

Senki sem hitt verseimben,
Egyedül csak te hittél benne.
Általad jusson el minden versem
A megérdemelt győzelemre!

Ősz lesz

Ősz lesz. Ködös, borongós ősz lesz,
Ha utoljára jövök hozzád,
Hogy minden szépért, amit adtál,
Megcsókolhassam kedves orcád.

Az ősz utolsó virágait
Hozom könnyekkel öntözötten,
És lerogyok szőnyegedre
Fehéren, bénán, szélütötten.

Faleveleket fúj be a szél
– Nyitott ajtódon – a szobádba,
Ahol kilobban életünknek
Késve érkezett boldogsága.

Ősz lesz. Ködös, borongós ősz lesz.
Kint károgni fognak a varjak,
Ha utoljára jövök hozzád,
Hogy örökké veled maradjak!

Költészetem záloga

Ha nem úgy búcsúznánk egymástól,
Mint megszűnt élettől szokás,
Hanem mint élők, állnak közénk
A nem várt elbocsáttatás:
Akkor is tied maradnak
Ezek a forró énekek,
Mert más asszonyról mélységesebb
Szerelmet nem hirdethetek.

Fölötte állasz mindeneknek,
Amit csak férfiszív kíván,
Ezért vágytam a csókjaid közt
Újabb és újabb csókod után.
Ezért nem tudtad eloltani
Az általad gyújtott tüzet,
S ezért volt a mi csókos harcunk
Lélekemelő ütközet.

Asszonybálványokon keresztül
Gázoltam egy életen át,
Hogy lábad elé tehessem
A költészet szent zálogát.
Ez a tiéd, mint minden szépség,
Ami csak a lelkemből fakadt.
Így köszönöm nem néked azt, hogy
Hú asszonyomnak tudtalak.

Egy meghazudtolt férfiélet
Kínjával jöttem én eléd,
S hogy visszatért az önbizalmam,
Azt egyedül te műveléd,
Mert lélektelen anyag voltam,
S úgy véltem, hogy sorsom betelt.
De akkor a te asszonylelked
Belém egy új életet lehelt.

Hiába próbáltam leírni,
Mít azóta is érzek,
Hogy érzéseim leírhasam,
Oly csodatollak nincsenek!
Csillogjon feléd verseimből
Legalább a jóindulat,
Hogy mindhiába keresgéltem
A hozzád méltó szavakat.

S ha nem úgy búcsúznánk egymástól,
Mint megszűnt élettől szokás,
Még az életben érjen minket
A békítő feltámadás,
Mert verseim minden betűje
Miattad volt, s hozzád üzen,
S akkor is érted fogok égni,
Ha rég kihunyt minden tüzem!

Virágos szavakkal

Virágos szavakkal
Játszadozik lelkem,
Amióta édes
Csókjaidra leltem.

Virágos szavakkal
Simogatom hajad;
Virágos szavakkal
Hintem be az utad.

Virágos szavakkal
Csókolom a szádát;
Virágos szavakkal
Járkálók utánad.

Ha a szívem örül,
Vagy ha fél és éget,
Akkor is, onnan is
Virágokat tépek.

Virágokat hintek
A legszebb virágra,
S virágos szavakkal
Megyek a halálba!

Ez mind nem elég

Dicsértelek és himnuszt zengtem rólad,
S könyörögtem, hogy áldjon meg az ég.
Én, rigmusokat faragó poéta,
Akármit mondok, ez mind nem elég!

Simogattam a párnámat miattad,
És ébren találtak a reggelek.
Imádkoztam és megleltem az Istent,
Amikor téged megszerettelek.

Voltál napfényem, tündérem, királynőm,
Anyám, asszonyom, lányom, kedvesem.
És most, hogy bennem élsz s én benned élek:
A mindenségnél is több vagy nekem!

Dicsértelek és himnuszt zengtem rólad,
De bármit mondjak, ez mind nem elég!
Mert asszonyom vagy, szívemből kívánom:
Hogy milliószor áldjon meg az ég!

Játék a szívvel

Játsszunk egy kicsit a szívünkkel,
Ezzel a kényes húsdarabbal;
Játsszunk vele, amíg dorombol,
Míg rá nem lép egy sötét angyal.

Játsszunk úgy, mintha kicsit fájna,
S nézzük egymást könnyes szemekkel,
Simogassuk meg egymás szívét
Józan éjben és szédült reggel.

Játsszunk egy kicsit boldogságot,
Életet, halált, csúnyát, szépet,
Aztán törjük szét a szívünket:
Ezt a bolondos játékgépet!

3.

A te szobrod

Egyszer még büszke leszel

Egyszer még büszke leszel arra,
Hogy a végzet elém hozott,
S hogy az én álmodozó szívem
Rólad oly sokat álmodott.

Egyszer még boldogan emeled
Az égre tiszta homlokod,
Mikor a legédesebb csókot
Keserű ajkamról kapod.

De lehet az is, hogy egyszer
Keserű könnyet ejtel,
És elcsuklik szavad,

Mert meg fogsz majd siratni
Lázban égő szemekkel
Engem – és önmagadat.

A te szobrod

Mintázom csodás szobrodat,
Hogy az utókorra maradjon.
Csodáljon az egész világ,
Te drágalelkű, kedves asszony!

...Tintás ujjakkal égbe nyúlok,
És letörök egy darabot:
Csillagokkal, felhőkkel, fénnel,
És a szívemből is adok.
Sokat adok: tán az egészséget,
Ami benne van szép és jó,
És úgy kezdek a remekműnek,
Mint földöntúli alkotó.
Formállak sejtelmes ködökből,
És lopok égi parazsat,
De megmintázlak akkor is, ha
Megégetem az ujjamat.
Mert te voltál a tisztánlátás,
Ha sötétség borult reám;
Te voltál hangom ércsengése,
Ha dacosan hallgatott a szám.
Ajkaidon anyám dalával,
Ringatta bölcsőmet kezed.
Így tanígtattad új dalokra
Gyermekeidet: a lelkemet.
Szemeid csillogó fényéből
Igézetes ének fakadt,
És édes, csókos mosolyokkal
Hintetted rám az álmokat.

Úgy állsz – végzetté magasodva –,
Mint egekbe nyúló torony,
És nekem boldogság az is, ha
Az árnyékod csókolhatom.
Ezért tollam hegyére tűzve
Hirdetem asszony-jussodat,
Hogy drága lelked túlélhesse
A múltó évszázadokat.
Tollam hegyén egyetlen pont vagy!
Ó, tudod-e, hogy mit jelent,
Ha hófehér papíron úszva
Átöleled a végtelent?

Tollam hegyén pompázik szobrod,
S tintás ujjakkal hordozom,
Hogy évszázadok csodáljanak
Téged – én Álom-Asszonyom!

Ugye megérted, Asszonyom?

Ugye megérted, Asszonyom,
Hogy nincs nékem e nagyvilágban
Sem barátom, sem rokonom?

Ugye megérted, Asszonyom,
Hogy szemeimből könnyek hullnak,
Ha megcsókolod homlokom?

Ugye megérted, Asszonyom,
Hogy te vagy a vezérlő fáklyám
Sötét, magányos utamon?

Ugye megérted, Asszonyom,
Ha e csúf és sötét világban
Még néha szépet álmodom?

Ugye megérted, Asszonyom,
Ha átokra nyílik az ajkam,
És azt is, ha imádkozom?

Ugye megérted, Asszonyom?!

Vigyázz a szívemre

Kicsit megrokkant, kicsit félszeg,
De szép dalok fakadnak benne
Miattad. S egész a tiéd!
Vigyázz az én bolond szívemre!

Vigyázz reá, mert te vagy benne
Egyetlen, igaz boldogságom
Édes, szerelmes asszonya,
És az utolsó, csodás álmom.

Kicsit megrokkant, kicsit félszeg,
S ha nem lenne erénye semmi,
Még akkor is vigyázz reá,
Mert nagyon tud téged szeretni!

Miattad

Miattad – ma és mindörökké –
Buzgó zsolozsmát zeng a lelkem.
Áldassék virágzó szerelmed,
Melyre oly szomjúhozva leltem!

Miattad forróbbak a könnyek,
S édesebbek lettek a csókok.
Miattad – ma és mindörökké –
Egy étellel lettem adósod.

Ne leljek virágokat többé,
És kerüljenek el a fények,
Ha valaha is – pogány módon –
Meg tudnálak tagadni téged!

Miattad – ma és mindörökké –
A csókokat újból kívánom,
És én – e csókokért cserébe –
Neked adom az ifjúságom!

Aki méltó hozzám

Ideálok bús kesergőit
Öleljétek át, csillogások,
Mikor a legédesebb csóknál
Fáradtan, mélázva megállok.

Mert megállok. Meg fogok állni
Öleléssel, csókokkal telten
Annál az asszonytól, akinél
A legtisztább csókokra leltem.

Méltó lesz korbácsolt szívemhez,
Aki roppant lelkekre büszke,
Mert tudja azt, hogy e lélek:
Eljövendő csodáknak üszke.

Ő vigyáz rá, hogy ki ne hunyjon
E csodákat rejtő zsarátnok,
És ő vezet a küzdelemben,
Ő ad erőt, mikor megállok.

Hős lesz és trónja ott fog állni,
Ahol diadalmi tort ülnek.
Pedig híre-hamva sem lesz már
Akkor a mi forró szívünknek.

Szeretnék békességben élni

Ne bántsatok, hisz oly szelíd a lelkem,
Mint fészekben egy kis madárfiók.
Vagy bűn az is már, ha nyomorba verten
Még néhány évig élni akarok?

Én nem kívántam sosem a harcot,
Csak a sors volt mindig könyörtelen.
Drágán fizettem meg a hadisarcot,
Bár régen letettem a fegyverem.

Szeretnék most már békességben élni;
Ne bántson hát senki engemet!
Most úgy szeretnék mindenkit szeretni,
És érezni, hogy mindenki szeret.

Olyan jó lenne egy asszonyka mellett,
Aki ölel, és aki simogat:
Elfelejteti minden szenvedésem,
S elfelejteti régi harcokat.

És mégis, amíg kínok, könnyek lesznek,
S amíg Asszonyom kezét foghatom,
Egy szebb jövődőt váró bizalommal
Az én szent harcom tovább folytatom!

Obeliszk

Emléket állítok
Asszonyom szívének.
Nem márvány obeliszk,
Csak néhány kis ének.

Hiába tépázzák
Viharok, vagy bármi:
Nem fogja az idő
Vasfoga kirágni!

Égig érő csúcán
Örökfény fog égni.
Álmélkodva fogják
Az emberek nézni.

Egy kedves asszonynak
Csodatévő lelke,
Aki ezt a művet
Rég kiérdemelte.

Örök emléke ez
A szívnek és a hitnek.
Boldogok, kik ebből
Új erőt merítenek!

Fohász

Uram! Te tudod minden bűnömet,
És ismered az erényeimet,

Mint ahogy tudod titkaimat,
Boldogságomat és kínjaimat.

Jó voltál hozzám, törődtél velem,
S átláttál rajtam, mint az üvegen.

Ha néha-néha volt is rajtam folt,
Csak ember voltam és az: semmi volt.

Ha csillogásom vakságba fakult,
A te lelkedtől új fényekre gyúlt.

Hozzád fordultam mindig, Istenem,
Ha édes öröm volt a szívemen,

És tehozzád fordultam akkor is,
Ha tövis ért. És gyakran ért tövis.

És most, mikor ismét boldog vagyok:
Istenem, Atyám, hozzád fordulok!

Van egy asszonyom, aki a mindenem!
Szeret engem, és én is szeretem.

Miatta száll hozzád most az ima.
Ismered őt: az Álmod Asszonya!

Ha rátekintek, dalol a szívem,
És ezerszeres hit lesz a hitem.

Lásd, csak egy szürke élet az enyém,
De ez a szürke élet: költemény,

Mert mellette az élet oly csodás,
Mint egy tündérországi látomás.

Ő a tavasz, a rózsák illata;
Mennyországodnak legszebb csillaga!

De mit beszélek? Te úgy is tudod:
Nincs az égben fehérebb angyalod.

Uram! Könyörgöm, tartsd meg őt nekem,
Maradjon örök ez a szerelem!

...Szívemből küldöm ezt a kis imát:
Vigyázz rája és őrizd meg nékem
Azt az asszonyt – az Álmod Asszonyát!

Rejtély

Egy asszony-szfinxnek vagyok bámulója;
Miatta járok időt és teret.
Itt van előttem. Látom és csodálom,
De megfejtetni sohasem lehet.

Hieroglifek, titkos jelek, képek
Vonják kételybe minden mosolyát.
Kerülgetem, elhagyom, visszatérek
Nyugtalanul, mint egy úzótt nomád.

Királysíroknak mélyeire szállom,
S a lezárt titkok kulcsát keresem.
A sivatagban homokot szitálok,
S az asszony-szfinx csak néz rejtelmesen.

Évezredeknek csókból fogant titkát
Férfiember nem oldja meg soha,
Mert titok marad örökké az asszony,
Olyan titok, mint a szfinx mosolya!

A legszebb virágszirmokat

A legszebb virágszirmokat,
A legszebb rózsáágat
Én viszem lábai elé
Az Álmok Asszonyának!

Ha elkerüli a remény,
Ha az élettől fáradt,
Én viszem az újabb reményt
Az Álmok Asszonyának!

Én simogatom, ringatom
Azt a legdrágább ágyat,
Mely pihenést, nyugalmat ad
Az Álmok Asszonyának!

A perceket, az órákat,
Melyek csókokkal várnak,
Dalaimmal köszönöm meg
Az Álmok Asszonyának!

A holnapok reményeit
S a beteljesült mákat
Szívembe zárva köszönöm
Az Álmok Asszonyának!

De a könnyet, a bánatot
És mindent, ami fájhat,
Eltitkolom, és nem adom
Az Álmok Asszonyának!

Üdülés

Soha nem fogok meggyógyulni!
Bár beteg sem vagyok;
Reszkette, sápadozva égek,
Mint égi csillagok.

Pihenni jöttem, és mégse tud
Nyugodni a szívem.
Az élet itt is – úgy, mint máshol –
Csak kín és gyötrelem.

Sopronban sem lehet feledni
A rosszat és a jót.
Álmomban sem tudom lerázni
A kísértő valót.

Sápadtan égek, mint egy csillag:
Égek és reszketek.
Gyűlölök mindenkit, és mégis
Valakit szeretek.

Pest felé integet a szívem
– Szegény boldogtalan,
Mert aki után forrón vágyik,
Az tőle messze van.

Téma

Észbontó témán nem tudok rágódni;
A földön nincsen új és érdekes.
De szent a dal, mely azért születik meg,
Mert egy asszony még dalra érdemes.

Úgy buzog bennem az asszonyos ének,
Mint jámbor papok száján az ima.
Mióta téged öleltelek, kedves,
A te csókod a legszebb biblia.

Pányvára fűzted lelkemet, és mégis,
Nem éltem soha ily szabadon.
A vágyaimnál nincs erősebb béklyó,
S én azt a béklyót mindig akarom!

Hálás téma: egy asszonykát ölelni,
Egy olyan asszonyt, aki viszonszeret.
Nem titok, hogy az Álmok Asszonyához,
Hogy hozzád írom minden versemet.

Észbontó témán nem tudok rágódni,
De nem is kell édesebb gondolat.
Nekem elég, hogy egy életen végig
A legdrágább asszonynak tudjalak.

Irgalmazzon az élet

Nem tudom, miként van megírva,
Melyik lesz, aki előbb elmegy?
Félek! Félek, hiába mondom,
Hogy az életben minden: mindegy.

Veled elveszítenék mindent,
S nem érdekelnének több harcok,
Mert így is félig halott vagyok,
Ha nem látom kedves arcod.

Félek, mert túlnőtt, jóval túlnőtt
Életemen éveid száma.

Irgalmazzon az élet annak,
Ki boldogságát megtalálta!

Kopott, fakult ruhában is

A napsugár, a csillagok,
A fény: lehet, hogy mind hamis.
Csak te ragyogsz, te tündökölsz
Kopott, fakult ruhában is!

Én nem vágytam a selymeket,
A fényt, a csillogásokat,
Mert rongyok között hordoztam
A legcsodásabb álmokat.

Aki örökké álmodik,
Annak mit érhet a selyem?
Egy kis ruhácskát csókolok,
Mikor nem látja senki sem.

Egy kopott kis kartonruhát,
Mely minden kincsnél többet ér.
– S az elveszített boldogság
Szívembe újra visszatér!

Pályaudvaron⁷

A füstös üvegkupola alatt
Indulásra készen áll a vonat.

A könnyű szél lobogtatja a hajad,
És engem is lágyan megsimogat.

A búcsútól a szívem megremeg,
Míg nézlek hosszan, némán tégedet.

Körülöttünk hullámszik a tömeg;
A szívem sajog, a szívem beteg.

Minden ember egy ringó kishajó;
Minden búcsú: fájó illúzió.

Ringva távolodsz, már nem vagy velem,
S lázasan néz utánad két szemem.

Kitekintesz a vonat ablakán,
S a nevedet halkán suttogja szám.

Kis fehér kendőd felém integet,
És mosolyog az ajkad és szemed.

Lassan elindul veled a vonat,
S én ottmaradok árván, egyedül
A füstös üvegkupola alatt...

---

⁷ Megjelent: Gázláng, VI. évf., 39. sz. (1962.09.29.)

Te jó vagy

Mint nyáron árnyat adó fa lombja,
Vagy szomjas vándornak a hűs patak;
Kis méheknek a pompázó virágok,
Vagy csüggedőknek biztató szavak;

Altatódal a szunnyadó gyermeknek,
S ébresztő szó, ha az álom nehéz;
Keserűségben vergődő ajkaknak
Csodás ízeket adó égi méz;

Balzsam a seben, fény a sötétségben;
Szilárd padló az örvények felett;
Borús napoknak keserű óráin
Vigasztaló, édes emlékezet;

Örökéletre biztató ígéret,
Mikor fáradtan, utolsókát lépek
Életutamnak végső szakaszán.

Szívedből a jóság zenéjét hallom,
Mert te jó vagy! És én boldogan vallom:
Jobb vagy hozzám, mint az édesanyám!

Késői csókok

Aranyos kedvese szívemnek,
Ugye be csúf világot élünk?
És mégis szép, mert egymás mellett
A szépségben hiszünk, remélünk.

Nincs, amiért érdemes volna
Sorsunk és életünk cipelni,
Csak az a néhány későn jött csók,
Néhány ölelés – egyéb semmi!

És mégis ez nekünk a minden!
Ez a mi valóra vált álmunk,
Mert ezt a csúf, bomlott világot
Megszépíti boldogságunk.

Én Damoklész-kardom

Ha Damoklész-kardként függ is fölöttem
A végzetem, mert lelked után vágyva
Keresztül léptem rendet és szabályt:
Mindent rábízok egyetlen hajszálra.

Mert a te hajad szálán függ e kard,
Mióta sorsom és életem lettél.
Egy láthatatlan fonál fűz hozzád,
De ez erősebb minden köteléknél.

Nem rettegem, nem félem életem;
Körülöttem világ omolhat össze.
Elég nekem egyetlen mosolyod,
Hogy lelkemet a te lelkedhez kösse.

Fantáziám megtestesült csodája;
Édes Asszonyom, én Damoklész-kardom.
Csak egy hajszál lehessen velem:
Kardhegyek előtt is nyugodtan alszom!

Minden csók kedves

Ha bűn, legyen bűn! Az is érdem,
Ha néha vétkezni tudok,
Hiszen oly kevés a vétkem,
És nem lehetünk angyalok!

Öröm néha gyarlónak lenni,
Miként a többi emberek.
Ha mindenkinek van szerelme,
Hát én miért nem szerethetek?

Kísértetek csak földi álmok,
Csókos, szerelmes asszonyok.
Minden csók kedves. De én mégis
Csak egy asszony után futok.

Ő a bűnöm, ő az erényem,
S ha megcsókolom ajakát,
Úgy érzem, benne megtalálom
A föld minden szép asszonyát!

Holnap talán te is gyűlölnél

Holnap talán te is gyűlölnél,
És te is átkozva átkoznál.
Álljunk meg hát egy pillanatra
A könyörtelen bizonyosnál.

Az élet nem tudott legyőzni:
Halálé az érdem, hogy élek,
De egy kicsit sok volt a jóból,
S a soknál is több volt a véték.

Mennyi gyarló, feslett hazugság
Ámította csábítva lelkünk;
Mennyi nézés és mennyi kérdés
Meredt felénk, míg együtt mentünk.

Most már vége. Kongó üresség
Lélekharangja cseng szívünkben:
Bús mementó és gyászsolozsmá
Elcsúfított, szép életünkben.

Álljunk meg hát egy pillanatra!
Valamit még meg kell találni!
Valami jön még! Vagy ha elment,
Vissza fog jönni, meg kell várni!

Holnap talán már minden késő!
Holnap talán már mindennek vége!
Ma még fogjuk meg egymás kezét,
Ma még nézzünk egymás szemébe!

Imádott Asszonyomnak

Nekünk már nincsen kire várni,
Semmi újat nem ad az élet,
És mégis várunk, egyre várunk,
Mert minket a sors megkísértett.

Csókjaid ízét folyton érzem;
Ősi titkos szunnyadnak benne.
Új lángokat ébreszt szívünkben
Életünk hervadó szerelme.

Új lángokat gyújtott az Isten,
És mámorosan zúg a vérünk.
A földi pokol mennyország lesz,
Mikor egymás kezéhez érünk.

Te lettél a boldog jövőendő;
Szomorú tegnapjaim vágya.
Benned rejlik kisiklott sorsom
Szerelmes, csókos, új csodája.

Nekünk már nincsen mire várni,
Már csak egymás csókjaira várunk.
Csókoljuk el az életünket,
És csókoljuk el a halálunk!

Lásd be, hogy múlandó az élet

Ma még elvakít csillogásod,
És bódulatba ejt a véred.
Jaj, nem szabad már tétovázni,
Lásd be, hogy múlandó az élet.

Arcod rózsái megfakulnak,
Arany hajad ezüstre válik.
És vége... Mindenről lekésik,
Aki megáll és tétovázik.

Álmokat csak a dőre hajszol,
Mégis mindig álmokat űztem,
De álmokat űző lázamban
A te csókodért lelkesültem!

Ma még tűzbe hoz szoknyád selyme,
Ma még kacajod megszédít,
És nálad akarom meglelni
Életem tündéri meséit!

...Lásd be, hogy múlandó az élet,
És nem szabad már tétováznod.
Ma bódulatba ejt a véred,
És elvakít a csillogásod.

Minden szép

Benned gyönyörködöm: szépek százszorszépe,
Megszépült életem csodálatos éke.

Szépek a kerti és réti virágok,
Szépek a tündöklő, színes szivárványok.

Szép a harang hangja, mikor bűgva szárnyal.
Szép a gerlebűgás, édes a madárdal.

Szép a drágakövek pazar csillogása,
Szép a pásztorsípok panaszos sírása.

Szépek a sugarak, nyári verőfények,
Szépek a csillagos, holdvilágos éjek.

Szépek a hajnalok, szépek az alkonyok,
Szépek a mesék, költemények, dalok.

Szép minden a földön, de mindez mit érne,
Hogyha te nem lennél: szépek százszorszépe?!

Nyújtsad felém drága, kicsi kezed

Hogy dús hajadba az ősz szálak vegyültek,
S a szívedben a tűz alábbhagyott,
S hogy haloványabb lett arcod pirossága:
Ne fájjon neked! Én veled vagyok!
Vigasztaljon meg az én szívem lángja,
Mert ez a szív téged forrón szeret,
S ha ajkad még a csókjaim kívánja:
Nyújtsad felém drága, kicsi kezed!

Mikor az őszi fák – bronz üstökükkel –
Szomorkodnak az őszi ég alatt,
És úgy érzed, hogy soha nem jön vissza
A tavasz és a legszebb pillanat:
Tekints reám, és égő szemeimben
Megtalálod az eltűnt fényeket,
S ha boldoggá tudnak tenni e fények:
Nyújtsad felém drága, kicsi kezed!

Az élet szép. Csak hinni kell a szépet.
Az élet jó. Csak hinni kell a jót.
S ha nem is kérünk az élettől semmit:
Keblére ölel minden álmodót.
Reménnyel, hittel nézünk a jövőbe,
Amíg hinni és remélni lehet,
S hogy meglegellessük legszebb álmainkat:
Nyújtsad felém drága, kicsi kezed!

Csak addig vágyom élni

Ha rád gondolok, kedves,
A szívem vadul dobban,
És nem tudom, hogy miért
Szeretlek egyre jobban.

Hisz' vannak annyi szépek,
És vannak annyi mások;
Idegen ízű csókok,
Idegen karolások.

De nem nézhet rám senki
Vágyóbban, tüzesebben;
A legcsábítóbb fények
Ott égnek szemeidben.

Minden asszonyok titka
Te vagy, te titok-asszony!
S egy sóhajod is elég,
Hogy tüzeket fakasszon.

Látlak a napsugárban,
És elkísérsz az éjbe,
Mert véred lüktetése:
A vérem lüktetése.

Csak addig vágyom élni,
Csak addig szép az élet,
Amíg enyém a szíved,
És értem ég a véred!

Nem akarlak nem szeretni

Visszafelé nem tudok menni
Az úton, melyen elindultam;
Nem tudlak téged nem szeretni.

Fel vagy lefele visz a lejtő?
Hozzád vezet életem útja,
És ez nem is kétségbeejtő.

Az életben brutális minden,
De megszépül, minden megszépül
Neked áldozott rímeimben.

Másfelé is hiába nézek:
Asszonyom, egyetlen kis pont vagy,
De betöltöd a mindenséget.

Visszafelé nem tudok menni
Az úton, de nem is akarok,
Mert nem akarlak nem szeretni!

Legerősebbek

Legerősebbek a te karjaid;
A te ölelő, lány asszonykarod.
Ölelésseddel – egy életen át –
Egész valómat fogva tarthatod.

Legmélyebb mélység: a te két szemed.
Szédülök, mikor rám csillogtatod,
S lábaim alól kisiklik a föld,
És kábultan a mélybe zuhanok.

Legnagyobb titok: a szereteted,
Mely örökifjú csókokat lehel.

És én, a gyenge, esküszöm neked,
Hogy soha-soha nem engedlek el!

Sopronban

Alpesi szelek csókolgatnak;
Gyógyító, enyhítő szelek.
De énfelém még Sopronban is
A pesti álmok intenek.

Te gyógyítasz, szép pesti álom,
Imádott Álom-Asszonyom.
A te lelked kísérget most is
Itt, a soproni dombokon.

A te lelked él itt mindenben,
S a szívem csak benned remél,
Mert te vagy az életemben
A gyógyító alpesi szél!

Itt, Sopronban is úgy, mint Pesten,
Ha nem látlak: elpusztulok!
De amikor melletted vagyok,
Érzem, tudom: meggyógyulok!

Mindenkinek van egy múzsája

A bizonytalan valóságban
Nekem te vagy a bizonyos!
Én Asszonyom, ha rád gondolok,
A szívem gyémántharmatos.

Mindenkinek van egy múzsája,
Valakije, akit szeret.
És minden ember költő, még ha
Nem is írogat verseket.

Akik szeretnek, s úgy szeretnek,
Ahogy szeretünk te meg én,
Azoknak még a sóhajuk is
A leggyönyörűbb költemény.

Még nő és férfi lesz a földön,
És lesznek szerelmes szavak:
A vágyódó emberi szívek
Költői álmot hordanak.

Én Asszonyom, ha rád gondolok,
A szívem boldogságtól sír,
S a kis dalnokod asszonyszívedhez
Újabb és újabb verset ír!

Sziklaváram

Voltál, mint kedves, gyenge asszony,
És lettél erős sziklaváram.
Védelmező karjaid között
Jöhetnek felém kísértések,
S száz mennykő csapkodhat utánam!

Varázspáncélba öltöztetett
Végtelen hited és bizalmad,
S úgy akarom az életedet
Bearanyozni, széppé tenni,
Ahogy te az enyém akartad.

Kint dübörög, zajlik az élet,
S én bent vagyok a sziklavárban.
Asszonyom, csukjuk be a kaput,
Ne jöjjön be az életlárma,
Mert az életet megutáltam!

Te, mindig csak te

Te simogatod kusza fürtjeimet
És lázrózsába nyíló arcomat.
Óvod lelkem, az élet menekültjét,
Hogy elfelejtsem nagy kudarcomat.

Te, mindig csak te! Százszor száz alakban,
Rokkant életem mentőangyala;
Ébrenlétem és lázas kábulatom
Aranyos köde – Álom-Assszonya!

Te, mindig csak te! Félve és merészen;
Lelkem ringató aranyos hajó.
És én is elringatom a te lelked,
Te kedves tündér, te áldott, te jó.

Gyermek-émlékednek

Zengedezzen a nyughatatlan élet
Varázsszava füledbe egy dalt,
És azt a verset, amit egyszer régen
Csöpp kis gyermekszád először szavalt.

Anyádat és apádat újra látod;
Reád csodálkozik fényes szemük.
Kis életedben ők voltak a minden,
És te voltál nekik a mindenük.

A régi kertben hófehéren villan
Emlékké fakult kis gyermekruhád,
Hol a méhecskék meg-megriasztottak,
S te menekültél árkon-bokron át.

Hová lettek a rézabroncsos kancsók?
Őriznek-e még egy lehetet
Azoktól, akik valamikor régen
Együtt sírtak és együtt nevettek veled?

A sziklák között csobogó patakról
Idegenek hordják most a vizet.
Az elmosódott, régi, kedves tájért
A múlt – a múlt csak egy dallal fizet.

Zengedezzen a nyughatatlan élet
Szívecskédnek egy drága éneket,
És mosolyogj, ha régi hasonmásod
– Egy kisleány – a múltból integet.

A legszebb szó

Kevés, kevés minden dicséret,
És szürke, egyszerű a szó.
A bűvölet, varázsigézet:
Tehetlenné bénító.

Egyetlen egy szép szót keresve
Emészttem, kínzom magam,
S a szavak tömegét őrlve
Érzem, hogy minden hasztalan.

A legszebb szót, mely hozzád méltó,
Nem találok. Megáll az agy,
De valahol itt bujkál bennem,
És az a szó: te vagy, te vagy!

Jó hozzád menekülni

Kedves, jó hozzád menekülni,
S elmerülni a boldogságban,
Mert bárhol legyek, bárhol járjak,
Mindenfelé csak durvaság van.

Lelked: leheletfinom kristály,
Mit selymek, tüllök, csipkék óvnak,
És az a lélek tanít engem,
Hogy kell lenni gyengédnek, jónak.

Egy szép világot őriz lelked,
Olyant, amilyen nincs sehol sem,
Mert azt a szép tündérvilágot
Benned teremte meg az Isten.

Kedves, jó hozzád menekülni.
Kedves, melletted szép az élet.
Melletted játékká változnak
A küzdelmek és szenvedések.

Igazi Asszonyom

Kicsi kezed üssön,
Kicsi kezed marjon,
Akkor is te leszel
Az igazi Asszony!

Gerlice módjára
Kedvesen tudsz búgni,
Melegítő csókkal
A keblemre bújni.

Tudsz: elveszíteni,
Tudsz: reám vigyázni,
Hallgatni, beszélni,
Adni, kapni, várni.

Kicsi kezed üssön
Avagy simogasson,
Te vagy nekem, te vagy
Az igazi Asszony!

Ne félj

Ne félj,
A csillagok őrködnek feletted.
Ne félj,
Én segítek vinni a kereszted.
Ne félj,
Ha az élet rém szeme rád ragyog.
Ne félj,
Mert melletted akkor is ott vagyok.

Ne félj,
Ha a végzet üvölt, mint a veszett eb.
Ne félj,
Mert őrizlek, vigyázlak, szeretlek!
Ne félj,
Ha elmúlik álmaid mámora.
Ne félj,
Mert te vagy az Álmaid Asszonya!

Ne félj,
A bánattól, ne félj a könnyektől.
Ne félj,
Mert szeretlek őszinte szívemből.
Ne félj,
Ha föld indul, ne félj, ha ég szakad.
Ne félj,
Mert szerelmem örökké megmarad!

Imádság az

Imádság az, ha verset írok hozzád,
És imádság az, ha rád gondolok.
Drága szívednek szeretetét bírni
Csak én tudom, hogy milyen nagy dolog.

Más csókolhat és szerethet akárkit,
Az öleléshez nem kell tudomány.
De a mi csókunk, a mi ölelésünk
Imádság, dal, égi adomány.

Nem vágyott soha senki úgy utánad,
És olyan hévvel nem szerethetett,
És nem adhatott senki sem úgy szívet,
Mint én adtam a szívemet neked.

Egy érthetetlen titkot szült az élet,
Mit megfejtteni nem tudok soha.
Csak annyit tudok, kedves, hogy szeretlek,
És te vagy az életem mámora.

Mert úgy álmodtalak meg én – magamnak,
Ahogy szívembe oltottad magad,
És azóta csak veled és miattad
Érzem és hiszem boldogságomat.

Virágozzál, utolsó rózsám

Virágozzál, virágoskertem
Utolsó, legszebb rózsaszála,
Míg le nem téplek, s föl nem tűzlek
Egy asszony illatos hajára.

Virágozzál és illatozzál,
S amikor letéplek, ne fájjon,
Mert az az asszony volt szívemben
Az álom és a boldogságom.

Mondd el néki, hogy minden tettem
Miatta van és őt dicséri;
Hogy örökéletre ítélttem,
S hogy minden rózsát túl fog élni.

Két kolduskirály

Én nem tudok lemondani. Hiába
Töröm magam, hogy szűnjön a varázs.
Miattad izzik bennem még a szikra,
Te vagy bennem az élni akarás.

Reád terítem királyi palástom:
A rongyaimat. Fogadd tőlem el.
Ó, megvédhet-e téged a világtól
Ennél pompásabb, gazdagabb lepel?

Kolduskirályod dalaival áldoz,
Csengő rigmussal tömjénezz neked,
Hogy méltó legyen mindig önmagához,
És egy életre bírja a szíved.

Énemből adom önmagadnak mását,
Aki a széppel s jóval vagy rokon;
Valóra váltom álmod csillogását
Csókjaidból szült gondolatokon.

Én már meghaltam egyszer. De te újra
Életre hívtál. Azóta vagyok
Kis asszonyorsod hazátlan királya,
Hűséges híved, bukott csillagod.

Sorsunk betelt. És édes ez a végzet;
Édes akkor is, ha kínoz, ha fáj.
Büszkén viseljük sorsunkat egymásért,
Olyan büszkén, mint két kolduskirály!

Aranyszegek

A verseket én jelentettem
Neked. S nekem te vagy a vers,
Amióta csókkal simogatsz,
S amióta csókokkal versz.

Mert nagyokat ütnek a csókok.
A vágyaim: aranyszegek.
A csókok kalapálják, verik
Vágyakkal tele a szívet.

Az átszurkált szívekből így születik
A költemény – a költemény.

Csak szurkáld tele csókjaiddal,
Aranyszegekkel a szívem,
Hogy sok szép verset alkothasson
Dalos, énekes életem.

Száz év múlva

Száz év múlva hírünk-hamvunk sem lesz:
Te is meghalsz és én is meghalok,
De én hiszem azt, hogy túlélnek minket
Az életünkből fakadó dalok.

Csodálni fogják késő unokák
A csókjainkból fennmaradt csodát,
S ha utánam átkot is küldenek,
De megáldják az Álmodók Asszonyát.

Száz év múlva mink tovább álmodunk,
S a sírunk felett vadvirág fakad,
Mert akkor is, még ott a sírban is
Neked zengem a legszebb dalokat.

Fények fénye

Ha szomorúság költözik a szívembe,
Rád gondolok, és ez a gondolat
Messzire űzi a bánat felhőjét,
És visszahozza mosolygásomat.

Az élet eddig könnyekkel fizette
Harcaimat, de nem volt győzelem;
Napfény nem sütött, csillag nem világolt
Gyászos felhőkkel terhes egemen.

Azóta van csak napfény és mosolygás
Körülöttem, amióta te vagy
Életemnek glóriás ragyogása.
Ó, fények fénye, soha el ne hagyj!

A gondolatot is csókkal fürösztöm,
Mely arany láncszemekkel hozzád fűz.
Ragyogj, ragyogj, te csodálatos Asszony,
Ragyogj, ragyogj, te drága, égi tűz!

Te és én

Én még futok, de te már lassan lépdelsz,
Mert tudod, hogy nincs cél és nincs babér.
Én még hiszem, hogy – fürge rohanással –
Lelkem egyszer majd egy szent célba ér.

Te: hangtalanul nézed a világot,
S megsimogatod a virágokat.
Tudsz még sírni és tudsz még mosolyogni,
Ha meleg fénnel rád csókol a nap.

Én: dörögve s virágokat sodorva
Rohanok végig a partok között.
Én nem tudok sírni, sem mosolyogni
Az élet kínja s öröme fölött.

De egyszer majd – talán – én is megállok,
És a szent célról megfeledkezem,
Mert rájövök, hogy ott kacag az élet
A napsütött, virágos réteken.

Te élém állsz majd csendes mosolygással,
Mint testvérem, tündérem vagy anyám,
És szemeidnek drága sugarában
Felém ragyog az ég s az óceán.

Dalos rabszolga

Én csak dalos rabszolgád vagyok;
Kis sorsomban az úr: te vagy!
Mégis én parancsolom neked,
Hogy velem légy, hogy el ne hagyj!

Komolykodva, bohóckodva
Figurázom az életet;
Sírok, nevetek, énekelek,
Hogy megtartsalak tégedet.

Láthatatlan szörnyekkel vívok,
És tüzes sárkányvért iszom,
Csak drága mosolyodat lássam,
Kegyes úrnőm – én Asszonyom.

Amióta melletted élek,
A lelkem hatalmasra nőtt,
De a boldog, hatalmas lélek
Ma leborul trónod előtt.

Mindent, mindent megteszek érted,
Amit csak rabszolgád tehet;
Jobban vigyázok, őrködök rád,
Mint gondviselő istened.

Bár nem adhatok neked mást, mint
Megfoghatatlan dolgokat,
De az is láthatatlan dolog,
Amit az Isten osztogat.

A tükrök gonoszak

A tükör előtt ültél, kedves,
És nézted egy-egy ősz hajszálad,
S megdöbbentél, hogy az arcodon
Szaporodnak a szarkalábak.

Minden tükör hamis és álnok!
Én a tükröket nem szerettem.
Az én életem ott pompázik,
Tükröződik a két szemedben.

A te életed is megszépül,
Ha az én szemeimet nézed.
(Ugye, kedvesem, nem láttál még
Ennél pompásabb tükörképet?)

A tükrökben gonoszság rejlik.
A tükrök csálnak és hazudnak!
Egymás szemébe nézzünk mindig,
S a tükröt fordítsuk a falnak!

Nem múlhat el

Nem múlhat el soha
Ez a fiatalság,
Amíg asszonyosságod
Hódító asszonyóság.

Amíg reám ragyog
Szemeidnek tükre,
És amíg az enyém
Csókod minden üdve

Nem múlhat ki addig
Szívem forró lángja,
Amíg a te szíved
Tüzeit csodálja.

Sem a kívánságom,
Sem a szomjúságom
Nem múlhat el, amíg
Csókjaidat kívánom.

Elmúlhat ez évek
Láncra fűzött sora,
De ez a boldogság
Ne múljon el soha!

Áldást kérek az életedre

Áldást kérek az életedre,
Te tisztalelkű asszony-élet;
Adjon a sorsod, amit adtál:
Ezerszer annyi üdvösséget.

Adjon a sors ezerszer annyi
Boldog órát és perceket,
Ezerszer annyit, mint amennyit
Eddig én adhattam neked.

Ezerszer annyi édes csókot,
Mint amit te adtál nekem,
S ezerszer jobban vigyázzon rád
– Mint énreám –, az Istenem.

Ezerszer annyi kacagással
Legyen az életed tele,
S amennyi fény és csillogás van,
Mind a te utad hintse be.

Áldást kérek az életedre,
Te tisztalelkű asszony-élet,
Hogy annyi boldogságot érij meg,
Amennyit egy asszony megérhet!

Mint az anyám

Nem fog reám asszony úgy nézni,
Úgy, ahogy te nézel reám:
Mint az anyám.

Nem fog senki úgy csókolni,
Ahogy te csókolod a szám:
Mint az Anyám.

Nem fog senki sem úgy vigyázni,
Ahogy te vigyázol reám:
Mint az anyám.

Nem fog senki sem úgy szeretni,
Ahogy te, olyan igazán:
Mint az anyám.

Nem fog senki úgy ölelni,
Ahogy te, asszonyi csodám:
Mint az anyám.

És nem fog senki úgy siratni,
Ahogy te, sorsom alkonyán:
Mint az anyám.

Ha megbántalak

Ha bomlottan futok előled,
Ne gondold rosszakat felőlem.
Az ördög bújik akkor belém,
Ha tudod, űzzed ki belőlem!

Én még most is csak azt keresem
Nálad, amit már megtaláltam,
De a szűkre szabott életemben
Mérföldeket lép át a lábam.

Ha rossz vagyok, ha megbántalak:
Minden tettemet szánom-bánom.
Bocsássad meg szertelenségem,
Te jószívű kis boszorkányom!

Levél Hévízáról

Üzenem neked, kedves, aki vagy
Drága angyala magányos szívemnek,
Hogy itt, Hévízen sincs enyhülés
Sem a testi, sem a lelki betegnek.

Zúgó fejemben tovább tart a zaj,
S a gondolatok csendesen osonnak,
Azok a kedves, szép gondolatok,
Amik egyformák bölcsnek és bolondnak.

Csak a szerelem szava juthat át
E meg nem szűnő zúgáson keresztül,
Mert hajtja a vágy, az a forró vágy,
Mely évek óta a szívemben bent ül.

Itt nyílnak a rózsaszínű lóbuszok,
S a zöld levelek ringanak a fényben,
És a virágos víztükör alatt
Fekete iszap hallgat lent a mélyben.

A tó forrása rejtetten buzog.
Rádium, szénsav, kénes gőz van benne.
De hol van a gyógyító erő,
Melytől nyugtalan szívem megpihenne?

Te vagy, kedvesem, az a csodató,
Melytől gyógyulást nyerhet én lelkem;
Mert te vagy az én csodás Hévízem,
S az én Hévízem ott van Budapesten!

(1953)

Távoli kincs

Megérdemelnél egy szonettet tőlem,
De úgy kell most a szavakat keresni,
Mintha kiégett volna már belőlem
Minden szépség, és nem tudnék szeretni.

Távoli kincset bálványoz a vágyam;
Kinyújtott kezem a semmibe markol.
Jégverem itt a szobám és az ágyam,
És szenvedek az örült fájdalomtól.

Ó, áldott szépség, melytől most oly távol
Epekedik, sír és búsong a lelkem.
Talán megellek a sors irgalmából.

Ó, szépek szépe, akit úgy szerettem,
Mint kegyes szívet az elhagyatott árva:
Adj enyhülést a jószág poharából!

Homoknak, kőnek, fűnek, fának

Homokban, kőben, fűben, fában,
Mindenben csak téged kereslek.
Homoknak, kőnek, fűnek, fának
Elmondom, hogy téged szeretlek.

Mindennek el fogom mondani,
De nem mondom el az embereknek,
Mert gonoszak az emberek, és
Irgyelnék azt, hogy szeretlek.

Csak az istenek megértőek,
De nem mondom az isteneknek,
Mert ők mindent látnak és tudják
Azt, hogy én mennyire szeretlek.

Ha bűn a csók és vágyaimért
Ostoba kezek megköveznek,
Akkor is vallani fogom, hogy
Asszonyom, csak téged szeretlek!

Őrizzed életem csodáit

Valami még életre csábít:
A te lényed nekem világít.

Ami rajtad van – az a szoknya –,
Énnekem énekel suhogva.

Hófehér lelked, tiszta lelked
Csak nekem őrizi a szerelmet.

Mikor csók tüze ég a szádon,
Én melegszem a szent parázson.

Szemeid rám sugárzó fénye
Az én életem üdvössége.

Csodálatos asszonyi lényed
Zengve dalolja: „élet, élet!”

Azt, ami még életre csábít:
Őrizzed életem csodáit!

Annához

Anna, sok szépet mondtam már neked,
És írtam hozzád kedves verseket.
Ó, tudom jól, hogy mivel tartozom,
De azt leróni sohasem tudom,
Bárhogy akarom.

Minden énekem miattad zenél.
Kihűlnék, hogyha te nem fűtenél.
Lelkem gazdag, mégis koldus vagyok,
És csak néhány kedves dalt adhatok,
Ha úgy akarod.

Gyötrődtem hosszú, néma éjeken,
Hogy mit ér az én nótás életem,
És mit ér az, hogy szeretlek nagyon,
Ha fáradt már a szívem és a karom,
S csóкод akarom.

Anna, sok szépet írtam már neked.
Fogadd hát most is ezt az énekét.
Most is éj van és kín és gyöttelelem,
És könnyben ég a szívem és szemem,
S te vagy most is a legszebb énekem!

Ha nem lennél

Ha nem lennél, széttéptem volna
Azt, amit életnek neveznek,
De nem fogom megtenni addig,
Amíg te vagy, s amíg szeretlek.

Akard, hogy én is akarhassak
Tűrni, lenni, élni – miattad.
S én is akarom, hogy úgy legyen
Minden, ahogyan te akartad.

Ha nem lennél, széttéptem volna
Azt, amit életnek neveznek,
De most már jól van minden, minden,
Amíg szeretsz – s amíg szeretlek.

Szívek útja

Szíveink, mint két félénk jószág,
Megrendülve a jövőt nézte,
És félve, lopva, lassan kúsztak
A csókos vágyak közelébe.

Minden dobbanás egy lépés volt.
Ó, nagy utat kellett megjárni,
Amíg ez a két félénk jószág
Egymásra mert mégis találni.

Sok gizgaz és gyom volt az úton,
Amelyre ez a két szív lépett,
De amikor egymásra leltek,
Mögöttük minden gaz felégett.

Hasonlat

Hiszek benned, mint a pipámban,
Hogy az enyém vagy igazán,
Amikor csókkal simulsz a számra,
Mint hűséges, öreg pipám.

Egyformák vagytok: jóban, rosszban
Velem maradni semmiség,
De ha az ember vigyázatlan,
A körme hamar odaég.

Hűségesek vagytok halálig,
Csak ne legyen lyukas a zseb,
Mert nem mindegy, ha egy pipával
Vagy egy asszonnyal kevesebb.

Az új pipának más az íze,
Másképp füstöl, másképp szelel,
És mire megszokja az ember,
Csak egy élet múlik el.

Hiszek benned, mint a pipámban,
Hogy az enyém vagy igazán,
Mégis félek, mert egyszer régen
Elkallódott egy jó pipám.

Rád gondolok

Már nem tudom, hányadik versemet
Írom hozzád, de minden pillanat,
Amikor veled vagyok gondolatban,
Boldoggá tesz – és látom arcodat.

Sok eltékozolt csókjaim után
Új tüzeztől és lázaktól égve
– Kincsem, Tündérem, Édes Asszonyom –
Köszönöm azt, hogy rád találtam végre!

Őrizzed, óvjad feltámadt hitem.
Most még egy kicsit fáj a régi emlék;
Most még egy kissé úgy érzem magam,
Mintha veled is álmokat temetnék.

Te túl jó vagy, és ismersz már nagyon.
Minden hibámat, erényemet látod.
Tudnod kell azt is, annyi bú után,
Hogy tőled várok egy kis boldogságot!

Hiányzik egy isten

Jöjj, fáradt életem azértje,
Jöjj, amíg csókolni tudok.
Mekkám legendás Kába-köve,
Lásd, most is feléd fordulok.

Olyan mindegy, hogy kit imádunk,
Mert akinek van istene,
Becézheti, szeretheti
És boldog is lehet vele.

Most jöhetnek az ál-morálok:
Allah, Buddha vagy Jehova,
És jöhetnek az imádságok
S a legendás úrvacsora.

Mint zarándokok zászlóselyme,
Libegő szoknyád úgy suhog.
(Most fogják lelkem föloldozni
A próféták és krisztusok.)

Így lesznek valók a legendák,
A dogmák és a szent mesék.
Így találja meg minden hívő
Az édenét és istenét.

Jöjj hát, prófétám, messiásom!
Úgy várlak, mint még sohasem.
Ha távol vagy tőlem, úgy érzem,
Hogy hiányzik egy istenem.

Mindenütt a te arcod látom

Ha le is hunyom szemeimet,
Előttem vagy. Az arcod mindig látom
Tavaszi reggel, nyári délelőtt,
Téli éjben, vagy őszi délután.

Téli éjben, ha házeresről
Könnyeket ejtő, bús jégcsapok lógnak:
Látom az arcod. És a szemeid
Dermedt lelkemre melegen ragyognak.

Tavaszi reggel, ha ragyog a fény,
És gyémánt harmat reszket a virágon:
Az illatozó virágok között
Mosolyogni a te arcodat látom.

Tüzeket ontó nyári délelőtt
A szívem is nyári tüzekre lobban,
Mert kedves arcod fényét, mosolyát
Látom ragyogni fent a nyári napban.

Ha elbúsít az őszi délután,
S az elmúlástól a lelkem megdöbben:
Bíztató mosolyt te küldesz felém,
Téged látlak ezüstszínű ködben.

Mikor lehunyom a szemeimet
Minden széptől elbúcsúzva örökre:
A te kedves arcod hajol fölém,
Te ejtesz könnyet a rám hullt rögökre.

Csak te ragyogj

Csókol az őszi napsugár,
Míg sápadtan haldokolnak a lombok.
Mintha csak most jönne a nyár:
Rád gondolk, kedvesem, és mosolygok.

Az én nyaram nem illan el,
Nem rabolhatja el tőlem a tél sem;
Te vagy az én napsugaram:
Virágok nyílnak szemeid fényében.

Az őszi köd és tél fagya
Nem dermesztheti meg, nem érhet el engem,
Amíg te vagy az egemen:
Forró fényeket sugárzó szerelmem.

Csak te ragyogj, drága napom,
Ha ligeteink pompái lehullnak,
És akkor még a télben is
A legszebb virágaink kivirulnak.

Őszi dallal köszöntelek

Csendes dalt duruzsol a vérem;
Hangosan nótáztam sokat,
De most csendes nótázásra int
A méla őszi alkonyat.

Egy csendes dalt küldök utánad,
Mert ősz van, s a dal is kihűlt.
Rég volt az, amikor a szívem
Csókot és tavaszt hegedült.

Egy csendes dalt dalolok neked,
Őszi életem asszonya,
De az én őszi életemet
Ne érezzed soha, soha!

Egy őszi dallal köszöntelek,
Míg könnyek égnek szememen,
És azt üzenem, hogy életed
Egy örökös tavasz legyen.

Kevéssel is beérem

Nem sok vágyú álom már az enyém.
Most, hogy sárgulnak már a levelek,
Az őszbe borult Margit-szigeten
Szeretnék végigsétálni veled.

Veled nézni az ódon romokat,
Ahol Szent Margit buzgó könnyet sírt,
S a vén tölgyfákat, amelyek alatt
Arany János sok kedves verset írt.

Felidézni vitéz tetteket,
Nézve az ősz pompáját, e csodást,
Itt, ahol Toldi Miklós legyőzte
A kérkedő idegen óriást.

Csendesen ülni egy kicsi padon,
S nézni, hogy hullanak a falevelek.
Nem sok vágyú álom már az enyém,
Csak annyi, hogy mindig veled legyek!

Add a kezed

Párját keresi a galamb,
Párját keresi a lepke.
Én is keresem a párom:
Add a kezed a kezembe.

Csókolni tanul a hajnal,
Csókolni tanul az este.
Én is szeretnék csókolni:
Add a kezed a kezembe.

Köd borul az őszi tájra,
Fűre, fákra, emberekre.
Mint az a köd, úgy szeretnék
Ráborulni a szívedre!

Rossz-szívű asszony

Panaszkodtál, hogy rossz a szíved,
Hogy fáj és furcsán zakatol.
Csak én tudom, hogy drága szíved
Most is kedves hangon dalol.

Ha kissé lassabban is veri
Az élet forró ritmusát,
De nincs más szív, mely szebben zengné
A boldogság szent himnuszát.

Ha lassan is, de még sokáig
Zenéljen az a szív nekem,
Mert annak a szívnek zenéje:
Az éltetőm, a végzetem.

A te szíved hívó szavára
Jött világra sok kis dalom,
A ritmusaim csengésében
A szíved hangját hallhatom.

Egy életen keresztül áldom
Azt a „rossz” asszonyi szívet,
Mert az a szív, ha „rossz” és fáj is,
De szeret – és engem szeret.

A végzet indított felém

Évezredekkel ezelőtt
Indított el felém a végzet,
Hogy találkozzon egymással
Két magányos, bolyongó lélek.

Mert voltunk mi már akkor is
– Hiszen a lélek halhatatlan –,
S egymást kerestük szomjasan
A pokolban s a csillagokban.

A végzet indított felém,
És legyen áldott az az óra,
Amikor emlékezhetünk
Az első szent találkozóra!

Őszi szonett

Kint fehér dértől csillognak a rétek,
És didereg a haldokló világ.
A fák borzongva hallgatják a csendet:
Halott madárcák megfagyott dalát.

Rongyos cselédek markukba huhogva,
Pislogva nézik a szürke eget:
Ád az Úristen havat is, fagyot is,
De ki ad nekik majd fát és szenet?

Líra és próza összekeverednek,
Egymás hajának és torkának esnek,
Mint vért szomjazó őrült gyilkosok.

Riadtan bámul a földre az ég is.
Elsápadok és megdöbbenek én is,
És kedvesem karjaiba futok.

A mi virágunk

A krizantém a mi virágunk,
Mely az őszből még megmaradt.
Sápadt szirmukat bevérezi
A késő őszi alkonyat.

Úgy szomorkodnak kis kertünkben,
Mint a súlyos betegek,
És körülöttük haldokolnak
A lehulló falevelek.

A krizantém a mi virágunk.
Óvd őket, és szeresd nagyon,
Mert olyan búsak, szomorúak,
Mint az emberi fájdalom.

Őszi üzenet

Már ismét megérett a szőlő
A lankákon, a dombokon,
S úgy duzzadnak az érett fürtök,
Mint örök magyar fájdalom.

Ki tudja, kedveském, ki tudja,
Hogy hány szüret vár még reánk?
Hány csendes ősznek fanyar ízét
Fogja még érezni a szánk?

Az őszi köd: kísértetfátyol,
Mely a dombokon szétterül.

Kedvesem, szomorúnak látszol.
Ne rémítsen meg az a fátyol,
És az sem, ha a szél füttyül.

Ne félj, nem hagylak egyedül!

Búgó orgonák hangjaival

Búgó orgonák hangjaival zúgva
Zengtem hozzád sok kedves éneket,
Hogy meglelhessünk olyan boldogságot,
Amilyen boldog két ember lehet.
Mert volt idő, mikor az égből járva
A vágyainkból fűztünk koronát,
És imádságos lélekkel hallgattuk
Egymás szívének forró dallamát.

De csendesebb lett szíveink zenéje,
Mert azóta néhány év elrepült.
Bocsátsd meg, kedves, ha a nagy tusákban
A legszebb dal is félig sikerül.
Én hiszem, hogy így is kedves előttem
Egy vénülő szív könnyes dallama,
S hogy az vagy nekem most is, ami voltál:
Egy poétaszív Álom-Asszonya.

Ha nem is tudunk várni már csodákat,
Maradjon velünk a szent hitünk,
Hogy amíg élünk – a legszebb ajándék –,
A boldogság nem hagyja el a szívünk.
Ez legyen sorsunk fénylő glóriája,
És életünk vezérlő csillaga!

Búgó orgonák hangjaival szállva
Ez legyen szívem legszebb dallama!

Tavas az őszben

Igaz, hogy ősz van, de énbennem
Most is tavaszi kedvek égnek.
Szeretek és szemeimben
Fellobbannak az ifjú fények.

Szeretek, s olyan egyszerű így
Őszidőben is a tavaszt látni.
Kedves dolog: egy asszony mellett
Nevetve és dalolva járni.

Hervadás, halál nem riaszt meg,
Amíg Asszonyom mellett járok,
Mert buján tobzódnak lelkében
A pompás tavaszi virágok.

Mikor szívének muzsikája
Bűvös-bájos álomba ringat,
Felém árad csodás lelkéből
A tavasz és a virágillat.

Késő ősz van, s az avar felett
Sápadt, őszi árnyékok járnak,
De az Asszonyomnak és nekem
Tavaszi álmok muzsikálnak.

A mi szüretünk

Lehullottak a nyár gyümölcsei.
Édes-fanyar íz van a számban.
Már-már az életről lekéstem,
Mikor a csókod megtaláltam.

Szüretre hajló életünkben
Érleljen csókokat a kedvünk,
És a vágyaink tőkéjéről
Édes fürtöket szüreteljünk.

Mustá sűrült vérünkben égjen
Az őszi dalok rózzselángja,
És zsibbasztó mámorban ringjon
A szíveinknek boldogsága.

Kedves szüretre készülődjünk,
S tépjük le, amit a sors adhat,
Mert a szüret és ősz elmúlik,
S ha jó a tél, a szív megfagyhat.

A te lelked

Százszor és százszor megpróbáltam
Asszonylelkedet dalba szőni,
Mióta ez a csodás lélek
Az én lelkemhez tudott nőni.

Mindenütt ezt a lelket érzem:
Virágban, fényben, levegőben;
Benne van a múltó percekben
S a végtelen térben, időben.

Mindenben érezlek, és mégis
Lelkemben érezlek legjobban,
S attól a súlyos boldogságtól
Félek, hogy lelkem összeroppan!

Őszi kertedet félve járom

Őszi kertedet félve járom:
A holt virágok, levelek
Úgy néznek rám, mintha kérdeznék,
Hogy mi az, amit keresek?

Fölöttem szürke felhők járnak,
És minden oly vigasztalan,
Hogy szívemnek is – nóták helyett –
Csak sóhaja és könnye van.

Ne várj nótát így ősziidőben,
De ha látod könnyemet,
Úgy nézd, úgy fogadd csillogását,
Mint a legszebb őszi éneket!

Ássuk a kertet

Kedvesem, ugye lesz itt élet,
Ahol most minden oly sivár?
Őszi kertünket feltámasztja
Az életadó napsugár?

Temessük el a rózsaszirmot,
A földre hullott levelet.
Itt éltek, itt jöttek világra.
Illő, hogy itt pihenjenek.

A „nagy tragédiának” vége.
Üres, sivár, kihalt a kert.
Mintha nem is lett volna igaz,
Hogy itt madár is énekelt.

Kedvesem, ugye lesz itt élet?
Lesz madárdal, virág, meleg?

Ássuk a kertet – és a szívünk
Az őszi kertben megremeg.

Meg nem írt levél

Ezer oldal is kevés lenne,
Ha meg akarnám írni azt, hogy
Mit oltottál az én szívembe.

Én a szívedet megszerettem,
És miattad – azóta újra –
Egy húszesztendős kamasz lettem.

Szédelegve megyek az utcán,
S elpirulok, ha rágondolok,
Hogy szebb vagy, mint a legszebb kislány.

A legcsodálatosabb holmi:
A szív. S egy csókos gondolatra
Miatta tudok elpirulni.

Ízzel, illattal telt az élet,
És rózsás ködökben járkálva
Gondolat nélkül füttyörészek.

Nem lehet elmondani szóval,
Hogy mit érzek. És hogy leírtam,
Jaj, kevés lenne ezer oldal!

Utolsó utunk

Egy ezüsthajó jön majd értünk,
Ha ránk borul a végső álom.
Kihűlt testünk virágos gályán
Fog ringani az óceánon.

Csodás szigetek mellett húz el
Az a virágos ezüstgálya,
S a partokról utánunk kacag
Az élet, a fény, a dal, a lárma.

Balzsamos illatok fürösztik
Egymás mellett szunnyadó testünk,
S a nap – amit többé nem látunk –
Aranykönyveket sír felettünk.

S mink: fekszünk egymás kezét fogva
Boldogan, békében, lehunyt szemmel,
S dalolni kezd a szerelemről
Az óceán, a víz, a tenger.

És amikor – az esti égről –
A csillagok reánk ragyognak:
Csendesen szunnyadozó lelkünk
S kihűlt ajkaink mosolyognak.

Van-e olyan vers?

Szobrod elkészült. Lehet, hogy a nagy mű
Sok aprólékos hibát szenvedett,
De van-e olyan vers, mely méltóképpen
Mintázhatná meg a te lelkedet?

Nincs olyan toll, mely szebb csodákat szülne,
Mint amit lelked sugárzott reám,
Amikor őszi falevélként hulltam
Lábaid elé – sorsom alkonyán.

Mert alkony volt, és rőt színekben égett
Bennem az élet hunyó parazsa.
És te kellettél, neked kellett jönni,
Hogy megszülethessen ezernyi csoda!

Jó vagy hozzám. Hozzám, akihez senki
Az életben jó lenni nem tudott.
Ne csodáld hát, ha legszebb verseimmel
– Lelked mintázva – szobrot alkotok.

Sokféleképpen énekeltem hozzád,
Megkísérelve, amit csak lehet,
De van-e olyan vers, mely méltóképpen
Mintázhatná meg tündérlelkedet?

4.

Ezüstfátyol

A ti neveitekkel

A ti neveitekkel kezdem
Ez újabb verses füzetem,
Mert én már csak bennetek bízom,
Én Istenem és Kedvesem.

Nem tudom, hogy az új munkához
Maradt-e még elég erőm...
Az élet csúnyán megtaposta
A csontom és az agyvelőm.

Hozzátok kell, hogy szálljon mégis
A beteg, béna gondolat,
Mert ti maradtatok csak nekem
E rongyolt, magyar ég alatt.

Ne legyen vád, ha egyszer újra
Az Istenemet átkozom,
Mert ő, a jó, megbocsát nekem,
Ha majd vele találkozom.

S ha te is pálcát törsz fölöttem,
Én Asszonyom, én Kedvesem:
Tudom, hogy egyszer te is, te is
Mindent megbocsátasz nekem.

Ezüstfátyol

Kegyetlen idő hogy rohan velünk:
Ó, szeressünk, amíg szerethetünk!

Szívemnek korbács: őszülő hajad.
Én visszaadom ifjúságodat.

Hogy szarkalábak vannak arcodon,
Ó, semmi az – simára csókolom.

Ha fényeitől megkopik szemed,
Csillagsugaras fényt adok neked.

Ha szívedben halkabb lesz az ütem,
Néked adom az én lázas szívem.

Ha lelked mélyén fájni kezd a múlt,
Nézd a lelkem, mely lábaidhoz hullt.

Te értem vagy, és én érted vagyok!
Szép, ha szemünkben boldogság ragyog.

Mert az életben nincsen egyebünk:
Ó, szeressünk, amíg szerethetünk!

Én ridegszívű városom

A városoknak nincs szíve;
Szívtelen a kőrengeteg,
De ott lakik az az asszony,
Akit már régen szeretek.

Ridegek a cseréptetők
S az emeletes házfalak,
De forró álmot álmodom
Az álmatlan tetők alatt.

A kőrengeteg meglágyul,
És elborítja a meleg,
Ha az én kedves Asszonyom
A házak között lépeget.

A szívtelen nagyvárosok,
Az utcák, házak, ablakok,
Ha kedvesünket őrizik:
Sugárzó fényekben ragyog.

Én ridegszívű városom,
Az én Asszonyomat szeresd,
Mert őmiatta szeretlek
Tégedet én is, Budapest.

Egy asszonyé minden dalom

Fellobban még daloló kedvem,
Ha egy asszony szemébe nézek,
Mert azokból a szép szemekből
Árad felém a legszebb ének.

Annyi szerelmes vágyat hordoz
Annak a szép asszonynak lelke,
Hogy elkábulok, elszédülök,
Mint gyertya lángjától a lepke.

Új dalokat súgok fülébe,
Mert új vágyak fakadnak bennem,
És mellette csendben pihenve
Új álmokat álmodik lelkem.

Legyen az övé minden versem,
Legyen az övé minden ének.
Adjatok boldogságot, dalok,
Annak a szép asszony szívének!

Ha nem lesz több dalom

Ha elfogy szívemből a nóta,
S többé nem tudok énekelni;
Lesz egy asszony, aki megdöbben,
És sírni fog a fojtó csöndben,
De más nem fogja észrevenni.

Ő akarta, hogy dalba öntsem,
Amikről oly' nehéz beszélni;
Ő akarta, hogy megtanítsam,
Ha szemeinkben égő könny van,
Hogyan kell mosolyogva élni.

Sokat sírtam, de talán még több
Könnyeket hordott az ő lelke!
Édes dalokkal csókolgattam,
S a legszebb álmot néki adtam,
Mert a hitét nálam kereste.

Ha elfogy szívemből a nóta,
Nem fogja senki észrevenni,
Csak egy asszony, akit szerettem,
Csak ő fog zokogni felettem
– És a szíve meg fog repedni.

Cseng a kasza

Vérünk ritmusos ütemében
A csókos erő muzsikál,
Pedig valahol a közelben
Kaszáját feni a Halál.

Vigyorogva nézi, hogy csókkal
S vágyakkal van szívünk teli,
Mintha mondaná: „Jól van, jól van...”
– S a kaszáját vígan feni.

Talán holnap, tán egy perc múlva
Villanó kaszája lecsap,
S kihűl a szívünk, ez a forró,
Lüktető, piros húsdarab.

Most még pötyögnek, mint két óra;
Mint két nyugtalan kismadár.
Sietni kell! Jaj, mi lesz akkor,
Ha az időnk végképp lejár?

Vérünk ritmusos ütemében
Ma még az élet dala zeng,
Pedig valahol a közelben
Az a kasza cseng – egyre cseng.

Mielőtt meghalok

Őszi álmok menyasszonyának
Homlokára mirtuszt fonok,
És elkísérem a tavaszba
Mielőtt meghalok.

Beteg árnyékom űzi egyre,
De nem érheti el soha.
Nem volt még a világnak ilyen
Szomorú vándora.

Súlyos csókoktól rozzant szívvel
A boldogságom hajszolom,
Mert örökké messze van tőlem
Az én menyasszonyom.

Őszi álmok menyasszonyának
Szomorú árnyéka vagyok,
De elkísérem a tavaszba,
Mielőtt meghalok!

Egyasszonyhívó⁸

Egyasszonyhívó az én lelkem,
Mint ahogy egy istent hiszek.
Jó lenne ezt az új hitvallást
Elárulni mindenkinek:
Az emberek fülébe súgni,
De én mégis csak hallgatok.
Kinek mi köze ahhoz, ha én
Egy asszonnyal boldog vagyok?

---

⁸ *Ezen is túllépett már az idő, mint annyi sok más írásomon. 1975.* – A versíró saját megjegyzése.

Hiú bolondság minden

Ahogy az álmok érnek véget,
Úgy lesz az életnek is vége.
Csókok, mosolyok, vágyak, könnyek:
Belehullnak a semmiségbe.

Hiú bolondság minden, ami
Velünk történik. És mi mégis
Álljuk az értelmetlen harcot,
A meddő harcot – csak azért is!

Dacos életünk bűnben sarjadt,
Mégis, mint ártatlanok élünk,
És azt hisszük, hogy új bűnökkel
Levezekeljük minden vétünk.

De amikor mindennek vége,
És porba hull megfáradt testünk:
Szeretnénk hinni, hogy fehéren,
Tisztán száll az égbe a lelkünk.

Kétség

Néha lelkemre száll a kétség,
Mint egy sötét madár,
És úgy érzem, hogy az életben
Minden küzdelem kár.

Miért, miért van a világon
A pénz, a csók, a nő,
Mikor egy nap elrabol tőlünk
Mindent a temető?

Én könnyelműen szétdobálom
A drága kincseket:
A dalaimat, verseimet
És minden nincsemet.

Nekem könnyű lesz elbúcsúzni
A végzetes napon,
Csak ne lenne egy drágaszívű,
Édes kis Asszonyom.

Amíg angyali arcát látom,
Amíg reám nevet:
Hogy is halnék meg, hogy hagynám itt
Legdrágább kincsemet?

Nem űzők több álmot

Nem űzők már több meddő álmot,
Egyetlen álmot űzők én:
A szépséget. És e szépségből
Az én Asszonyom néz felém.

Egy látomás, egy Álom-Asszony,
Egy hangtalan tündérsikoly,
Akinék szebb és méltóbb mása
A földön nem lehet sehol.

Aranykődökben markolászok,
Mikor feléje nyúl kezem,
Mert mosolya és szeme fénye
Aranyba vonja életem.

Több mint rendelés, több mint végzet,
Bűvölő, csókos babona,
Fényből és tűzből szült ígézet
Az én Álmaim Asszonya.

Mi nyújthatna több boldogságot
És édesebb álmot nekem,
Mint az, amikor Asszonyomat
A szívemre ölelhetem?

Szépek a napok

Szépek a napok, a hetek,
Szépek a hónapok s az évek,
Ha örömünk és bánatunk
Egyetlen édes csókba téved.

Hullhatnak a fák lombjai,
S elhervadhat a nyár virága.
Havat szitálhat ránk a tél,
Mert velünk a tavasz varázsa.

Ha mi csókolunk: megolvad
A folyók tükrén még a jég is,
És csókba fullad a világ,
És csókba fullad még az ég is.

Ha mi ölelünk: tavasz, nyár,
Ősz és tél egymásra nevetnek,
Mert mindegyik egyformán szép,
Ha a szívek forrón szeretnek.

Szépek a napok, a hetek,
Szépek a hónapok s az évek,
Ha minden földi bánatunk
Egyetlen édes csókba téved.

Örökség

Bomlott vágyaim – rendbe szedve –
Rábízom a futó időre.
Tintás mámorral telt szívemmel
Nem gondolok most borra, nőre.

Zörgő papíron kusza sorsom
Betűkbe öntött végzetével
Nyugodtan várom, hogy eljöjjön
A megváltó, utolsó éjjel.

Ne szánakozzon senki rajtam:
Úr voltam mindig, büszke, gazdag.
Itt hagyom hát a rongyaimat
A sok öntelt, gőgös pimasznak.

De dalba öntött bibliámhoz
Méltatlanul ne nyúljon senki!
Azoké legyen, akik tudnak
Szenvedni – és forrón szeretni!

Dicsőségre nem vágyik lelkem.
Ha érdemlek egy babérágat:
Nyújtsátok át a legméltóbbnak:
Az én Álmaim Asszonyának!

Egy elmulasztott keringő

Emlékezzem, kedvesem, vissza
– Már régen volt az a szép nap –,
Amikor keringőre kértem,
És e tánccal adós maradt.

Jegyezzen be a táncrendjébe,
És ne várjon más lovagot,
Mert azóta – ha jól emlékszem –
Már jó néhány év elfutott.

A parketten új párok lépnek,
S a régi fény is megfakult,
De ottmaradt a bálteremben
A múlt, a múlt – a drága múlt.

És ottmaradt a bálteremben
A szívemből is egy darab,
De azt az eltűnt, szép keringőt
Hiába várja egy lovag.

A táncrend is elveszett régen,
És elveszett sok ifjú pár,
S a lovagja is, kedvesem, már
Nem táncol – csak egy csókra vár.

Jaj, nincs időnk

Ó, hogy tudnánk mink egymásnak örülni,
Ha minden napunk nem lenne robot.
Nem kellene fáradtan ágyba dőlni,
S megcsodálnánk minden kis csillagot.

De így, amikor ránk köszönt az este,
És fölöttünk komor homály lebeg,
Mázsás léptekkel gázol ránk az álom,
S a lelkünk félve, sírva szendereg.

Jaj, nincs időnk egymás szemébe nézni,
Sem csókolni, sem szépeket mesélni,
Mert hajszoztak és fáadtak vagyunk.

És talán azt sem fogjuk észrevenni,
Mikor egy végső jajt fogunk lehelni,
S lehull az égről a mi csillagunk.

Tudunk-e még játszani?

Tudunk-e még, kedvesem, játszani?
Keressed meg a régi kócbabádat.
Valahonnan én is előszedem
Az elfelejtett ólomkatonákat.

Öleld kebledre a játékbabát,
S mondd el néki a régi, szép meséket,
Míg elrendezem kis hadseregem,
Hogy megvédjék a bábudat – és téged.

Kis csapatom viharvert és kopott,
De harcra kész és bátor kiállítású.
Ha felharsan a kürt, a riadó,
Ne félj, kedves, s ne féljen az a bábu.

Amíg álmokat hordoz a szívünk,
És mosolygunk a múltak kócbabáin,
Hiába lázad a gonosz világ:
Győzni fognak az ólomkatonáim.

Egy kis pillangó

Egy kis pillangó repült a szobádba.
Úgy érkezett hozzád, mint az öröm.
Megsimogatta ablakod kristályát,
Majd megpihent a csipkefüggönyön.

Érezte, tudta, hogy jó helyre tévedt.
A rétek felett hideg köd szitált.
Elpusztult volna ott kint a hidegben.
Jól tette, hogy a függönyödre szállt.

Megbarátkozott a virágaiddal,
És egy cserép muskátlin vert tanyát.
Kicsi szobádban ottmaradt örökre,
Mert melletted jól érezte magát.

Tél van. Hópelyhek hullanak az égből,
Mint fehér tollú, néma madarak,
S a kis pillangó eltűnt. Örök álmát
Ott álmodja a muskátlid alatt.

Elégia

Lehet, hogy kicsit későn jöttem,
Vagy korán ment el az a másik.
Későn jöttem, de hozzád jöttem,
És a szívem szívedre vágyik.

Tőled kérem álmatlan éjek
Óráinak elvesztett üdvét,
Fogadd hát mindig tárt karokkal
Az élet rokkant menekültjét.

Déresetten, ősze borulva
Nézek reád, asszonyi fárosz.
Kérlek, hallgasd meg csók-esdéseim,
Hiszen a nyár még rám sugároz.

Szemed fényében ifjú lángok
S új tavaszok tüzeit érzem.
Bocsássad meg, hogy hozzád űzött
A vérem és a szenvedésem.

Későn jöttem, de hozzád jöttem,
Mert melletted megszépül minden.
Melletted megszépül az élet,
Szebb az álom, és jobb az Isten.

Isten gyújtotta fáklya

Egyre nagyobbnak látom lelked,
S egyre jobban világít fénye;
Mint egy isten gyújtotta fáklya,
Világítasz a messzeségbe.

Szent még a távolság is köztünk,
Olyan szent, mint a közelséged,
Mert égből fakadt melegséged
Messziről is halálra éget.

Csak szórd a fényt és sugározzál
Melegséget az életemre,
Hiszen ezek a drága fények
Nem hullanak érdemtelenre.

Álomvonaton

Utazzunk együtt az álmovonaton!
Siess, el ne késs! Indul a vonat.
Jöjj, Édesem, és meg fogod találni
Az elveszített boldogságodat.

Most még sötét van, de amott már pirkad;
Egy pillanat, és ránk ragyog a nap.
Megismered-e ezt a kedves dombot,
A lepkéket s a vadvirágokat?

Most jó vagyok. Nem úgy, mint akkor, régen.
Nem löklek vízbe. Nézd, itt a folyó.
Néked adom a virágom, a lepkém,
S legyen tiéd a szép üveggolyó.

Kis lovacskákat formálok a sárból
(Most is van agyag a malom alatt)
Lásd, megjavultam: szép, alvó babádból
Nem tépázom ki a szőke haját.

Néked adom az agyaglovacskákat,
Néked adom a madaram, halam,
Csak ne vedd észre, hogy a szívem fáradt,
Hogy alig-alig vonszolom magam.

Nézd, itt egy másik kedves állomásunk:
Imádság, templom és az iskola.
Mennyi reménység, mennyi édes érzés,
És nem jönnek hozzánk vissza soha.

És most ne szóljunk. Hunyjuk le szemünket.
A legszebb tájon robog vonatunk.
Itt tanultunk először álmodozni,
És jó hinni, hogy most is álmodunk.

Téged simogat napsugaras csókom,
S tiéd a vágyam, e tiszta folyó.
Csillogó, színes üveggömb a lelkem:
Legyen tiéd ez az üveggolyó.

Érted fakadnak szívemben a rózsák,
Lásd, magjavultam: rólad álmodom,
És életemnek minden szép játékát
Egy mosolyodért boldogan adom.

Utazzunk együtt az álomvonaton!
Siess, el ne késs! Indul a vonat.
Jöjj velem, Édes, segíts megkeresni
Az elveszített boldogságomat.

Egymás lelkében

Egymás lelkébe menekültünk,
Mint üldözött vadak,
Hogy ne érhessen ocsmány dörgés
És csaholó szavak.

Itt bent a lélek mélységében
Béke és csend lakik,
S ezt az utat csak az leli meg,
Ki mindig álmodik.

Egymás lelkébe menekültünk,
Mint két fáradt madár,
Hogy meg ne tépjen, el ne nyeljen
A bűn, a szenny, az ár.

Egymás lelkében elmerülve
Egymáshoz simulunk,
S a szenny, a sár csak hadd fröcsögjön:
Mi boldogok vagyunk!

Szebb vagy

Szebb vagy, mint egy mesetündér,
Szebb vagy, mint az álom.
Csókos ajkad mosolygását
Éjjel-nappal látom.
Szemeidnek sugarától
Lángra gyúl a vérem,
Amióta te vagy nékem
A nap is az égen.

Amióta megszeretted,
Arany ködben járok,
Úgy hordozom a szívemben
Ezt a boldogságot.
De a szívem attól fél, hogy
Mindez tűnő álom,
És egy napon köddé válik
Minden boldogságom.

Túl mindenben

Mi már régen a fellegekben járunk;
Messzire maradt a földi tanyánk.
Csókjainkban megistenült a lelkünk,
És égi fények szitálnak reánk.

Öleléseink megszentelnek minket,
Mert vágyainkban újraszületünk,
S ha a poklokra kell alázuhannunk,
Még az is – az is éden lesz nekünk!

Beleültetek a szívedbe

Beleültetek a szívedbe
Egy pompázó virágoskertet
Tündérkastéllyal, ezüst tóval,
Hogy érezd, mennyire szeretlek.

Csókjaimban a tavaszt hordom:
Ősz és tél nem érhet el engem.
Csókos tavaszok, édes nyarak
Tüze lángol az ereimben.

Árnyékot nem engedek hozzád,
A komor felhőket elűzöm,
S a boldogság aranyos fényét
Örökre homlokodra tűzöm.

Beleültetek a szívedbe
Templomot, oltárt, imádságot,
Hogy soha el ne veszíthessed
A mosoly és a boldogságot!

Mint egy beteg baba

Ha bűvös karjaidba
Utoljára megyek,
Úgy fogok ott pihenni,
Mint egy beteg gyerek.

Kebledre ejtem szegény,
Zúgó, lázas fejem,
S mosolygok, hogy ne lásd azt,
Hogy belül könnyezem.

Megköszönöm, hogy szíved
Sokszor elringatott,
És annyi bűvös-bájos,
Szép álmokat adott.

Beszívom a lelkembe
A hajad illatát,
S úgy hallgatom a szíved,
Mint égi muzsikát.

Úgy fogok ott pihenni,
Mint egy beteg baba,
Ki nem tud meggyógyulni
Többé talán soha.

Az utolsó utam lesz
Két ölelő karod,
Hogy szép legyen az óra,
Amelyben meghalok.

Te csókolj utoljára,
Te zárd le a szemem:
Életem királynője,
Én Álom-Kedvesem!

Mint két vonat

Te felém jössz, és én feléd megyek.
Egymás karjába űz az alkonyat.
Nincs messzeség, sorompó, akadály:
Suhanunk, mint két vágató vonat.

Nézhet reánk ezernyi szemafor
Tilosat jelző, vérpiros szeme,
A vágyak szárnyaival repülünk,
S a motorunk: a vérünk üteme.

Lerázunk minden földi terheket.
A szívünk, mint két kis kazán – dohog.
Nyomunkban fénylő szikracsóva száll:
A csillagok – az esti csillagok.

És amikor összetalálkozunk,
Egy pillanatra szívünk is megáll,
S egy kicsi égi bakterház előtt
Egy angyalka boldogan szalutál.

Úgy várd érkezésem

Úgy várd mindig érkezésem,
Ahogy eddig vártál,
És olyannak lássál, ahogy
Legelőször láttál.

Kicsit megtört, megtépázott
S megcsúfolt az élet,
De én most is töretlenül,
Tiszta szívvel élek.

Mesebeli fogatomról
Lemaradtam régen,
De tudom, hogy a szívedet
Gyalog is elérem.

Csúfolhatnak, véníthetnek
Az iramló percek,
Mégis úgy érkezem hozzád,
Mint egy ifjú herceg.

És amikor megcsókolom
Forró, édes szádát:
Tündérkertnek látom én a
Hónapos szobádat.

Mit ér?

Elégek önmagam tüzetől,
Mert perzsel az a gondolat,
Hogy lelkem már e földi létben
Szenvedi át a poklokat.

Önmagamból gyújtott tüzekből
Csapódik föl a gyilkos láng...
Kedvesem, ez pokoli éden,
S nem akarom, hogy megkívánd.

Az életem nem éltem fényben,
És mégis ezer fény vakít,
Amióta a szíved – Kedves –
Mellettem van és gyámolít.

Elégek én, mert el kell égnem,
S ezen már semmi sem segít.
Nos hát, mit ér egy költő sorsa,
Akit egy asszony istenít?

Ó, mondj egy szép mesét

Te sokat láttál a világból,
Jártál tölgyekben és hegyen.
Meséld el nekem, hogy mit láttál,
Ó, mondj egy szép mesét nekem!

Hová lett álmaink világa?
Hová lett a főnixmadár?
Hová lett a királyleánya,
Aki egy hős lovagra vár?

Boszorkányos mézeskalács ház,
Ezüst erdők, arany hegyek?
Kedvesem, ugye te is tudod,
Hogy mesék többé nincsenek?

Elvitt az élet mindent tőlünk,
Túl tengereken, hegyeken.
És mégis, mégis arra kérlek,
Hogy mondj egy szép mesét nekem!

Jön a jégszívű tél

Kedvesem, rejtsünk el szívünkben
Néhány elkésett, nyári álmot.
Jön már a tél, és ablakunkon
Kinyílnak a jégvirágok.

Dér csillog a sárguló réten,
S az eget szürkéség takarja.
Vigyázni kell a szívünkbe zárt
Sugaras, nyári álmainkra.

Dédelgessük és takargassuk!
Az álmainkat mi akartuk
Díszíteni virággal, fénnel.

Őrizni kell a boldogságot,
Mikor az elhervadt virágok
Fölött a jégszívű tél lépdel.

Szürke kis vers

Ahogy a tavasz varázsára
A póré ágak kirügyeznek,
Úgy született meg ez a vers is,
Hogy átnyújtsam asszonyszívednek.

Nem Parnasszusra röppent dallam
Az én szívem melódiája.
Szürke kis dal, és éppen ezért
Hiszem, hogy szíved megtalálja.

Valamikor az első dalom
Gyújtogatott, sikoltott, lángolt,
Most: a hajadat csókolgatja,
Azt a bűbajos ezüsfátyolt.

Valamikor vád és ítélet
Harsant a ritmusos sorokban,
Most: elolvad és megsemmisül
Minden versem a mosolyodban.

De ha arcodra felhők szállnak,
És sebek égnek a szívedben:
Dübörgő hangját felharsantja
Minden elnémult, szürke versem.

Áldott végzet

Áldott végzetem vagy, te aranyháló;
Kedves szálakkal tudtál megkötni.
Napsugaras, ragyogó börtönömből
Nem akarok, s nem érdemes kitörni.

Lefoglaltad életem nagyobb részét,
És kedveskedve tudod bitorolni.
Berendezted ezernyi aprósággal,
És nekem is kedves az a sok holmi.

Más egy életen át küzd annyi szépért,
Amennyit te egy pillantással adhatsz.
Örülök, hogy te vagy börtönöm őre,
És annak, hogy örökre az maradhatsz.

Áldott végzetem vagy. Csodákat osztó,
Édes csókokat ajkamra lehelve.
Ilyen végzettel minden boldogtalan
Megelégedett és boldog lehetne.

Gyöngyfűzér

Félezer gyöngyszemet fűzök föl:
Félezer versemet.
Drága gyöngysorral ékítem föl
Szerelmes lelkedet.

Úgy csillogjanak, ragyogjanak,
Mint drága ékkövek,
Azért, mert megszerettél és én
Is megszerettelek.

Félezer versem gyöngyfűzérét
Forró szívvel hozom,
És minden egyes gyöngyszemével
A lelked csókolom.

Ragyogja be az életedet
Varázsos gyöngysorom,
Hogy örökké fényekben járjál,
Én Álom-Asszonyom.

Bum, bumm! – Vihar van

Bum, bumm! – Vihar van... Durcás hangod
Vészjóslóan zeng és dörög.
Szemeid villámló fényében
Ijesztgető kisördögök.

Ismét „rossz fát tettem a tűzre”,
S én nagyon szégyellem magam,
És ráadásul néhány édes,
Csókos percünknek vége van.

Drága szívecském, tudhatod jól,
Hogy léha, szertelen vagyok,
S ha néha-néha rosszat teszek,
Akkor is csak jót akarok.

Hogy csúf Apollód jobbra-balra
Csetlik-botlik, nézd el neki,
Hiszen mindig csak reád gondol,
És kegyeidet keresi.

Bum, bumm! Jaj, meddig tart e zengés?
Még meddig villámlik, dörög?
Hidd el, édesebb, mikor hangod
Csilingel, csacsog és pötyög.

„Süss fel, süss fel nap!” – Játsszunk, Édes,
Légy az én mosolygós egem,
S én áhítattal gyönyörködöm
Szivárványos szépségeden.

Virágos kisruhád

Édes szerelmem, vedd fel újra
Azt a virágos kisruhád,
Amit annyira megszerettem,
És ami annyi szépet ad.

Lebbenjen meg ismét előttem
Vérlázítón, ingerkedőn.
Hozd még egyszer lázba a lelkem,
A vérem és az agyvelőm.

Hozd vissza első szomjúságom
S az első, drága percekét.
Öleld ahhoz a kisruhához
Hűlő, vénülő lelkemet.

Ha azt a kisruhácskát látom,
A vérem frissebben zenél,
S elfelejtem, hogy mindkettőnknek
Már nemsokára itt a tél.

Hogy még egyszer megcsodálhassam
Életem legszebb tavaszát:
Édes szerelmem, vedd fel újra
Azt a virágos kisruhát!

Csak még egy kicsit

Nélküled már nem tudok bizton járni:
Padló vagy zajló hullámok felett.
Csak még egy kicsit, hogy alá ne hulljon,
Csak még egy kicsit tartsd a lelkemet!

Ismered már e lelket: egy nagy gyermek.
Álmodozó s egy kissé csintalan.
Szüksége van rád itt, ahol most annyi
Árva, nagy lélek a mélybe zuhan.

Kellessz nekem, hogy az életviharban
Erősítsd testem, e lélektokot,
S amikor könnyek hullnak szemeimből,
Tudd meg, hogy belül a lelkem zokog.

Adj a hitedből, ha nem tudok hinni,
S mert nincsen, aki szeretne, szeress!
Szeresd a lelkem, amíg megérdemli,
Amíg tudod, hogy arra érdemes.

Nélküled már az életem nem élet,
És a lelkem is halottá mered.
Csak még egy kicsit, hogy alá ne hulljon,
Csak még egy kicsit tartsd a lelkemet!

Fáj-e még

Fáj-e még szívednek a hervadó rózsá?
Hány édes csókodnak maradtam adósa?
Hány kérő kérdésed maradt feleletlen?
Öltem-e meg álmot álmodó szívedben?

Untál-e, ha láttál, vágytál-e, ha vágytam
Tikkasztó, emésztő, csókos szomjúságban?
Fáradt volt-e karod, ha öleltél engem?
Boldog vagy-e, mikor dicsőséged zengem?

Fájnak-e az esték és fáj-e a reggel,
Mikor nálad vagyok álmodó szívemmel?
Mennyi időnk maradt nekünk még a csókra?
És mikor hervad el az utolsó rózsá?

Ha új szívet kívánok

Ha majd egy új szívet kívánok
A régi szív helyett,
Az a szív sem tudna dalolni
Hozzád szebb éneket.

Az az új szív is – mint a régi –
Úgy gondolna reád,
És az is, az is tovább zengné
A boldogság dalát.

Mert boldogok voltunk mi ketten.
Volt néhány szép napunk,
S ez fog vigaszt adni, ha egyszer
Végkép elszunnyadunk.

Ha én nem is lehettem neked
A földön mindened,
A mindennél is többet adtam
A semmiből – neked.

Az életben minden mulandó,
És minden elszalad.
De amiket miattad írtam:
Minden dal megmarad.

Ha majd egy új szívet kívánok
A régi szív helyett:
Az a szív is csak hozzád zengi
A legszebb éneket.

Apró hibáimat ha látod

Nézd el emberi gyarlóságom,
És ne sújtson rám haragod.
Apró hibáimat ha látod,
Ne vedd elő lángostorod.

Szemed szivárványát ne rontsa
Villámot szóró fergeteg.
Apró hibákból áll az ember,
S ezen én sem segíthetek.

Gyermekkorom óta lelkemben
Föltornyosult a fájdalom,
S elpusztítana, ha nem lenne
Néha egy-egy szédült napom.

Ha úgy véled, hogy megérdemlem,
Mert a szívem rossz és gonosz:
Vedd elő büntető korbácsod,
És ostorozz – csak ostorozz!

Téli csók

Adj még abból a fanyar ízből,
Amit szerelemnek neveznek.
Egy utolsó ölelést kérek,
Télbe dermedt, hűlő szívemnek.

Az ősz is elbúcsúzott tőlünk,
Csak mi maradunk, csak mi késünk.
Tavaszcól álmodozott lelkünk,
De télbe fúlt az ébredésünk.

Talán azért hideg a csókunk,
Mert körülöttünk fehér minden?
Hull, hull a hó, és jégvirágok
Nyílnak vénülő szíveinkben.

Hogy hull a hó, és csókot kérek,
Bocsátsd meg ezt egy vén gyereknek,
De a téli hóhullásban is
Olthatatlan lánggal szeretlek.

Adj hát abból a fanyar ízből,
Amit már majdnem elfeledtem,
S a jégvirágok lángra gyúlnak
Bolondos, vénülő szívemben.

Nincs menekvés

Nem tudok tőled menekülni,
Hiába űznél el magadtól.
Te vagy a valóság, az álom,
S részeg vagyok minden szavadtól.

Beleszédültem két szemednek
Igézetes, szép sugarába.
Nem tudok tőled elszakadni,
Most már késő, minden hiába.

Lelked örvénye húz és vonszol
Ismeretlen, végtelen mélybe,
És mint őszi falevél, hullok
A vágytengerek fenekére.

Szívem, mint vészharang, harangoz:
Rettegve fél valami véstől;
Rettegve fél az álmodástól
És az álomból ébredéstől.

Nem tudok mégsem szabadulni,
Oly édes a való, s az álom,
És ez az álmodó valóság
Legyen az én édes halálom.

Mesélnék neked

A valóság útjain járva
Találkoztam veled,
És rám ragyogott – mesét várva –
Két mélytüzű szemed.

Hol volt, hol nem volt... Mit is meséljek?
Ó, kevés itt a szó.
Egy vérző szívű vén legényhez
A mese nem való.

Vihar tépázta mesekertre,
Sápadtan néz a hold.
Halott tündérlányokat temet
Ezer síró kobold.

A jó és rossz megölték egymást.
Most némán fekszenek
Egymás mellett, és belepik a
Hulló falevelek.

Hol volt, hol nem volt... Miért mondjam
E szomorú mesét,
Hogy álmainkat, vágynkat
Az élet tépi szét?

Csak egy mese van: a valóság
És ez olyan sivár,
Mint köd-borongós, esőverte,
Mélázó őszi táj.

Ne kérj mesét! Én nem mondhatok
Szép meséket neked,
Mert szomorú ma minden mese,
S a szíved megreped!

Két kisharang

Ketten akartuk, ami történt,
És mégsem történt semmi.
Jött a vágy, s elkezdte szívünknek
Kisharangjait félrevern.

Meghallottad a szívem hangját,
És a te szíved felelt rája.
Azóta is szól két kisharang
Kedvesen csengő muzsikája.

Csak szóljatok, drága harangok,
Muzsikáljatok sok-sok évig,
Mert édes ünnep minden óra,
Ha a szívek egymást megértik.

Ketten akartuk, ami történt,
És azóta is érzem, vallom:
Csak addig tart a boldogságom,
Míg drága szíved hangját hallom!

Karácsonyi üdvözlét

Ragyogjatok, mesés, glóriás fények,
Járjátok be a téli éjtszakát!
Köszöntsétek, fenyők, imák, harangok:
Dalos szívemnek drága Asszonyát!

Zengjen a dal, a karácsonyi ének,
És hirdessék királyok, pásztorok,
Hogy Betlehem szent varázsával telten
Egy szép asszony miatt boldog vagyok.

Ragyogjon fel a legfényesebb csillag
Egy áldott lelkű asszonyka felett,
S a boldogság úgy ringassa, becézze,
Mint Mária a kedves gyermeket.

Ő legyen ma a legboldogabb asszony,
Mert a szívét megosztotta velem!
Köszöntsétek hát imával és dallal:
Fenyők, harangok, álmok, Betlehem!

Nem siratom meg öregséged⁹

Nem siratom meg öregséged:
Ifjú tüzekkel gyújtogatlak,
És utánad viszem varázsát
Minden elszállt, csókos tavasznak.

Hajad csillogó ezüstjének
Glóriás fényét megcsodálom.
Mint egy szent, tündökölsz előttem
Vágyból épült életoltáron.

Csak én látom, hogy arcodon még
Az ifjúság rózsái égnek;
Lelked lángoló tavaszában
Még nyoma sincs az ősznek, télnek.

Kis topánkáid fürgén járnak,
És frissen suhog ruhád selyme.
Nem volt és nem is lesz szívemnek
Ifjabb és édesebb szerelme.

Nem siratom meg öregséged.
Én az ifjúságod csodálom,
S meghajtom a fejem előtted:
Örök asszonyi ideálom.

---

⁹ „Mint annyi sok más írásomon, ezen is átlépett az idő” – A versíró saját megjegyzése.

Könnyek nélkül sirassuk

Legszomorúbb a temető,
Mikor őszi esőtől ázott.
Halottainknak vigyünk ki
Néhány szál sápadó virágot.

Keresztek, kövek, temetők,
Enyhülő bánatok adója;
A sírokra némán letett,
Könnytől csillogó őszirózsa.

Kedves, most arra gondolok,
Tépjünk le néhány szál virágot,
És könnyek nélkül sirassuk
A sírba hullott ifjúságot.

Te akartad

Legszebb dalomat csókoltam lelkedbe,
Legyen ez bár kín vagy gyönyörűség:
Lángolva égen benned az az ének,
Mint ahogy lelked a lelkemben ég.

Forrasszon eggyé kettőnk lángolása;
Forrasszon eggyé legszebbik dalom,
És érezd, hogy ének – az is ének,
Ha ajkad vagy kezed csókolom.

Virágos szókkal hintem be előtted
A göröngyös és tövises utat,
Ha megsebezve, tétován megállasz,
És szíved új ösvény után kutat.

Az én hívó hangom legyen határhő,
Mely figyelmeztetett: eddig, ne tovább!
Mert én utánam már nem jöhet senki,
Mögöttem nincs más csak a délibáb.

Legszebb dalomat csókoltam lelkedbe;
Te akartad, mint én akartalak,
Mert lángra gyúlt lelkedbe zártál engem,
Miként én is lelkembe zártalak.

Mikor utoljára hívlak

Megtörök szemem csillogása,
Mint napfény a felhők szegélyén,
De feléd száll a pillantásom
Egy szivárványhíd csodás fényén.

Az utolsó pillantásommal
Utánad megyek, megkereslek,
Hogy legszebb titkom elárulva
Csak annyit mondhassak: „Szeretlek!”

Tudom, hogy nem találom párját
Lágyan csókoló, édes szádnak,
Amikor utoljára ölelsz,
És az álmaink messze szállnak.

Lehunyt pilláim rezdülésén
Utánad siklanak a fények,
És amíg élsz, kísérni fognak
Ezek a kis vászoncselédek.

Ők fognak hozzám visszahozni,
Amikor utoljára hívlak.

S a földre hull – dermedt kezemből –
Egy hozzád írt verses papírlap.

Tartozom még egy dallal

Tartozom még egy kedves dallal,
És nyugtalanít a tudat,
Hogy nem róhatom le tollammal,
Szívedhez legméltóbb dalommal
Utolsó tartozásomat.

Hosszú, álmatlan éjszakákon
Csak sóhajt küldhettem feléd.
Magam emésztve a sötétben
Nem tudtam eldalolni mégsem
Életem legszebb énekét.

Fáj az, ha költőnek neveznek,
Mert erre méltatlan vagyok,
Hiszen sok száz versen keresztül
Feléd a rím hiába csendül,
Mert szebbeket szánt dalnokod.

Írtam, amit a szívem diktált,
S idéztem tündérlényedet,
De sem nappal, sem éjszakában
Eddig én még meg nem találtam
Azt az egyetlen énekét.

Tartozom még egy kedves dallal
Neked, Álmaim Asszonya!
De írhatok még ezer verset,
Félek, hogy hozzád azt az egyet
Nem tudom megírni soha.

Ha meghalunk

Ha meghalunk – aranyhegedűvel –,
Dalaim tovább játszom neked.
Lelki szemeimmel szinte látom
Azt a túlvilági életet.

Minden este ki fogsz könnyökölni
Egy menyei csillag-ablakon,
Én pedig – egy báránnyal ülve –
Lábaim vígan lelógatom.

Így fogunk beszélgetni egymással,
Ha a mennyországi est leszáll.
Ott folytatjuk, amit megszakított,
Amit elvett tőlünk a halál.

Véget érnek a gerjedelmek

Véget érnek a buzdulások,
A lángolások, gerjedelmek.
Ahogy a szivárvány tűnik el:
Úgy tűnnek el a nagy szerelmek.

Lohad a végtelen feszültség,
S a fények is kihunynak sorra,
Az aranypánt is széjjelpattan,
Ami lelkünket abroncsozza.

Nézlek, mint csillagos hópelyhet,
És jaj, nem merek rád lehelni.
A hó, a fehér hó elolvad,
És nem marad belőle semmi.

Véget érnek a buzdulások,
A lángolások, gerjedelmek,
És én csodálkozom, hogy téged
Minden nap forróbban szeretlek.

Én legyek a hattyúdalod!

Aranyhárján játszottam néked
A legemberibb éneket.
Benned öleltem, csókolgattam,
Simogattam az életet.

Szívemben újra lángra lobbant
A hunyni készülő parázs.
Te lettél álmaim honában:
Életre kelt tündérvárás.

Csókos himnusznak, égi dalnak
Maradjak meg én is neked,
Amikor könnyező szemekkel
A boldogságot keresed.

Én legyek ajkadon a mosoly
És a könny is szemeiden,
Mert én is csak egy tündérálmot:
A boldogságot keresem.

Ha egyszer álmaid elfogynak,
És nem lesz többé mámorod:
Én legyek az utolsó csókod,
Én legyek a hattyúdalod!

Ha beteltem a csókjaiddal

Ha majd a csókodtól betelve
Megnyugszom dúsan, jóllakottan,
Akkor – talán – nem fogom bánni
Ha a Halál hozzám betoppan.

Most még vágyom kín-szomjúsággal,
És nem tudok betelni véle.
Ha hozzám érsz, bombaként dörren
A szívem lüktető verése.

Úgy hajlok csókos ajkaidra,
Mint forrásra a szomjas vándor,
Mert a csókod és ölelésed
Üdvöket adó égi mámor.

Ajkaid édes harmatával
Nem tudok sohasem betelni,
És én örökké hozzád jövök
Újabb és újabb üdvöt lelni.

Ölelj, csókolj! Hiszen az élet
Egyebet úgysem adhat nékem.
És én is öllelek, csókollak,
Amíg csak lesz egy szívverésem.

Minden új nap egy új ígézet,
Minden csókod egy újabb nászdal.
Csókolj, csókolj, mert amíg csókolsz,
Én nem tárgyalok a Halállal!

Ne hidd el rosszaságom

Ha rossz is lennék egyszer hozzád,
A rosszaságomat ne hidd el!
Jóvá teszel a mosolyoddal,
Csókjaiddal és könnyeiddel.

Ha szakítanék egyszer veled,
És másik asszony mellett járnék:
Akkor is téged követnélek,
Mint örökre hozzád nőtt árnyék.

Az út rövid volt, mely hozzád vitt,
Mégis hosszú időbe tellett.
Mit érhet, ami hátra van még,
Ha nem lehetünk egymás mellett?

Mögöttem: harcos életlárma,
Előttem: nyugalom és béke.
Ha rossz is vagyok, te vagy mégis
Az én életem menedéke.

Sorsodba kapcsolódott sorsom
Megnyugodott asszonyszíveddel.
Ha rossz is lennék egyszer hozzád,
A rosszaságomat ne hidd el!

Ugye, Kedvesem, így lesz?

Nem, nem tudom elhinni azt, hogy
Egyszer mindennek vége lenne köztünk.
Ha elválnánk egymástól,
Akkor a szívem kit szeretne?

Te adtad az erőt a dalhoz.
Nélküled én nem vagyok semmi.
Szeretnék örökké dalolni,
És téged örökké szeretni.

Ugye, Kedvesem, így lesz ez már?
Mert így van a sorsunk megírva:
Együtt dalolunk, együtt sírunk,
És együtt hullunk majd a sírba.

Vidd

Vidd azt a néhány nyári álmot,
Vidd el őket egy új tavaszba!
Én dermesztő telekben járok,
S mind megfagyna, ha itt maradna!

Vidd az én délibábos lelkem
Napfény-csókolta, kósza árnyát,
Melletted talán még kibontja
Véresre zúzott, béna szárnyát.

Vidd ezt a koldus, magyar sorsot,
Ezt az ezerszer átkozottat!
Büszkén vidd, hiszen nem találhatsz
Ennél a sorsnál szebbet, jobbat.

Vidd és ápold tovább a lángot,
Ami bennem már hunyni készül,
Mert melletted a hunyt parázs is
Új lángokat és új ígét szül.

Vidd magaddal a verseimet,
Vidd el őket egy új tavaszba!
Én dermesztő telekben járok,
S mind megfagyna, ha itt maradna.

Hajad havára

Hajad havára csókokat teríték.
Óvjon mindentől ez a takaró!
Amit az idő dús hajadba hintett,
Tudom, hogy nem olvad el az a hó.

Nem is keresem hajad régi színét,
Hiszen a múlt úgy szállt el, mint a füst.
A hajad nekem most is tündérfátyol,
És kedves az a csillogó ezüst.

A mámor bár elröppenhet szívemből
– A földön minden gyorsan illanó –,
De én boldogan foglak mindig nézni,
Amíg engem is elborít a hó.

Még egy csokorral tartozom

Még egy csokorral tartozom tenéked,
Még egy csokorral – vagy ezerrel is,
Neked, Asszonyom, ki lelkem megérted,
És megcsókolsz, ha megszúr egy tövis.

Hol találhatok oly csodás virágot,
Olyan pompázó, drága színeket,
Amikkel méltón ajándékoznám meg
Imádott, kedves tündérlényedet?

Könnyesen nézek föl a csillagokra:
Hol van a lélek csodálatos csokra,
Amire méltó lettél, Asszonyom?

Keresem éjjel-nappal, de hiába,
S e csokor helyett – lázaktól kirázva –
A boldogságodért imádkozom.

Emlékdal

Számtalanszor daloltam már
Szébbnél szebb éneket,
S a ritmusok csengésében
Szívem adtam neked.

Talán ez lesz az utolsó
Hozzád írott dalom;
Drága nevedet suttogó,
Utolsó sóhajom.

Szívemnek fájni fog a dal,
Talán meg is reped,
Ha elzengem az utolsó
Hozzád írt éneket.

A szív, a csók, a vágy, a dal:
Minden csak érted van!
E boldogságban izzó szív
Mégis boldogtalan.

Nem szerethet senki sem úgy,
Ahogyan én tudok,
Mikor vágyak s lázak között
Szívedhez simulok.

...És mikor már a csontjaink
A földben porlanak,
Szerelmem egyetlen jele:
E kis dal megmarad!

Veled leszek akkor is

Ha jön a hír, hogy nem élek már többé:
Ne búsulj, Kedves, ne emészd magad.
Én akkor is ott leszek a szobádban,
Hogy megcsókoljam őszülő hajad.

A testet könnyen el lehet temetni,
De a szerető lelkeket soha,
Mert az a lélek visszatér a sírból,
Akinek van egy kedves asszonya.

Csendes szobádban, ha lebben a függöny,
Az óra üt, vagy megreccsen a szék:
Az én lelkem lebeg ott körülötted,
Hogy elfoglalja testem hűlt helyét.

Mert ott fogok ülni a karosszékekben,
Még akkor is, ha már rég nem leszek,
És csókok között súgom a füledbe
Az utolsó, a legszebb versemet.

Valakim

Asszonyom, valamik: jó, hogy még szeretlek,
S hogy az életgondban mégis észreveszlek.
Úgy zeng el az élet, mint egy régi nótá;
Még csak egy perc telt el első csókunk óta.

Alig telt el egy perc, alig telt el kettő.
Minden perc: terhekkal megrakott esztendő.
Tele tövisekkel, tele rózsággal,
Simogató szókkal, suhintó husággal.

Szépét adott a sors, ha szűken is mérte;
Úgy öröm az öröm, ha szenvedünk érte.
Olyan vágyak után érdemes csak futni,
Amiket nem lehet sohasem megenni.

Mi e játékokat mindig bátran mertük,
És sohasem untuk, akárhol is kezdtük.
Úgy játszottunk mindig, ahogy éppen kellett;
Megfogtad a lelkem, megfogtam a lelked.

Asszonyom, valamik: szép volt ez a játék,
Mert szép az asszonyi és a férfi szándék.
Mikor csókollak és karjaimba veszlek:
Asszonyom, valamik: jó, hogy még szeretlek.

Kedves, tudunk-e?

Kedves, tudunk-e még
Mosolyogva járni?
Néhány késett csókra
Epekedve várni?

Átverni magunkat
Hétköznapi sáron,
Égbenyúló hegyen,
Süppedő mocsáron?

Örülni a nyárnak,
Örülni a télnek,
S nem törődni azzal,
Ha rólunk beszélnek?

Felnézni az égre,
Ha szemünk már nem lát,
S kertünkben letépni
Az utolsó rózsát?

Kedves, tudunk-e még
Egy kicsit szeretni,
Jövőt építeni,
S múltakat temetni?

S amikor a Halál
Ajtónk előtt lépked;
Hirdetni, hogy csak most
Kezdődik az élet?!

Terv

Nem palota lesz, nem is villa,
Csak egy kicsi családi fészek,
Ahol egyszerű, kedves minden,
S ahol az álmok sem merészek.

Virágos kert lesz körülötte,
S a virágokra lepkék szállnak,
És mi egy kicsi padon ülve
Örvendezünk a boldogságnak.

Az ablakokban is virág lesz,
S a ház előtt két karcsú nyárfa.
Kedves meséket fog mesélni
A nyárfalombokbokrak szuttogása.

Ha jó az est, és fent az égen
A csillagok reánk nevetnek:
Füledbe súgom – úgy, mint régen –,
Hogy szeretlek, nagyon szeretlek.

Azután összeölelkezve
Beballagunk a kicsi házba,
És reggelig mesél egymásnak
Szíveink lázas dobogása.

Nem palota lesz, nem is villa,
Talán még kunyhó sem jut nekünk,
Mégis miénk az egész világ,
Mikor egymás szemébe nézünk.

Álmodozunk és tervezgetünk,
S harcolunk foggal, tíz körömmel,

De egy napon mindennek vége,
S megelegszünk egy sírgödörrel.

Ma még itt vagy

Ma még itt vagy, és örülök neked.
Ma még enyém vagy, enyém a szíved.
Ma még, ma még...

De jaj, holnap mi lesz?
Hol találom meg lángoló szíved?
Hol találom meg a nyugalمامat?
Ki lesz az, aki édes csókot ad?
Ma még itt vagy, és örülök neked.
Ma még enyém vagy, enyém a szíved.
De holnap, holnap könny ég szememen,
Mert holnap már senki sem lesz velem.

Ezeregy mesém

Ezeregy éjszaka meséltem,
Ezeregy mesém született,
S az itt maradt ezeregy mesém
Tovább fog mesélni neked.

A csókjaidnak édes íze
Fűszerezte meg azokat,
Azért van az én meséimben
Annyi melegség és zamat.

Engem egy pillanat megölhet;
A szív kihűl, mint egy parázs,
De utánam sokáig él még
A tollam nyomán szült varázs.

A te lényed fog sugározni
Minden mesélő verssoron,
Hogy hirdesse: én semmi voltam,
S a minden te vagy, Asszonyom!

Ezeregy éjszaka meséltem,
És mesélek azon is túl,
És mindig csak neked mesélek,
Míg életem porba nem hull.

Nyugodj meg, Kedves

Nyugodj meg, Kedves, hiszen én is
Halálosan fáradt vagyok.
Új álmokat nem adnak már a
Virág- és parfümillatok.

Csipkédnek és selymeidnek
Varázsa még szívemre száll.
Memento mori... csak nihil van...
Rég lezajlott a karnevál.

Nyugodj meg, Kedves! Szent az alkony
Bíbora, mely arcunkra hull,
És szent a némaság, amikor
Egymásra nézünk szótlanul.

Nyugodj meg, Kedves, ha feléd is
Elfáradt álmok intenek,
És neked sem hoznak csodákat
Az éjszakák és reggelek.

Szívünk alján csendben pihennek:
A vágy, a mámor és a csók,
Mint kéklő tengerek mélyében
Az összetört, öreg hajók.

Ha meghal az utolsó álmunk

Döbrent csönd lesz. Egymásra nézünk
Könnyes szemmel, sápadtfehéren,
Mikor a kintől összetörve
A legutolsó csókod kérem.

Mert még akkor is csókot kérek,
Akkor is a csókodra várok,
Ha megcsalt szívemben halottan
Fekszenek az utolsó álmok.

Aztán szótlanul elindulok,
De nem tudom, hogy hová, merre,
Csak azt tudom, hogy a szívemben
Egy egész világ omlik össze.

Nem mehetsz egyedül

A temetőről volt szó tegnap,
És belesajdult hűlő vérünk.
De szomorú, hogy meg kell halni,
És milyen szép, hogy most még élünk.

Sokszor gondolok a halálra,
És irtózom tőle – miattad.
Mert néma halott leszek én is,
Ha elnémul beszédes ajkad.

Az életben is megelőztél,
Kínom ne akard betetőzni,
És ne akarj a halálba is
Egyedül menni – megelőzni.

Meg fogom csinálni az életet:
– Hiába törvények és rendek –
Egyedül jöttél, de ha elmész,
Egyedül menni nem engedlek.

Te leszel az utolsó álmom

Ha a sok meddő, kínos álom
A szívemet meg fogja ölni:
Te megmaradsz, mint a valóság;
Te tovább is fogsz tündökölni.

Ahogy beragyogtad a sorsom,
Úgy ragyogd be a síri éjem.
Akkor is, ott is te légy nekem
Az örökkévaló szeszélyem.

Hirdesse fennmaradt írásom,
Hogy nekem te voltál a minden,
Hogy volt egy kicsi hely számomra
A te forró, csókos szívedben.

A zörgő művirágok között
Te leszel az utolsó álmom,
Mint ahogy te voltál nekem az
Álom-Asszonyom – boldogságom.

Üzenni fogok

Üzenni fogok akkor is neked,
Ha gyarló testem porrá omlik széjjel,
Mert engemet már nem pusztíthat el
Síri enyészet, földöntúli éjjel.

Figyelj, figyelj, mert üzenni fogok.
Nagyon rövid volt ez a földi élet:
Sok szépeket akartam mondani,
S egy töredékét sem mondtam el néked.

Tudtam, hogy minden földi szó kevés
Elmondani, amit szívünkben érzünk,
De ki tudná szavakba önteni
Azt, amikor egymás szemébe nézünk?

Figyeld az éjt, a csillagos eget,
Ha felragyognak fölötted a fények:
Megsimogatom arcod és hajad,
S a csillagokból – hozzád – én beszélek.

Csak te fogod hallani hangomat,
S ha a boldogság szívedbe lopózik:
Tudni fogod, hogy ott is, akkor is
– Kihűlt szívem – csak tenéked adózik.

Végszó

Becézgetem szép asszonylelkedet,
Mert szeretlek, ameddig csak lehet.
Szeretni foglak még azon is túl,
Mert csókjaidtól a szívem kigyúl.

Ha elszakít egymástól majd a vég;
Az én szívem a síron túl is ég.
Ha véget ér minden földi öröm:
A sírban is szívedre őröködöm.

Ezüstfogat

Asszonyom! Elindult már értünk
Egy csillogó ezüstfogat.
Csókoljuk el még utoljára
Az el nem csókolt csókokat.

Sietni kell! Lejár az óra,
S elszáll a tündéri varázs.
Melengessük a lelkeinket,
Amíg szívünkben van parázs.

Álmodozzuk még egyszer végig
Életünk kedves álmait;
Idézzük fel egy pillanatra
Tűnt napok csillogásait.

Szép és kedves volt minden percünk,
Boldog volt minden pillanat.
Életünk drága virágai
Most is aranyban nyílnak.

Amit még megenged az élet,
Amit még adni tud nekünk,
Azért a drága ajándékért
Ugye, hogy hálásak leszünk?

Asszonyom! Elindult már értünk
Egy csillogó ezüstfogat.
Mosolyogjunk, ha megérkezik,
S megáll az ablakunk alatt.

5.

Mit kapok érte?

Ha csókolni szabad

Milyen kicsike a világ,
S mily közeli a messzeség,
S mi, hangyabolynyi emberek,
Nem akarjuk belátni azt,
Hogy minden: semmiség.

A hír, dicsőség és a pénz
Elszáll, mint a futóhomok,
De törtetünk, kapaszkodunk,
És nem gondolunk arra, hogy
Minden: meddő dolog.

Egy kedves asszony mosolya
Talán mindennél többet ad.
Habár a vágy s a csók is harc,
A legtöbbet mégis az ad,
Ha csókolni szabad.

Jössz-e velem?

Jössz-e velem, messze, délre?
Dél szigete integet.
„Nem mehetek veled, Kedves,
Nem mehetek, nem lehet.”

Jössz-e velem észak felé?
Hív a sarki fagy s a hó.
„Nem mehetek veled, Kedves,
Nem mehetek, ott sem jó.”

Akarsz-e világot látni;
Zajos nagyvárosokat?
„Nem akarok, magyar vagyok,
S aki magyar, itt marad.”

Jössz-e velem a falumba?
Van egy kedves kislefalu,
Ahol minden csupa fény és
Akácvirág-illatú.

„Veled megyek, oda megyek,
Ahol az a falu vár.
Szebb lesz ott az életünk, és
Sokkal szebb lesz a halál.”

Nem vallomás e költemény

Süket csend ásít életemre,
És a nap is hidegen süt,
Mikor nem foghatom a kezed,
Hiába látlak mindenütt.

Hiába érezlek szívemben:
Ha távol vagy, e szív halott,
Pedig tudom, ha messze is vagy,
A szívemet te ringatod.

Nem vallomás e költeményem,
És nem is szerelmeslevél,
Hiszen a legcsodásabb érzés
Sír és nevet, de nem beszél.

Ha olvasni fogod e verset,
E néhány soros éneket,
Csak annyi történt: rád gondoltam,
És könnyes szemmel nevetek.

Hazudj minél tovább

Szoknyasóvárgó életemet
Egy szép asszony miatt futom.
Nagyot fogok zuhanni egyszer,
Ha miatta is elbukom.

Merészebb játékot nem űztem,
S bátrabban sem léptem soha,
De ez az életem utolsó
Megkívánt, csókos asszonya.

Királynő az, kit megszerettem,
S aki után vakon futok,
S aki nem szabadulhat tőlem,
Amíg csak csókot áhítok.

Bízom benne, és őszintének
Hiszem a beszédét, szavát,
S ha hazudik: én megbocsátom,
Csak hazudjon minél tovább.

Szoknyasóvárgó életemben
Még a hazugság is nemes,
Ha valaki úgy tud hazudni,
Hogy azért élni érdemes.

A te nevedet hirdetem

Ha bazaltkőbe vésném a neved:
Lekoptatná azt az évek sora.
Én a szívembe véstem a neved,
Ahol örökké megmarad nyoma.

Mert a szívemből ömlő minden dal
A te neved fogalmával rokon,
És úgy születnek meg a verseim,
Hogy írás közben rólad álmodom.

Bármit írok is, ott van a neved,
És téged jelképez minden betű.
Így leszel te – névtelen Asszonyom –
És a neved is: örökéletű.

Előtted

Előtted nincsen büszkeségem,
Gőgöm, dacom is lepereg,
És olyan vagyok, mint a többi
Egyszerű, szürke emberek.

Nem tartom magam félistennek,
Csak kissé messzebb látok én,
És több kint hordozok szívemben,
Mint más, hasonló földi lény.

Arasznyi életeket nézve
Simogatom a végtelent.
Ilyenkor – jövőben élve –
Felejték múltat és jelent.

Magányosan csatákat vívok:
Életem kínozzom, ölöm,
Hogy győzni tudjon minden szépség
A csúfságon és közönyön.

De előtted titáni lelkem
Alázatosan meghajol,
És riadókat zengő szívem
Szerelmes nótákat dalol.

Titok

Nincsen a gyémántnak
Olyan csillogása,
Mint az én kedvesem
Szeme ragyogása.

Nincsen a világnak
Olyan muzsikája,
Mint az én kedvesem
Csengő kacagása.

Nincsen annyi szépség
Se földön, se égen,
Mint amennyi az én
Kedvesem szívében.

Mi ennek a titka?
Ne kérdezze senki.
Csak az tudja, aki
Forrón tud szeretni.

Páncél

Ujjaim hegyét sem nyújtom oda
Más asszonynak, hogy csókolja, vagy nyalja.
Boszorkányok, tündérek és szüzek
Varázsának nincs fölöttem hatalma.

Sárkány vérében fürdettem magam,
S egy hársfalevél a szívemre hullott.
Ott van a gyengém, mely sebezhető,
De csak egy asszony ismeri e titkot.

Most elárultam ezt a titkomat,
Mégsem félek, hogy varázs ejt meg engem,
Mert az az asszony szívemben lakik,
És más asszonynak nincs hely a szívemben.

Csókos páncéllal védi a szívem
Az a tündéri, csókos, harcos asszony.
Hiába rontás, átok, babona,
Nincs, ami rajtam sebeket fakasszon!

Ujjaim hegyét sem nyújtom oda
Más asszonynak, hogy csókolja, vagy nyalja.
Boszorkányok, tündérek és szüzek
Varázsának nincs fölöttem hatalma!

Csodálatos templom

Alkottam, írtam néhány verset.
Miattad írtam, Kedvesem,
De az életnek legszebb művét,
Azt te alkottad meg nekem.

Elvezettél a templomodba,
Ahol a legszebb oltár áll,
És alleluját zeng az élet,
Mert nincsen gyász, és nincs halál.

Egy égi kántor orgonázik
Egy csodálatos dallamot.
Édes Asszonyom, nem láttam én
Ennél csodásabb templomot.

Az oltárképen téged nézlek
Úgy, mint évekkel ezelőtt,
Mikor beteg, vérző szívemmel
Megálltam a színed előtt.

A csodateplom nem veszett el:
Orgonája még most is szól.
Én nem tudok szabadulni
Igéző varázsa alól.

Szíved ritmusát muzsikálja
Az a bűbajos orgona.
Nincs a világnak, nincs sehol sem
Ennél kedvesebb temploma!

Gonosz az éj

Ne menj ki az éjbe:
Gonoszok az esték,
Mert korom az éjjel
És fekete festék.

Kint az éjszakában
Nincsen, aki várna.
Nesztelen lebben egy
Gonosz angyal szárnya.

Féltelek az éjtől;
Neked fény a lelked,
És a sötétségbe
Nem szabad kimenned.

Fehér ruhádat is
Befogná a korom.
Ne menj ki az éjbe,
Imádott Asszonyom.

Csak énnekem szabad
Egyedül kimenni,
Mert nekem nem árthat
Soha senki, semmi.

Az a gonosz angyal
Bekormozhat engem,
Csak téged ne bántson,
Hófehér szerelmem!

Gondolat-diadém

A gondolat diadémját
Mosolyból és könnyből fonom,
De csak addig, amíg neked
Készíthetem, én Asszonyom.

Gyűlölöm az embereket;
Meggyűlöltem minden lelket.
Úgy gyűlölök, ahogyan csak
Egy ember szívből szerethet.

Képmutató, alattomos
Minden, ami él a földön.
Hazugoknak áll a világ,
Őszintéknek meg a börtön.

A gondolat diadémját
Nem foghatja be a rozsda,
Ezért fonom éjjel-nappal
– Asszonyom – a homlokodra.

És ha minden ember ilyen
Kincset adna asszonyának,
Akkor talán megváltozna
Egész képe a világnak.

Mert szépet és jót keresne
Minden gonoszszívű ember,
És ez élet tele lenne
Nótával és szerelemmel.

Mit ígérhetek?

Mit ígérhetek? Ki lát a jövőbe?
A dús élet szűk marokkal fizet.
Ne várj jutalmat, és dobd el magadtól
Az eléd sodort, megroncsolt szívet.

Az élet célját ne bennem keressed:
Én tehetetlen, vak eszköz vagyok,
S mit számít az, hogy miattad lobbantak
Szikracsóvás és pernye-dallamok?

Gerjesztő bálvány volt csodás személyed,
Mely által énem harcba küldetett.
Rajtad múlik – én nem tehetek róla –,
Ha igyekvésem meg nem értheted.

Az eszmélések késett reggelében
Pörölyként hullik ébresztő szavad.
Én ébrednék, de mi lesz mindkettőnkkel,
Ha álmainkból semmi sem marad?

Kérsz, követelsz vagy vádolsz? Mi a bűnöm?
Miért emeltél föl egy roncs szívet,
Ha félsz tőle és panaszos dalától,
S a legszebb hangokat nem érted meg?

E lélek és e szív benned merült el,
S ha nyomtalanul eltűnik e test:
A szebbik énem mindig megtalálod,
Csak dalaimat nézzed – és szeresd.

Mit ígérhetek? Ki lát a jövőbe?
Tudom, hogy neked sokkal tartozom.
De mindenért csak úgy tudok fizetni,
Hogy roncs szívemmel rólad álmodom.

Egy kedves név

Egy kedves nevet becézek még,
Egy nevet, ami fogalom,
Amitől eltávozik tőlem
A gond, a bú s a fájdalom.

Enyhítő ír férfisebre
Egy kedves asszonyka neve,
Mikor kiveri testét-lelkét
A könyörtelen láz heve.

Messiása nevét becézi
Olyan áhítattal egy szent,
Miként én a te drága neved,
Ami egy világot jelent.

Egy kedves nevet becézek még:
Én asszonyom, a te neved,
Mert az a név megszépítette
E sivár és csúf életet.

Légy különb

Hányszor írtam és mondtam el szóval
Azt, hogy szeretlek, és szólamait
Aranyba szőttem, míg bennem az érzés
Tombolva vívta forradalmait.

Miért? Ki tudna választ adni arra,
Hogy miért szeret az, aki szeret,
S hogy miért oltalmaz az ember néha
Egy elbitangolt, gazdátlan ebet?

Az ember talán szebben tud csaholni,
Mint egy kutya. De a díszes szavak
Belefakulnak a hétköznapiakba,
S az aranyszálak széjjel foszlanak.

Ne hidd a cifra, mézes hazugságot:
Légy különb, mint a többi asszonyok.
Csak az igaz, hogy téged foglak látni,
Még akkor is, ha már mászt csókolok.

A szívem őszintén muzsikál

Olyan fáradtak már a más,
Hogy holnap talán meghalok.
Lángol és pusztul a világ,
S én hozzád himnuszt dalolok.

Sorsok pusztulnak kínnal, jajjal;
Ezer és ezer szív megáll.
Az én szívem is beteg, mégis
Neked életet muzsikál.

Meg vannak dermedve a más.
Talán a szívem sem dobog,
De hozzád – Álom-Asszonyom –
Még most is himnuszt dalolok.

Hazug porszemen lép a lábunk,
Hazug a nap s a holdsugár,
De az én beteg, dermedt szívem
Hozzád őszintén muzsikál.

Nem segít a mesekert

Mesekertet alkottam neked.
Benne versekből nyílt virágok,
Hogy szépnek, színpompásnak lássad
E kopott, megfakult világot.

Ezernyi álmot hordtam össze
Színnel, illattal, ízzel, fénnel,
Hogy ne lássad, ha körülöttünk
Könnyes jajjal a nyomor lépdél.

De hiába volt az igyekvés:
Nem sikerült. Most már belátom.
Te túlnézel a mesekerten,
S túlnézel az álomvilágon.

A bánatok benned is fájnak,
És én – könnyekkel a szememben –
Rádöbbenek, hogy a bajokon
Nem segíthet a mesekertem.

Végzetes ősz

Asszonyom, nem lesz itt tavasz már!
Az élet őszi dalt zokog.
Lásd, én is, mint az ősz virága:
Sápadok, hullok, fonnyadok.

Nem földi ősz sorvasztja lelkem:
Ez már a végzet bús szele,
S olyan kegyetlen és pusztító,
Hogy népek pusztulnak bele.

Asszonyom, nem tudok hazudni
Tavaszt és virágillatot,
S talán jobb is, ha dalaimmal
Elnémulok, elhallgatok.

A reánk szakadt végzet-őszben
Haldoklik az utolsó úr,
És gyászsolozsmát sír fölötté
Egy könnyes szemű trubadúr.

A sors kegyetlen

Csak te vagy jó. A sors: kegyetlen,
S az élet: végtelen pofon.
Mások engem agyon köveznek,
S te megcsókolod homlokom.

Kapaszkodom egy szoknyaráncba,
Mert ez a lét – és semmi több!
A könny: göröngy, és láthatatlan
Koporsódeszkán dübörög.

A szív kihűlt, és nincsen ember,
Csak érzéketlen, gonosz lény.
Árnyék borít el mindent, mindent,
És eltűnik a fény – a fény.

Csak te vagy jó, én hozzám fűzött,
Ölelő, csókos néemberem,
És miattad, e csúf világot
Szépnek és jónak képzelem.

Van-e még álmod?

Kedves, van-e még néhány álmod,
Ha jön az ősz, és kis kertedben
Hullnak a hervadó virágok?

Kedves, tudsz-e még énekelni,
Mikor bánatos, őszi eső
Kezd a lombokra permetezni?

Kedves, tudsz-e még simogatni,
Ha azt a drága simogatást
Már nem reméled visszakapni?

Kedves, van-e még néhány csókod?
Jön a tavasz. Órizd meg őket,
Mert a tavasz nem lesz adósod.

Kedves, van-e még néhány álmod?
Ajándékozzad nekem őket,
Mert nálam mindig megtalálod.

Csacsi kis dal

Egy dal motoz még a szívemben,
Mit nem daloltam el soha.
Egy asszonyos, csókos kis ének,
Egy aranyhangú muzsika.

Titkos mosolyok játszadoznak,
Vérbizsergető mosolyok,
S az aranyhúrok megremegnek,
S a kedves kis dal felzokog.

Csacsi kis dal. Kacagni kéne,
Mikor a szív csókért hevül.
Kacagni és örülni kéne,
De hiába. Nem sikerül.

Ellobban, mint a gyertya lángja,
A csókért hevülő meleg,
És sír, csak sír a kis dalocska,
Mert e hangszer: a szív beteg.

Egy dalocska sír a szívemben,
S téged hívogat, Asszonyom.
Vigasztald meg a csókjaiddal,
Mert könny csillog a húrokon.

Dicsőség neked, Élet

Üdv és dicsőség neked, Élet!
Ó, pedig hányszor szidtalak,
Mert úgy véltem, hogy nem vagy egyéb,
Mint förtelem, kín, szenny, salak.

Ha későn is, mégis te adtad
Azt a vezérlő csillagot,
Amiért most – kegyosztó szívvel –
Mindenért megbocsájthatok.

Szenvedni, élni: még egy percnyi
Boldogságért is érdemes
Annak, akinek nem volt álma,
S mégis szép álmokat keres.

Már nem hittem, de megtaláltam
Az álmomat, s most álmodom,
Hogy elvezet a boldogsághoz
Az én vezérlő csillagom.

Üdv és dicsőség neked, Élet!
Ave Vitae, alleluja!
Tiéd a dicsőség, hozsána,
S enyém: az Álmodók Asszonya!

Siess, ha várlak

Siess, ha várlak!
Egy-két szavam
És néhány versem
Tied – ha van.
Néhány szép percem
Talán maradt,
Hogy méltóképpen
Fogadjalak.
Néhány szép szóval
Feldíszítem
Miattad égő,
Szegény szívem,
S ha utoljára
Lennél velem,
Csókunk akkor is
Ünnep legyen!

Ha rád gondolok:
Hívlak, kívánlak!
Siess, Kedvesem,
Siess, ha várlak!

Vigasztalanság

Szeretnék megvigasztalni,
Mikor szemedben könny ragyog.
De mit tehetek, mikor én is
Szomorú, lehangolt vagyok?

Vigasztalan ködökben járunk,
S várjuk, hogy a köd fölszakad,
És könnyezünk, bár tudjuk jól, hogy
Könnyezni, sírni nem szabad.

A föld szomorúsággal telve
Vergődik évek óta már,
És nem tudja fölvidítani
A melengető napsugár.

A levegőt dermesztik, hűtik
A keményre fagyott szívek.
Csak búsulás és csüggedés jut
Osztályrészül mindenkinek.

Szeretnék megvigasztalni,
Mikor szemedben könny ragyog,
De mit tehetek, mikor én is
Szomorú, lehangolt vagyok?

Gondolsz-e arra

Ha egyszer mást fogsz úgy csókolni,
Ahogyan még ma csókolsz engem:
Eszedbe jut-e az én csókom,
És az, hogy én miként szerettem?

Ha más mellé sodor a végzet,
És mást fogsz karjaidba zárni,
Gondolsz-e arra, hol fogom én
A boldogságom megtalálni?

Ha sorsunk elszakít egymástól,
Ha elválaszt minket a végzet:
Gondolsz-e arra, hogy akkor is
Szeretni foglak nagyon – téged?!

Nyugtalanság

Valami nagyszerűt szeretnék...
Hallod a szívem, hogy dobog?
Mint mikor egy erőszakos kéz
Becsukott ajtókon kopog.

Így döngenek a koporsók is,
Ha rájuk hullnak a rögök,
S úgy döbbenek meg e hangoktól,
Mint egy beteg, ha vért köhög.

Valami nagyszerűt szeretnék,
Amiről már rég álmodom...
A nyugalmat megtalálni
Segíts, én drága Asszonyom!

Bodri

Párhónapos kutyakölyök volt,
Afféle kivert, kóbor eb,
S az esős őszenben úgy csatangolt,
Mint egy anyátlan kisgyerek.

Félve nézett az emberekre,
Mint aki irgalmat keres,
Dehát ki is törődne vele,
Egy kiskutya nem érdekes.

Éhesen, sírva, bőrig ázva
Meglátta őt az Asszonyom,
És áldott szíve megkönyörült
A hontalan kiskutyuson.

Simogatás és meleg étel
Azóta bőven jut neki,
S ő hálából az Asszonyomat
Húségesen kísérgeti.

Bodri névre lett elkönyvelve,
És megérti a kiskutya,
Mert a föld alól is előjön,
Ha hívja őt az asszonya.

S ha meleg kuckójában csendben
Szunnyad, míg kint a szél vonít:
Bizonyosan testvérekéről
S anyukájáról álmodik.

Úgy, mint először

Kissé jó volna vesztegelni,
De az évek előre löknek,
S az elmaradozó emlékek
Messziről utánam röhögnek.

Nyugtalan szívvel és szemekkel
Nézek az én hű Asszonyomra,
Aki mellettem van, és mégis
Mintha távoli álom volna.

Mikor e jövőt bogozgatom:
Az agyam gondolkozni sem mer.
Mi lesz a csókból, szívből, vágyból,
S végül hová jut minden ember?

Kissé jó volna vesztegelni,
És megállni a legszebb csóknál,
S úgy, mint először: hinni, hinni,
Hogy nincs szebb az én Asszonyomnál.

Utolsó virágszál

Mikor az ember valamitől
Undorodik és meghasonlik,
Bizony mondom, hogy az az ember
Saját magára sem hasonlít.

Olyan vagyok, mint voltam eddig
– Amikor tükörképem nézem –,
Mégis más vagyok, mert belülről
Meg vagyok változva egészen.

Üres sivatag lett ott minden,
Ahol eddig pompás kert állott.
Nincs egyebem, nem őrzök mást ott,
Csak egy fantasztikus virágot.

Bolondnak tarthat az utókor
Lírai verseimet rágva,
De amíg élek, büszke leszek
Arra az egyetlen virágra.

Ölelj át egy feldúlt világot

A szerelemről énekelni
Nem tudok. Ebből már kinőttem.
Amit én mondhatnék, azt mások
Már szebben elmondták előttem.

Csók, ölelés nem adhat újat,
Hiszen ezek már régi dolgok,
És hogy ölelhet, csókolhat az,
Aki mindentől meghasonlott?

Egy szelíd szó, egy simogatás
Minden mámornál többet érhet
Annak, akit megcsalt a mánor,
Az ölelés, a csók, az élet.

Asszonyom, gyenge karjaiddal
Ölelj át egy feldúlt világot,
Mert egy feldúlt világ van bennem,
Ahol nyugalmat nem találok.

Szerelemről énekelni
Nem merek, pedig de jó volna,
Ha valaki még utoljára
Megölelne és megcsókolna.

A jutalom

Idegeimet kór emésztí,
És gyötör az életiszony.
Szívemet összetörte, zúzta
Egy belé röppentett szigony.

Jaj, nem lehet onnan kitépni,
Hiába rángatják nyelvét.
Azzal csak jobban felszaggatják
Szívemnek fájdalmas sebét.

Félek, félek, hogy még annak is,
Aki segíteni remél,
Annak sem lesz egyéb jutalma,
Csak egy kettétört dárdanyél.

Hiába minden

Túl közel vagy, s ez végzetes lehet.
Elégeted zsenge szerelmemet.

A csókod gyújtólángokat lehel.
Üldöz a vágy, és mégsem enged el.

Hányszor futottam, és most is futok,
És mégis mindig visszafordulok.

Talán, talán ez nem is szerelem,
De asszony vagy, s a végzet vagy nekem.

Hazudnom kéne, de ha hazudok:
Még akkor is csak szeretni tudok.

Üldöz a vágy, és mégsem enged el.
Hiába minden, mert szeretni kell.

Hinni kéne az álmainknak

Az álmainknak hinni kéne,
Dehát az álom illanó,
És hamarább válik semmivé,
Gyorsabban olvad, mint a hó.

Ne hidd a szív örök szerelmét,
Mert hited megcsal és becsap.
Hiszen a szívünk nem egyéb, mint
Egy szükséges, de rossz anyag.

Ne hidd a szót. Ha szép szót hallasz:
A nyugalmadra jól vigyázz,
És tudd meg, hogy a legszebb szó is
Mérgezőbb, mint a harci gáz.

Ne hidd azt soha, hogy szeretnek.
Kerüld, ha jó az alkalom,
Hogy szépet súgjanak füledbe,
Mert akkor nem ér fájdalom.

Az álmainknak hinni kéne,
De olyan kétkedők vagyunk,
Hogy már azt sem tudjuk elhinni,
Ha néha szépet álmodunk.

Ez nem szerelem

Fuss előlem! Ez nem szerelem!
Ez már egy csendes őrület.
Futni, menekülni kell attól,
Aki rajongásig szeret.

Nézd: búsan, botladozva járok
Az elhintett csókok között.
Egyetlen szivárványos álmom
Ezer darabra széttörött.

Amit egykor beléd temettem,
A hitem, tétován inog,
És nem tudnak bizalmat adni
A csókkal foltozott napok.

Fuss előlem, mert semmi szépet
Nem tartogat az életem,
És talán azzal vádolnálak,
Hogy te voltál a végzetem.

Talán

Talán már te sem értékeled versem,
Mert unott dolog a rímes beszéd,
S a gondolatokat hiába festem
Pazar színekkel, úgysem értenéd.
Értéktelen, olcsó vásári holmik
A jambusok és hexameterek,
S jobban élvezed egy-egy fáradt csókom,
Mint valamennyi költeményemet.

Keressek talán más asszonyt magamnak,
Ki dalaimba nem fárad bele,
És hangot ad a dicsérő szavaknak,
Hogy a lelkem új tűzzel legyen tele?
Egy végig majmolt, új ismeretségből
Gyúrjak össze egy furcsa balladát?
S múltat tagadva, jelent félrelökve
Keressek egy új „Álmok Asszonyát”?

Fakult jövőmet előre kimértem.
Ha el kell buknom, egyedül bukom,
S nem félek attól már, amitől féltem:
Hogy megtagadhat „Álom-Asszonyom”.
Mert ő te leszel akkor is, ha másban
Találom meg elvesztett csókotat
Hiszen az asszony mindenütt egyforma.
– És engem minden asszony megtagad.

Parancsolok, könyörgők

Mit törődnek az életemmel?
E lélek halálos beteg.
Nem látta senki, ha nevettem,
Ne lássák hát, ha szenvedek.

Volt egy asszonyom. Most egy másik
Asszonnyal lett e szív rokon.
Kinek mi köze ahhoz, ha én
Még egy utolsót álmodom?

Nem kérek irgalmat, de most, hogy
Minden kínnál nagyobb a kín:
Parancsolok, könyörgök, kérek,
Hogy ne bántsátok álmaim!

Valamitől félünk

Mi maradt még az életünkből,
Mi az, amit még el nem szórtunk?
Ki tudja azt, hogy mint szerettünk,
S hogy jók voltunk, vagy rosszak voltunk?
Te mondod még, hogy szeretsz engem,
S én is mondom még, hogy szeretlek,
De valamitől félünk, félünk,
S a könnyeink némán peregnék.

Mi az, amit még szíveinkben
Becézgetünk és félve óvunk,
És mindenkitől eltitkolnánk,
Hogy semmit ne tudjanak rólunk?
Mi mosolyogva mutogatnánk
Szíveinket az embereknek,
De valamitől félünk, félünk,
S a könnyeink némán peregnék.

Nem kellesz, múlt

Bolondos múlt, ne kísérts többé,
S ne zaklasd föl az életem.
Nem kellesz, hiszen csúf halott vagy,
S nekem százszor szebb a jelen.

Dohos ködökben ringó csókok
Ízét már nem kívánja szám.
Egy élő asszony többet ér most,
Mint ezer félig holt leány.

Nem kellesz, múlt, mert Asszonyomban
A legszebb jelent csókolom.
Mégis – ha ölelem – úgy érzem,
Hogy a múltba kapaszkodom.

Amikor tőled elmegyek

Földre szakadnak a magas egek,
Rengnek a tornyok, házak, fák, kövek,
S kínjában végsőt vonaglik a föld
Akkor, amikor tőled elmegyek.

Vagy mi hisszük csak, hogy az ég szíve
S a föld szíve is akkor megreped,
Ha nem törődne senki sem velem,
És nem törődne senki sem veled?

Csak egy halk sóhaj szelné át az űrt
Átkozva furcsa, kóbor lelkemet,
És én is sírva átkoznám magam
Akkor, amikor tőled elmegyek.

Miért jöttél ennyire közel?

Én távoli álmok után futok.
Miért jöttél ennyire közelembe?
Mint feneketlen kútba dobott kő:
Belehullsz messzenéző szemeimbe.

Attól félek, hogy nem is látlak már,
Hiába vagy nekem csillogó ékkő:
A távolságba mered a szemem.
Hová tűntél el, te drága, te szép nő?

Velem örökké fények játszanak,
De a fényeket csak messziről látom,
És mindazt, ami benned elmerült,
Jaj, félek, hogy azt nem szabad kiásnom.

Lebbenj még egyszer messziről felém,
Amikor hívlak, amikor kívánlak.
Az első bűvös csókod hozd elém,

És akkor – talán – újra megtalállak.

Kínlódva, sírva, vágyva, félve

Sok gondolatot kitaláltam,
Díszítettem és cicomáztam.

Haltam élve, és éltem holtan,
S egy asszonyhoz sokat daloltam.

Sokat jöttem, és sokat mentem,
S ezt az Asszonyt nagyon szerettem.

Kínlódva, sírva, vágyva, félve:
Csókot leheltem két kezére.

Néztem mosollyal, néztem könnyel,
Érdeklődéssel és közönnyel.

Égi valóság, földi álmom;
Szívemben dúló boldogságom.

Mindent értek, csak azt nem értem:
Mégis miért a szenvedésem?

Több kellene a boldogságból?
Vagy az, hogy elűzne magától?

Hűtlenség

Mikor azt hiszed, hogy a másik
Szíve csak éretted dobog:
Az életet egyenes útnak
És hófehérnek gondolod.

S ha megtudod a valóságot,
Amit jobb, hogyha sosem tudsz:
Akkor egy világ omlik össze,
S önmagadtól is messze futsz.

Nem tudsz hinni senkinek többé,
Hiába lelsz egy új szívet,
Mert akit egyszer kígyó mart meg,
Az a gyíktól is megijed.

Kellemetlen vendég

Jaj, nem bírom ezt a nagy rendet,
Mikor megbújunk egymás mellett,
S az ajtónkon egy vendég csenget!

Az életünkbe így gázolnak,
Akik irigységükben marnak,
Miként az ajtónkon kopognak.

Békés perceink megrablása,
Aminek mindig akad mása:
A bú és gond kopogtatása.

Miért és hol van az megírva,
Hogy betörjenek álmainkba,
Ha itt pihensz a karjaimba?

Jaj, nem bírom ezt a nagy rendet,
Mert az is rend, ha vendég csenget,
Mikor megbújunk egymás mellett.

Lóhátról

A vénség levethet a lóról,
De meg nem alkuszom soha!
Akkor is lázba hozza vérem
Egy asszony édes mosolya.

Tudom, egyszer betelik sorsom.
Örökké nem vágtaázhatok,
De lassú ballagás mellett is
Még sok szép dolgot láthatok.

Ó, sejtem már, hogy mire gondol
Egy csóktól rokkant veterán,
Ha pillantása megbicsaklik
Egy asszony ringó derekán.

Ha fiatalok száguldoznak
Mellettem, oda se neki!
Az ő sorsuk is be fog telni,
És mindegyik nyakát szegi.

De félre, félre még az útból,
Nyomorék, csúf gondolatok!
Valahol mosolyog egy asszony,
És én még vígan vágatok.

Ha érdemes még valakiért

Valahogy majd csak megtalálom
Eltűnt, nótázó kedvemet.
Hiszen az embernek örökké
Könnyek közt élni nem lehet.

Lelkemből kicsordul a dallam,
S az ég felé büszkén repül.
Feloldódik a keserűség,
Hiszen nem vagyok egyedül.

Ha érdemes még valakiért
Melódiákat zengeni,
Akkor könnyen tudja az ember
A fájdalmát felejtani.

Valahogy majd csak megtalálom
Eltűnt, nótázó kedvemet.
Hiszen mellettem van egy asszony,
Aki az enyém – és szeret.

Szavak, szavak

Szavak, szavak: drága ízek a számon,
S a gondolat: mámorral telt pohár.
Meddig bírja még az agyam s a szívem?
E földi létnek vége lesz! De kár!

Édes szavakat írni egy asszonyhoz,
Ahhoz, akit oly forrón szeretünk:
Édes boldogság. Miért hát, hogy mégis
Be kell fejezni csókos életünk?

Nem magam miatt félek a haláltól.
Nekem a halál kedves gondolat.
De mi lesz akkor az én Asszonyommal,
Amikor árván, egyedül marad?

Szavak, szavak: ó, lesz-e majd erőtk
Egy asszonyszívnek vigaszt nyújtani,
Mikor elnémult, dalos szívem fölött
Egy fájdalmasat fog sikoltani?

Ámítsd magad

Ha majd hiába várod jöttöm
Egy véres, őszi alkonyon,
Tagadd le, hogy te voltál nekem
Az egyetlen menyasszonyom.

Ámítsd magad, hogy sose vártál,
S hogy csókomat sem ismered,
És nem hallgattad soha, soha
Betegen verő szívemet.

A szerelem egy furcsa álom,
Mit úgy álmodtunk te meg én,
Hogy boldogságot ne találjon
Se menyasszony, se vőlegény.

Ha majd hiába várod jöttöm
A könnyes őszi ég alatt:
Tudd meg, hogy úgy vágytam utánad,
Hogy beteg szívem megszakadt.

Mit kapok érte?

Szép, csúf élet volt, ahogy én éltem.
Ki mondhatná meg, hogy mennyit ért?
Mit kapok érte? Mi a fizetség
Egy életért – és néhány dalért?

Hogy botlások közt fölemelt fővel,
Büszkén cipeltem minden tehert,
S amikor sírás fojtotta torkom,
Lelkem akkor is dalolni mert?

Mit kapok érte? És hogy egy asszony
Szelíd nézéssel utamba állt,
Megválthatja-e az életemet
És az örökké győztes halált?

Mi a fizetség néhány bús csókért
S azért a néhány, beteg dalért?
Mi a fizetség egy félig átélt,
Szomorú, fáradt, rossz életért?

Uccu neki

Kacérságod csiklandó tűzként
Helyezted a szívem alá,
És ez a szív a bizsergéstől
Csókéhes hangját hallatá.

Jóféle csókjaid kívánva
Szaporán pislog a szemem:
Mifene dolog lehet ez, ha
Nem úgy hívják, hogy szerelem?

Szerelem ez a legjavából,
És nem akármilyen vacak.
Ha ilyesmibe beleesik
A számár, még az is kacag.

Nohát, Asszonykám, uccu neki,
Fele sem tréfa ennek már.
Aki a csókot elszalasztja
– Bizony, mondom –, az nagy számár!

Csak csiklandozd és bizsergessed
A szívemet, amíg lehet.
S én: egy kis huncutságért még a
Koporsómból is fölkelek.

Találós kérdés

Találós kérdés. Fejtsd meg gyorsan, Kedves:
Csend, dübörgés és lila színű köd,
Mélység, magasság, angyalok zenéje,
Láz, ami ezer fokra felszökött.

Ne törd buksidat, szimpla a megoldás,
És olyan egyszerű, hogy máris kész:
Édes arcodnak mosolyát idéztem
Egy pillanatra. Ennyi az egész.

Mosolyogj

Mosolyogj, kedves. Nézd, bukfencet hányok
A fakó színű, elnyűtt szőnyegen.
Megérdemelted azt, amit kívánok:
Hogy minden perced mosolygás legyen.

Hogy életed tartalmát gazdagítsam:
Nézd, verseket ír fűzfa-dalnokod,
És a krikzkrakszok is bukfencet hánynak,
Hogy előcsalják elbújt mosolyod.

...S ha könnybe is csuklik a vidám nóta,
Mert túl erős a kín s a fájdalom:
Te ne vedd észre. A derűs mosolygás
Maradjon örök – drága arcodon.

Teremt mindent a költemény

Buksika! Nézd, a pongyolád
Lágy sóhajból terítem rád,
S arany szálakkal szövöm át,
Mert gondolatom azt is ad.

Egy pár kispapucs is akad,
Hogy megóvjam a lábadat.
Hiszen én nem vagyok szegény:
Teremt mindent a költemény.

Puha, süppedő szőnyeget,
Felhőkből alkotok neked,
S ha kicsi lábad azon jár,
Zenélni kezd a napsugár.

Ha szemeidbe néz szemem:
Csodálkozom a kék égen,
Mert szemeidben az ragyog,
S ott látok napot, csillagot.

Már kész is van a mesevár,
Hol minden szépség téged vár.
Buksika! Ha úgy akarod:
Az én királynőm leszel ott!

A szerzőről

Csikós István Attila, a versíró – ahogy költő helyett hivatkozott magára – 1912. augusztus 2-án született Miskolcon. Édesapja Csikós József (1888-?), hortobágyi csikós, majd péksegéd, később pék; édesanyja Meskó Anna (1890-?) cseléd, majd háztartásbeli. Két testvére lehetett: egy nővére és egy három hónaposan elhalálozott húga. A kis Attila édesanyja korán meghalt, ezután az apjával felköltöztek Budapestre, Angyal-

földre. József újraházasodott, elvett egy sváb asszonyt, akivel három gyermeket nemzettek: Bendegúzt, Ménrótot és Gertrúdöt. A legendárium szerint egy cigányasszony megjósolta a mostohaanyának, hogy a kis Attila, „Tilike” nem éri meg a tíz éves kort. Nem tudni, hogy a jóslat büvkörében történt-e, de annyi bizonyos, hogy a fiút ezután jelentősen elhanyagolták. Attila az elemi és polgári iskola befejezése után 1929-ben tanoncként elszegődött Bodor Lajos drogista üzletébe. A patika fölött lakott, és munka mellett elvégezte a Székesfővárosi Drogista Szakiskola képzését, ahol 1932-ben drogista segédi oklevelet szerzett. Ez idő alatt a 208. sz. Szent László cserkészcsapat tagja volt. Első verseit a *Miskolci Reggeli Hírlap* és a *Magyar Cserkész* folyóiratban jelentette meg 1928-32 között.

1933-ban otthagyta a drogista segédi munkáját, és több rövid állás után 1934 októberében – annak ellenére, hogy bal veséjét nem sokkal előtte kivették – megkezdte katonai szolgálatát a 4. honvéd gyalogezredben, amit 1936 szeptemberében felcser tize-

desként be is fejezett. Ezután rövidebb állásai voltak a fémiparban – ráadásul újra behívták katonának 1938 szeptember-december között –, míg végül 1939 januárjában meg nem találta a helyét a Fővárosi Gázműveknél laboránsként. Nyolc év együtt járás után 1938-ban feleségül vette Halmai (Hán) Magdolnát (1910-1990), akivel két fiúk született: Attila Ferenc (1940-) és Béla (1943-1992).

1938 és 1942 között több alkalommal behívták a seregbe pár hónapos szolgálatra. A frontra '42 októbere és '43 májusa között vezényelték. A háború alatt néhány versét leköszölte a *Függetlenség* c. propagandalap. 1943-ban *Donmenti dalok* címen kiadott egy kötetet a háború alatt írt verseiből. A 2. Magyar Hadsereg tragédiájakor ő is a Don-kanyarnál harcolt. A századából mindössze ketten maradtak életben. 1945 január elsején, Budapest ostromakor hadifogságba került, és a Kaszpi-tenger partjánál lévő 379. mahacskalai fogolytáborba vitték, ahonnan két és fél év múlva, 1947 július elsején térhetett haza.

Csikós visszatért az Óbudai Gázgyárba, ahol előbb laboránsként, majd segédművezetőként, később művezetőként dolgozott. 1953-ban gőzkazánfűtő, '54-ben gőzgépkezelő, '60-ban víz- és csatornamű kezelő képesítést szerzett. A Gázgyárból ment aztán nyugdíjba 1972-ben, bár egészen a haláláig még ezután is folytatta a munkát. A '60-as években a gyár saját folyóiratában, a *Gázláng – A munka vörös zászló érdemrenddel kitüntetett Fővárosi Gázművek ipari lapja*. c. újságban jelentette meg verseit, legtöbbször „Vox Humana” jelige alatt.

Az ital és a nők iránti vonzalma megterhelte Csikós kapcsolatait. A hadifogság utáni kicsapongó életvitele miatt 1952-ben elvált tőle a felesége. '54-ben elvette a nála 22 évvel idősebb özvegyasszonyt, Miriovszky Annát (1890-1976). A gyár dolgozóiként a Gázgyári lakótelepen éltek. 22 év házasság után Anna 1976-ban elhunyt, két évre rá Attila harmadjára is megnősült: elvett egy nyugdíjas klubban megismert idős kiskunhalasi nőt,

Ternyák Erzsébetet (?-?). Több, inkább drámainak szánt öngyilkossági kísérlet után egy veszekedés alkalmával sósavat ivott, sérüléseibe 1983. szeptember 1-jén belehalt. A Farkasréti temetőben lett eltemetve, de hamvait 2002-ben áthelyezték a Tolnai temetőbe.

Közel 1600 versen kívül öt színdarabot, egy elbeszélő költeményt, számos dalszöveget is írt. Egyetlen kiadott kötete mellett 48 írása dokumentáltan megjelent valamely folyóiratban. Néhány költeményét rendezvényeken is elszavalták. Munkái nagy részét saját maga számára kötetekbe rendezte, de életműve mindeddig nem került kiadásra.

Tartalom

Előszó a sorozathoz	5
Úgy jöttél.....	13
Ősi tüzek	95
A te szobrod	167
Ezüstfátyol.....	251
Mit kapok érte?.....	329
A szerzőről.....	383

Versmutató

A csillagok is téged néznek	52
A jutalom	361
A legbájosabb asszony	84
A legszebb szó	204
A legszebb virágszirmokat	181
A mi szüretünk	243
A mi virágunk	239
A sors kegyetlen	349
A szíved felett álmodom tovább	129
A szívem őszintén muzsikál	346
A te lelked	244
A te neved	150
A te nevedet hirdetem	335
A te szobrod	170
A ti neveitekkel	253
A tükrök gonoszak	216
A végzet indított felém	237
A vonatok messzire mennek	126
Add a kezed	235
Adj időt	70
Ajándék	36
Ajánlás	15
Aki méltó hozzám	175
Akkor jött eléem	30
Áldást kérek az életedre	218
Áldott végzet	286
Álmok Asszonya	16
Álmomban is kívánlak	135
Álomvonaton	272
Altató	62
Amíg velem leszel	155
Amikor az esték	51
Amikor tőled elmegyek	369
Ámítsd magad	377
Angyalkák kovácsműhelye	58

Annához.....	225
Annak az asszonynak.....	56
Anna-napkor.....	131
Apró hibáimat ha látod.....	293
Aranyos versecske.....	41
Aranyszegek.....	211
Ássuk a kertet.....	246
Asszonykám, mosolyogj.....	45
Asszonyom születésnapjára.....	154
Asszonyom, vezess.....	37
Az élet legszebb leánya.....	118
Azt álmodtam.....	32
Beleültetek a szívedbe.....	277
Bodri.....	357
Boldogság.....	34
Búgó orgonák hangjaival.....	241
Bum, bumm! – Vihar van.....	288
Bűvös hárfa.....	137
Csacsi kis dal.....	351
Csak addig vágyom élni.....	196
Csak álmodom.....	107
Csak még egy kicsit.....	290
Csak te hittél.....	160
Csak te ragyogj.....	232
Cseng a kasza.....	258
Csodálatos templom.....	339
Csodalétra.....	151
Csúfos ajándék.....	28
Dalokkal érkezem.....	98
Dalos rabszolga.....	215
Dalos üzenet.....	24
Dalt szövök nevedből.....	59
Derenk.....	124
Dicsőség neked, Élet.....	352
Édes titkunk.....	153
Egy sszonyé minden dalom.....	256
Egy elmulasztott keringő.....	266
Egy furcsa sors.....	74

Egy kedves név	344
Egy kis pillangó.....	269
Egy trubadúr dala	77
Egyasszonyhívó	260
Egyetlen cél	73
Egymás lelkében	274
Egyszer még büszke leszel	169
Elégia	270
Ellobbant tűz után.....	19
Előtted.....	336
Első csók.....	80
Első pillanat.....	148
Emlékdal	314
Én Damoklész-kardom	189
Én legyek a hattyúdaldod!	307
Én nem szeretlek	141
Én ridegszívű városom	255
Ez mind nem elég.....	165
Ez nem szerelem	364
Ezeregy mesém	321
Ezüstfátyol.....	254
Ezüstfogat.....	328
Fáj-e még	291
Félek	149
Félek, hogy elveszítelek	139
Felvonom büszke lobogómat.....	26
Fenntartás nélkül	116
Fények fénye	213
Figyeld az éjt.....	120
Fohász	177
Foltozott élet.....	65
Forróbb a szívem.....	132
Gondolat-diadém	341
Gondold meg jól.....	112
Gondolsz-e arra	355
Gonosz az éj.....	340
Gordiusi csomó	144
Gyermekek-émlékednek.....	203

Gyöngyfüzér.....	287
Gyöngykaplóló	64
Ha beteltem a csókjaiddal	308
Ha csókolni szabad	331
Ha elküldesz	76
Ha érdemes még valakiért.....	375
Ha megbántalak	220
Ha meghal az utolsó álmunk	323
Ha meghalunk.....	305
Ha nem lennél.....	226
Ha nem lesz több dalom	257
Ha új szívet kívánok.....	292
Hajad havára.....	312
Hála.....	134
Hasonlat.....	228
Hazudj minél tovább	334
Hiába minden.....	362
Hiába	92
Hiányzik egy Isten.....	230
Hinni kell a mesékben	23
Hinni kéne az álmainknak.....	363
Hiú bolondság minden	261
Hívtalak, vártalak	136
Holnap talán te is gyűlölnél.....	191
Homoknak, kőnek, fűnek, fának.....	223
Honnan hová?	152
Hozzád akkor is visszatérnék	147
Húsvéti üdvözlét Asszonyomnak	63
Hűtlenség.....	372
Igazán most szép a tavasz	66
Igazi Asszonyom	206
Igazítsd rendbe.....	50
Igém lettél.....	83
Imádott Asszonyomnak	192
Imádság az	208
Irgalmazzon az élet.....	184
Isten gyűjtotta fáklya.....	271
Jaj, nincs időnk.....	267

Játék a szívvel.....	166
Jó hozzád menekülni	205
Jól van így	90
Jön a jégszívű tél.....	284
Jössz-e velem?.....	332
Július 26.....	82
Karácsonyi üdvözet.....	299
Kedves, tudunk-e?.....	317
Kegyetlen vagy.....	123
Kellemetlen vendég.....	373
Késői csókok.....	188
Két kisharang	298
Két kolduskirály.....	210
Kétség.....	262
Kevéssel is beérem	234
Kicsi vagy.....	102
Kicsi piros ajtó előtt.....	18
Kicsit fáj.....	31
Kincs.....	61
Kínlódva, sírva, vágva, félve	371
Királynőm előtt.....	48
Kis topánkák kopogása.....	119
Kisszobácskádrol.....	79
Kopott, fakult ruhában is.....	185
Költészetem záloga	162
Könnyek nélkül sirassuk.....	301
Könyörgés egy asszonyért.....	91
Köszönöm lángodat.....	54
Közös sors.....	85
Küldöttség.....	20
Lásd be, hogy múlandó az élet	193
Legerősebbek	198
Legkedvesebb névnapra	128
Légy áldott, Álmok Asszonya!.....	88
Légy jó hozzám.....	39
Légy különb.....	345
Légy szépségekkel tele	42
Legyek én... ..	103

Legyetek áldottak, májusok.....	72
Lehetsz akárki	122
Lelked hajótörése.....	115
Levél Hévízről.....	221
Lóhátról.....	374
Ma még itt vagy.....	318
Más irányítja életünk	69
Mások és én.....	110
Még egy csokorral tartozom	313
Meg nem írt levél.....	247
Megfizetném.....	93
Mesélnék neked	296
Mesevár.....	44
Miattad	174
Mielőtt meghalok.....	259
Miért jöttél ennyire közel?.....	370
Mikor az álmok is hazudnak.....	111
Mikor utoljára hívlak.....	303
Minden csók kedves.....	190
Minden szép.....	194
Mindenkinek van egy múzsája.....	200
Mindenütt a te arcod látom.....	231
Mindig messze vagy	106
Mint az anyám.....	219
Mint az árnyék.....	145
Mint egy beteg baba.....	278
Mint egy sóhaj.....	53
Mint két vonat.....	280
Mit ér?	282
Mit ígérhetek?.....	342
Mit kapok érte?	378
Mosolyogj	381
Múltam és jövőm.....	67
Muzsikáló doboz	130
Ne bagozzad a titkokat	35
Ne búcsúzzunk	127
Ne engedj lezuhanni.....	75
Ne félj.....	207

Ne hidd el rosszaságom.....	309
Ne kérdezd, mi történt	81
Ne közeledj.....	29
Néhány szó.....	46
Nélküled.....	47
Nem akarlak nem szeretni.....	197
Nem csak a vágy.....	55
Nem engedem.....	159
Nem kellesz, múlt.....	368
Nem kellettem.....	27
Nem keresek kalandokat	17
Nem mehetsz egyedül.....	324
Nem múlhat el	217
Nem segít a mesekert.....	347
Nem siratom meg öregséged	300
Nem tudom, hiszel-e.....	57
Nem úzók több álmot	263
Nem vallomás e költemény.....	333
Nincs menekvés.....	295
Nyár volt vagy tél?.....	68
Nyugodj meg, Kedves	322
Nyugtalanság	356
Nyújtsad felém drága, kicsi kezed	195
Ó, mondj egy szép mesét.....	283
Obelisk	177
Oltárképem.....	43
Ölelj át egy feldúlt világot	360
Őrizzed életem csodáit	224
Örök csók a dal.....	158
Örökéletű asszony	133
Örökség.....	265
Ősi tüzek.....	100
Ősz lesz.....	161
Őszi dallal köszöntelek	233
Őszi kertedet félve járom.....	245
Őszi szonett.....	238
Őszi üzenet.....	240
Őszintébb sorsod nem lehet.....	40

Pályaudvaron.....	186
Páncél	338
Parancsolok, könyörgők.....	366
Párbeszéd a Sátánnal.....	156
Penitencia.....	112
Rád gondolok.....	229
Reggeli ima – érted.....	104
Rejtély.....	180
Rigmusok (II.).....	140
Ringass	71
Rossz-szívű asszony.....	236
Siess, ha várlak	353
Sóhaj az éjszakában.....	22
Sopronban	199
Szalmaszál.....	78
Szavak palotája.....	86
Szavak, szavak.....	376
Száz év múlva.....	212
Szebb vagy.....	275
Szebb világ.....	146
Szépek a napok	264
Szeretnék békeességben élni.....	176
Sziklaváram.....	201
Szívek útja.....	227
Szürke kis vers.....	285
Találós kérdés.....	380
Talán.....	365
Tartozom még egy dallal	304
Tavas az őszben.....	242
Távoli kincs	222
Te akartad	302
Te és én.....	214
Te jó vagy.....	187
Te leszel az utolsó álmom.....	325
Te, mindig csak te.....	202
Téli csók.....	294
Telve vagyok szerelemmel	138
Téma.....	183

Teremt mindent a költemény	382
Terv.....	318
Titok	337
Tudunk-e még játszani?	268
Túl mindenén.....	276
Uccu neki.....	379
Úgy hazudok	121
Úgy jöttél.....	60
Úgy várd érkezésem	281
Úgy, mint először	358
Ugye megérted, Asszonyom?.....	172
Ugye, Kedvesem, így lesz?	310
Új révben	117
Utolsó utunk	248
Utolsó virágszál.....	359
Üdülés.....	182
Ünnepi lélekkel	38
Üzenni fogok.....	326
Vágy	21
Vágy-e vagy szerelem?	143
Valakim	316
Valamit még el kell mondanom	99
Valamitől félünk	367
Van-e még álmod?.....	350
Van-e olyan vers?.....	249
Véget érnek a gerjedelmek	306
Végszó.....	327
Végzetes ősz.....	348
Veled leszek akkor is.....	315
Veronikám kendője.....	105
Verses biblia	97
Vidámságot hazudok	108
Vidd	311
Vigasztalanság	354
Vigyázz a szívemre	173
Vigyázz	109
Vigyél magaddal.....	33
Virágok.....	142

Virágos kisruhád.....	289
Virágos szavakkal	164
Virágozzál, utolsó rózsám.....	209